

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

Capvt Primvm. De Vnione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

SECTIO SECUNDA

De unione, dismembratione, divisione, alteratione, suppressione, extinctione beneficiorum.

CAPUT PRIMUM.

DE VNIONE.

PARAGRAPHVS I.

De natura, multiplicitate, & effectibus unionis beneficialis.

Questio 877. Quinam sint textus in iure, & quinam AA. de unione beneficiorum ex professo speciatim tractarint?

Respondeo ad primum: Nullum quidem extare in iure Canonico titulum de unione Ecclesiarum, seu beneficiorum. Azor, p. 2. l. 6. c. 28. ad initium. Plura tamen de ea statuisse Clementem V. in Clem. ult. de reb. Eccl. non alien. occasione cuius, ad hunc textum, uti & ad eundem titulum in Decretalibus hanc materiam unionum beneficialium tractant AA. de qua quoque aliqua extant in c. sicut unire, de excess. Pralator. in c. exposuistis, de prob. in c. 1. ne sede vac. in c. cum venissent. de Instit. Ventrigl. to 2. annot. 8. §. 1. n. 1. Agit quoque Trident. de unione beneficiorum sess. 7. c. 6. sess. 12. c. 9. sess. 23. c. 18. sess. 24. c. 23. sess. 25. c. 9. Extat etiam Regula 12. vel alius 13. Cancell. de revocatione unionum.

2. Respondeo ad secundum: Ex Auctoribus tractant hanc materiam particulari tractatu, aut saltem integris Capitibus & Paragraphis Caccia-lup. tr. de unionibus. Per. de Ubaldis seu de Perusio simili tract. Rebuff. in pr. rit. de union. benef. & ad reg. 12. Cancell. Lancellet. in institut. Can. l. 2. rit. de union. Fusc. de visitat. l. 2. c. 26. Gamb. de offic. leg. l. 5. Rubric. 1. de potest. leg. in unum. Riccius. in pr. fori Eccles. p. 1. resol. 385. & seq. Gonz. ad reg. 8. gl. 5. §. 7. Azor Instit. mor. p. 2. l. 6. c. 28. & seq. Barbol. juris Eccl. l. 3. c. 16. Sauch. in praecep. Decalog. to. 2. l. 7. c. 29. Tamb. de iure Abb. to. 3. d. 15. q. 1. Garc. de benef. p. 12. c. 2. Castrop. de benef. tr. 13. d. 6. p. 12. Lott. de reb. benef. l. 1. q. 28. & 29. Joan. Chok. ad reg. 12. Cancell. Erasmo. Chok. de iurisdic. Ordinar. in Exemp. p. 4. q. 131. Ventrigl. to. 2. annot. 8. & apud hunc plures alii.

Questio 878. Quid sit, seu qualiter definitur unio beneficialis, & quomodo inter se differant unio, annexio, applicatio, incorporatio, subiectio, suppressio, extinctio, dismembratio?

Respondeo ad primum: Unio hac est Ecclesiarum seu beneficiorum legitima Superioris au-

toritate facta conjunctio Garc. loc. cit. nu. 3. Castrop. loc. cit. §. 1. n. 1. Azor loc. cit. q. 1. Rebuff. loc. cit. num. 1.

2. Respondeo ad secundum: Unio nomen generale est, in potiore suo significato dicens, seu continens in se suppressionem & extinctionem tanquam accidentia, & praebula ad perficiendam unionem, utpote per quam, ut paulo post dicemus, supprimitur & extinguitur titulus & denominatio beneficii uniti. Corrad. in pr. benef. l. 2. c. 8. n. 7. & 8. citans Mandos. ad reg. 12. Cancell. q. 1. n. 3. Hojed. de incompat. benef. p. 2. c. 3. n. 3. & remissive ad hos AA. Gonz. ad reg. 8. gl. 5. §. 7. nu. 155. ubi etiam, quod ab Hojeda & Mand. singulis hisce nominibus sua assignentur significata. De cetero suppressio & extinctio valde differunt ab unione, annexione, & incorporatione. Corrad. ibid. n. 8. ut patet, dum beneficiae tituli saepe supprimuntur & extinguntur non ad effectum unionis, sed v. g. ut eorum fructus deputentur imposterum fabrica, aut erectioni novae Ecclesiae Collegiatae Corrad. loc. cit. n. 16. & 12. Multoque magis patet, dismembrationem differre ab unione, ceterisque omnibus, cum non tam sonet, ex duobus fieri unum, quam ex uno fieri duo, absque eo, quod aliquid beneficii extingatur, aut ex rerum natura tollatur. Sed neque omnis annexio, applicatio, aut etiam incorporatio unionem proprie talem infert; cum ratione aliorum titularum, quam unionis, ob quos, v. g. Monasterium, vel Capitulum in Ecclesiam Parochialem aliquam jus aliquod exerceret, haec ei suo modo annexa dicatur; quin & citra veram unionem fiat incorporatio, qua videlicet Monasterio, Collegio, dignitati incorporati sunt redditus beneficii Parochialis, beneficio ipso, & sola congrua reductum portione remanente penes presbyterum cura animarum exercentem. Quamvis, dum tam quoad spiritualia, quam temporalia fieret Monasterio vel dignitati alicui talis incorporatio beneficii Parochialis, diceretur fieri proprie unio. Laym. ad c. 2. de suppl. negl. pral. nu. 7. Ac denique subiectio valde differt ab unione, uti & ab annexione & applicatione, dum non omnis unio, vel etiam applicatio importat subjectionem beneficii uniti; quia uniri potest beneficio alteri aequè principaliter, in quo casu quodlibet retinebit sua jura & praerogativas. Verum patebunt haec clarius ex sequentibus.

Questio

Quaestio 879. Quotuplex sit Unio?

Respondeo primò: Unio alia est perpetua, hoc est, durans in perpetuum, ita ut ad quemcunque possessorem transeat beneficium, cui facta unio, transeat & illud, quod unitum est, veluti unum cum illo: alia temporalis, quæ facta est pro limitato tempore, nempe ad vitam illius, ad cuius favorem facta seu concessa est. Castrop. *cit.* §. 1. n. 2. Garc. p. 12. c. 2. n. 9. Estque hæc unio quoad vitam inventa ad effectum, ut quis assequi, & retinere possit beneficia incompatibilia, seu quæ aliàs simul habere nequiret. Corrad. *loc. cit.* l. 2. c. 13. n. 28. Paris. *de resign.* l. 12. q. 3. n. 49. citans Gemiu. *conf.* 38. n. 11. Cassad. *decis.* 33. n. 5. Adeoque talis unio ad vitam vim habet solum dispensationis super incompatible, ut nempe mediante illâ retinere simul valeat incompatibilia. Corrad. *loc. cit.* Gonz. *gl.* 5. §. 7. n. 175. Et sic Rotam semper interpretatâ esse uniones ad vitam, & Commendas pro palliatis dispensationibus, ajunt Corrad. & Paris. *II. cit.* ex Cassad. *loc. cit.* Item, ut Gonz. *loc. cit.* ex Pet. Gregor. Tholof. *in institut. rei benef.* c. 20. n. 3. est quadam species reservationis, quia per manûs Papæ appositionem in faciendo unionem ad vitam remanet beneficium reservatum. Et hinc, ut patebit ex mox dicendis, minus propriè censetur unio; & ut ait Corrad. *loc. cit.* n. 39. à longo tempore rarò videmus per Papam concedi, refragante Trid. *sess.* 27. c. 4.

2. Secundò: Unio alia est conjunctiva, & simul conservativa titularum beneficialium, nempe amborum, qui simul uniuertur. Alia est subjectiva & extinctiva tituli, qui unitur, seu quæ facit, ut beneficium unitum non sit, nec nominetur amplius beneficium. Lott. l. 1. q. 28. n. 96. & hæc postrema solum propriè, ac verè censetur unio beneficialis. Lott. *loc. cit.* n. 97.

3. Tertiò: Alia est æquè principalis, & jure coequali. Alia accessoria, cujus utriusque naturam melius intelliges ex sequent.

Quaestio 880. Quotuplici modo fiat Unio?

Respondeo: Loquendo de unione perpetua, Romissis iis, quæ de quintuplici modo faciendi eam tradunt Hofl. & cum secuti Abb. Cacialup. Pet. de Perus. & fusè Pavin. apud Garc. *cit.* c. 2. n. 5. fit ea potissimum modis tribus. Primò accessorie, seu per viam subjectionis, & accessionis, dum una Ecclesia, seu beneficium alteri pro augmento dotis, & patrimonii illius annexitur & incorporatur, ut mediante eâ annexione, seu incorporatione evadat membrum, subiectum, inferius, accessorium, adhærens illius, ac dependens ab eo, cui unitur; hoc verò remaneat superius ac principalis, de quo est textus *in c. quia monasterium. de religiof. domib.* & ibi AA. absque eo tamen, quòd ista duo beneficia in unum veluti corpus coalescant & confundantur. Azor *loc. cit.* q. 2. Gonz. *loc. cit.* n. 27. Card. de Luca *loc. paulò post citand.* Et tunc, ut Azor *cit.* c. 28. q. 2. in inferiore Vicarius, qui munus & officium obeat, constitui solet; quod tamen posterius intelligendum, ubi habens utrumque illud beneficium utriusque simul per seipsum satisfacere non potest, aut non vult.

2. Secundò fit unio æquè principaliter, & jure coequali, dum duo beneficia, absque eo, quòd in unum veluti corpus coalescant, ita consuectuntur, ut

neutrum alteri subjiatur; sed unumquodque sua jura, privilegia, præeminencias ac titulos retineat, etsi hæc omnia sint penes eundem utriusque Rectorem, Azor. *loc. cit.* quòd spectare videtur, dum duæ Ecclesiæ Cathedrales perpetuò ita inter se uniuertur, ut neutra suum statum amittat. Idem est de duabus Parochiis Garc. *loc. cit.* n. 10. Idem videtur velle Gonz. *loc. cit.* n. 29. dum ait: tertio modo fit unio duarum Diocesium vel Ecclesiarum, quoad caput vel gubernationem, ut utraque remaneat cum suis propriis bonis ac juribus distinctis ac separatis, & non communicatis, ut priùs, sed habeat unum duntaxat Episcopum, & Rectorem, & quilibet retineat sua jura & statuta, ut ait ex Mandos. *ad reg.* 12. *Cancell.* q. 1. n. 4. contingere in Episcopatu Viterbiensi & Tusculano, quæ duæ Dioceses unum habeant Episcopum, qui tamen, cum rescribit super concernentibus jurisdictionem & administrationem Episcopatus Viterbiensis, se nominat Episcopum Viterbiensem & Tusulanum; si autem rescribit in concurrentibus Episcopatum Tusulanum, se nominat Episcopum Tusulanum & Viterbiensem, semper anteponendo nomen illius Diocesis, in qua consistit res, de qua agitur. Verùm id ipsum distinguendum, nimirum ut unus sit Rector duarum Ecclesiarum, dupliciter fieri possit: nempe vel accidentaliter, in hac persona tantum ex quadam particulari commendatione, ipsarum Ecclesiarum statu in nihilo immutato (quam etiam unionem potius de facto, quam de jure, uti & personalem tantum, & accidentalem vocat Card. de Luca. *ad Trid.* d. 8. n. 33.) vel ex perpetua unione dictarum Ecclesiarum. Card. de Luca *in Miscellan.* d. 1. n. 38. qui etiam *ibidem* ait, hanc posteriorem unionis speciem, in Cathedralibus præsertim magis in usu esse, quæ tunc verè, & de facto inter se habeantur pro duabus invicem distinctis, quamvis unum habeant gubernatorem, qui quoad se dicitur unus & idem, sed quoad eas habeatur pro duplici homine diverso, seu discreto. Quamvis idem Card. de Luca *ad Trid.* d. 7. n. 6. dicat, quòd, quamvis Ecclesiæ Cathedralis sit unica & individua, atamen in ea representari, seu efformari possit à pluribus quodam societativo jure idem ac unicum corpus constituentibus: in quo casu, in qua earum ab Episcopo consecrandum sit oleum sacrum *ibidem* tradit. Porò dum duæ Parochiales sic (etiam in perpetuum) uniuertur, ut qualibet in suo statu pristino perseveret impermixtis bonis ac juribus, ita ut bona unius non transeat in dominium alterius, etsi bonorum utriusque idem sit Administrator, nempe Rector utriusque (uti fit, ut dictum, dum principaliter uniuertur. Gonz. *loc. cit.* n. 116.) & constituendus in una Vicarius, & fructus illius Ecclesiæ, ubi constituitur, non sufficiant pro congrua illius, Rectorem non teneri supplere ex redditibus, quos percipit ex alia Ecclesiâ; cum quilibet Ecclesiâ suos redditus, fructus & emolumenta conferret; sed esse suppleendum per Parochianos, tradit Gonz. *loc. cit.* n. 113. citans Gutt. *qq. pract.* q. 77. n. 14. l. 1. Sic etiam ait idem Gonz. n. 117. quòd quando sic duæ Ecclesiæ sunt unitæ, beneficiati unius Ecclesiæ non teneantur supplere defectum servitii in altera Ecclesiâ, Pro quo citat Rotam *decis.* 278. n. 2. p. 2. *Diversarum.*

3. Tertiò fit unio jure confusionis (ut ait Card. de Luca, *loc. cit.*) nempe etiam æquè quidem principaliter, ita tamen, ut ex quibus beneficiis fit

unum beneficium, & unum ministerium. De quo modo fit mentio in *c. decimas. 16. q. 1. Azor loc. cit. Gonz. loc. cit. n. 28.* (qui etiam hoc exemplificat in duabus Parochiis vicinis, & distinctis ob bellum unitis, ut ex duabus jam fit facta una, & in dignitatibus ex duabus factis una) *Garc. cit. c. 12. n. 6. Castrop.* (qui tamen duo posteriores hunc modum parum frequentem esse dicunt) adeoque communent privilegia, bona, consuetudines ad invicem, sive privilegia & jura data uni spectant hoc ipso ad alterum, seu competunt & alteri, *Gonz. cit. n. 28. & fufius n. 55. Garc. n. 10.* & sic fiat retentio privilegiorum utriusque in uno, *Gonz. cit. n. 55.* Et si forte hæ consuetudines vel privilegia sint contraria, meliora & favorabilia conserventur. *Garc. cit. n. 10.* Atque in hoc casu hujus unionis duarum Collegiarum Canonici, qui sunt in una Ecclesia, etiam esse Canonicos in alia illa Ecclesia, tradunt *Garc. cit. c. 12. n. 11.* citans *Per. de Perus. tr. de union. c. 1. n. 6. & c. 2. n. 3. Caccialup. &c. Azor cit. q. 2.* qui etiam addit, utriusque Ecclesie (intellige, dum Cathedralis sunt) Canonicos jus habere, Episcopum eligendi, & negotia communiter expediendi. Verum de hac specie unionis dicit *Castrop. loc. cit.* esse, non tam beneficiorum unionem, quam illorum extinctionem, & novam beneficii erectionem.

Questio 881. Unio, num sit accessoria, an principalis, unde in dubio presumat, & ex quo dignoscatur?

1. Respondeo ad primum: In dubio, & ubi non constat clarè de contrario, semper presumendum, unionem factam esse æquè principaliter, & non accessoriè, seu subjektivè; cum hæc reputetur odiosa. De quo *q. seq. Card. de Luc. de regular. d. 25. n. 4. Carol. Anton. de Luc. in observat. ad annot. 8. §. 1. To. 2. Ventriglia. n. 1. citans Gratian. discep. for. discep. 893. Gonz. gl. 5. §. 7. n. 134. citans Abb. inc. exstirpanda. §. qui verò, de preb. n. 4. Rebuff. in pr. tit. de union. n. 20.*

2. Respondeo ad secundum: Ad dignoscendum verò, num facta censetur accessoriè, vel æquè principaliter, imprimis inspiciendus est tenor unionis. *Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 1. n. 11. Garc. cit. c. 12. n. 5. Gonz. loc. cit. n. 128.* citans *Rebuff. ubi ante. n. 19. Hojed. de incompat. benef. p. 2. c. 3. n. 5. Felin. in c. in nostra. de rescrip. n. 30.* Et sic Ecclesiam judicari unitam accessoriè per verba: *Ecclesiam vel beneficium illi beneficio unimus, annectimus, incorporamus;* ait *Carol. Anton. de Luca. loc. cit. n. 3. Castrop. Garc. loc. cit.* Econtra verò judicari duo æquè principaliter unita, si dicatur: *illud & illud beneficium unimus;* ait *Castrop. & Garc. ll. cit.* Si autem ex lectura, seu literis unionis dignosci id nequeat, attendendum, quodaam ex beneficiis invicem unitis, sit magis, quod minus dignum; cum minus dignum presumatur semper esse unitum accessoriè, & non æquè principaliter magis digno, ita ut magis dignum trahat ad se minus dignum. *Castrop. loc. cit. Gonz. loc. cit. n. 129.* citans *c. quod in dubio. de consecrat. Eccles. §. si tu.* Quod si autem non appareat, quod sit magis dignum, recurrendum est ad denominationem, sive attendendum, num ex uno beneficio tantum proveniat denominatio, & illud judicabitur principale unitum, alterum unitum accessoriè; cum semper à digniore & potiore fiat denominatio.

Castrop. loc. cit. Gonz. loc. cit. n. 134. citans *Felin. in c. translato. n. 6. in fine. Put. decis. 442. n. 4. l. 1.* Ac denique attendenda observantia; hæc enim tanquam optima legum interpres, removebit hæc in parte dubium. *Castrop. loc. cit. Gonz. loc. cit. n. 135.* citans *Card. Paris. conf. 35. n. 20. l. 1. Mandos. ad reg. 29. q. 2. n. 3. & 4.* Cessantibus autem his omnibus, præsumendum, ut dictum, unionem factam æquè principaliter; cum semper sumi debeat præsumptio, ut titulus beneficii conservetur, non extinguatur. *Castrop. loc. cit. Gonz. n. 134.* Illud etiam observandum ex *Card. de Luca de regular. d. 25. n. 4.* quod non omnis actus, qui superioritatem aliquam, vel respectivè subjectionem importat, denoret hunc effectum unionis subjektivæ; cum ad protectionem, vel jus patronatus, ad tributum vel censuram id referri possit, citra omnem etiam unionem.

3. Advertendum etiam est, quod tradit *Garc. loc. cit. n. 57.* & ex eo *Castrop. loc. cit. n. 12.* contra *Nav. conf. 14. n. 4. de reb. Ecclesie.* nempe quod annexio præbendæ Canonialis facta dignitati, Personatus seu officio ejusdem Ecclesie, etsi videatur facta accessoriè, tamen non fiat per viam incorporationis & suppressionis, sed uti duo beneficia obtineantur; cum ad hunc effectum fiat ista unio, ut obtinens dignitatem, & præbendam illam, sit dignitas inter dignitates, & Canonicus præbendatus inter Canonicos, conservato numero Canonicorum & præbendarum; & tanquam Canonicus habeat vocem in Capitulo; quod signum manifestum ait *Castrop.* unionem illam reipsa non esse accessoriæ, sed principalem; idque à fortiore ex eo constare, quod, cum alia simili Præbendæ sit incompatibilis. Unde & collatio Præbendæ Pœnitentiarii spectet ad collationem illorum, ad quos antea spectabat, etsi provisio officii Pœnitentiarii, cui illa annexa, ut *Trid. sess. 24. c. 8.* spectet ad Episcopum solum. *Garc. loc. cit. n. 58.* Verum & in hoc multum spectanda consuetudo, dum dantur Parochi, qui in vicina, vel etiam eadem Collegiata sunt Canonici, absque suppressio verè Canonicatu tali, & absque eo, quod vocem habeant in Capitulo.

Questio 882. An unio sit favorabilis, an verò odiosa?

1. Respondeo primò in genere: Uniones de jure communi esse odiosas, & restringendas, quia per illas diminuitur cultus Divinus; & quia unio duorum beneficiorum, & Ecclesiarum est contra jus commune, cum qualibet Ecclesia debeat suum proprium habere Rectorem. *c. nonnulli. de cleric. non resid. & regulariter una Ecclesia non est ancilla alterius* (quod tamen posterius magis concernit in specie unionem subjektivam) *Alphon. Soto, seu Glossator antiq. apud Chok. ad reg. Cancell. de union. revocat. n. 1. 2. 3. Card. de Luca de Parochis. d. 37. n. 42. & d. 35. n. 12.* ubi simpliciter, quod unio in jure dicatur odiosa. Item *de benef. d. 19. n. 13.* ubi ait: *materia unionis est odiosa, & strictè intelligenda: Item unio odiosa reputatur, & in ea strictè ac rigorosè proceditur.*

2. Respondeo secundò: Unio æquè principalis, seu jure coæquali est magis favorabilis, & minus præjudicialis, quam accessoria, seu subjektivæ. *Carol. Anton. de Luca loc. cit. n. 1. Card. de Luca ad Trid. d. 8. n. 30. & de Regular. d. 25. n. 4.*

Qua-

Quaestio 883. *Qui sint effectus unionis?*

1. **R**espondeo primò in genere: Pro diversitate unionum diversi ab ea effectus resultant. Castrop. *cit. p. 12. §. 1. n. 4.* Card. de Luc. *in miscell. d. 1. n. 38.* Proinde, ut monet idem Cardin. diligenter inspicienda est unionis natura.

2. Respondeo secundò in specie: Unio subiectiva, seu quâ unum beneficium jungitur alteri accessoriè, etiam dum cum eo, cui unitur non coalescit in unum quasi corpus, operatur imprimis seu primariò abolitionem & extinctionem, non solum nominis beneficii, quod accessoriè unitur (ut tenet Gregor. Tholos. apud Garc. *cit. c. 12. n. 16.*) sed & ipsius tituli, ita ut amplius nec nominari, nec esse possit beneficium. Lott. *l. 1. qu. 28. num. 98.* Castrop. *loc. cit. nu. 4.* Gonz. *gl. §. 7. nu. 1.* Garc. *cit. c. 12. n. 12.* citatis quamplurimis (qui etiam *p. 11. c. 5. n. 198.* idem esse ait, in portione accessoriè unita dignitati, ut per eam unionem extingatur nomen & titulus portionis) Card. de Luca *de benef. d. 44. n. 5.* & *de regular. d. 25. n. 5.* sed per & post dictam unionem amisso priore nomine & essentiâ redditum jam sit beneficii illius, cui facta est hæc unio, tanquam prædominantis prædium (cujus non secus, ut Cardin. de Luc. *loc. cit.* ac aliorum prædiorum & bonorum administratio spectet ad principale beneficium) ac membrum. Garc. Castrop. Card. de Luca. *loc. cit.* Gonz. *loc. cit. n. 5.* vel etiam scabellum, ut Lott. *loc. cit. n. 96.* Ita ut amittat jam etiam omnia sua vincula; cum unio hæc extinctiva tituli non secus ac mors tollens omnia, simul cum titulo solvat omnia vincula & obligationes, quas aliàs secum ferebat. Gonz. *loc. cit. n. 4.* Exutâque naturâ suâ, ac qualitatibus quin & deperditis propriis prærogativis, ut Garc. *n. 18.* citato Nav. *conf. 10. de majorit. & obedient. n. 2. & 3.* & seipso *p. 11. c. 5. n. 192.* contra Pacian. *de probat. l. 1. c. 27. à n. 14.*) convertatur in naturam ejus beneficii, cui unitur, assumptis ejus qualitatibus, privilegiis, consuetudinibus. Garc. *n. 17. & 18.* Gonz. *n. 3. juncto n. 8.* qui etiam *n. 15.* ait, hinc beneficium sic unitum habere se erga aliud, cui unitur, sicut filia erga matrem, fortiendo naturam, & privilegia matris, juxta quæ censuit S. Congregat. Concil. Trid. beneficia curata sic unita simplicibus transire in simplicium naturam. Atque ita, dum Ecclesia Parochialis accessoriè unitur præbendæ, non intitulatur jam quis in Parochiali annexa, sed tantum in Præbendâ, seu beneficio principali. Garc. *p. 11. c. 5. n. 193.* & non censetur habere curam. Garc. *ibid. n. 194.* citans Felin. *in c. in nostra. de rescrip. n. 10.* Nav. *conf. 14. n. 4. de reb. Eccles.* Menoch. *de arbit. l. 2. casu 201. n. 67.* Quint-adven. *l. 4. Eccles. n. 70.* Proinde nec ætas 25. annorum aliàs ad beneficium Parochiale requisita requiritur, sed sufficit ea, quæ requiritur ad beneficium principale. Garc. *p. 12. c. 2. n. 26.* Castrop. *loc. cit. n. 7.* Nec necessarius est in ejus provisione concursus præscriptus aliàs à Trid. in provisione parochialis beneficii. Castrop. *loc. cit.* Neque tenetur residere in Parochiali. Garc. *cit. c. 12. n. 23.* Hinc etiam Gonz. *n. 13.* quòd, licet Episcopus dispensare nequeat cum illegitimo ad parochiale beneficium, dispensans tamen cum eo ad beneficium simplex, cui Parochialis unita accessoriè, dispensatione aliâ opus non sit, sed dispensatio hæc extendat se quoque ad dictam Parochia-

lem. Gonz. *loc. cit. n. 27.* citans Rebuff. *tr. de nominat. q. 16. n. 27.* qui etiam *n. 26.* dicit, Parochiale unitam conferri (intellige, collato beneficio principali) non graduato, etsi statutum aliquod haberet, quòd Parochialis conferatur graduato. Advertendum tamen, quòd etsi Ecclesia sic unita amittat qualitates suas, & naturam, transcatque de curata in simplex beneficium, ejusque emolumenta transeant in dictam Ecclesiam, seu beneficium principale; in tantum tamen non alterari statum talis Ecclesie, in quantum in illa Ecclesia debet nihilominus more solito inserviri, nempe per Vicarium, si est curata. Garc. *p. 12. c. 2. n. 35.* citans Abb. *in e. exposuisti. de prob. n. 6.* & Rotam *decis. 133. n. 15. p. 2. divers. & in Verduensis. Decanat. de anno 1580.* Observat etiam Garc. *p. 11. c. 5. n. 199.* uti & Corrad. *in pr. benef. l. 2. c. 13. n. 27.* quòd per annexionem Præbendæ Canonialis factam dignitati ejusdem Ecclesie, etsi fieri videatur accessoriè, non solet extingui & supprimi nomen Præbendæ & Canonicius, sed uti duo beneficia obtineantur. Sic quoque unio ad vitam, etsi fiat accessoriè, non extinguit titulum beneficii sic uniti. Corrad. *loc. cit. n. 28.* Garc. *p. 12. c. 2. num. 38.*

3. Respondeo tertio: Ex hoc primario hujus unionis effectu jam resultare ceteros. Quales sunt? Primò, quòd possidens beneficium sic accessoriè unitum non possideat ut titulum beneficii, sed tanquam prædium tituli (Ecclesia hoc casu, ut addit Lott. repræsentante personam, quæ possideat). Gonz. *loc. cit. n. 9.* Lott. *l. 1. q. 28. n. 102.* citans Verul. *decis. 349. n. 2. p. 3.* Corrad. *loc. cit. l. 2. c. 12. n. 116.* citans insuper Barbol. *de pot. Episc. alleg. 45. n. 24. ampliat. 3.* qui Corrad. *ibid. n. 115.* etiam hinc deducit, illegitimum dispensari mad Canoniarum Collegiatæ (idem est de alio beneficio inferiore) adhuc posse eundem obtinere, etiam si isti Canonici sic accessoriè annexa esset, aut postmodum annexeretur Ecclesia Parochialis; eò quòd ad effectum dicta dispensationis attendatur solum qualitas, & natura beneficii principalis, & in quo quis intitulatur.

4. Secundò, quòd non detur amplius vacatio beneficii taliter uniti. Castrop. *loc. cit. n. 5.* Garc. *cit. c. 12. n. 15.* Gonz. *loc. cit. n. 7.* Lott. *loc. cit. n. 178.* & *p. 3. q. 8. n. 8.* ubi etiam, quòd subsistente hac unione, non solum extingatur vacatio præcedens, sed etiam tollatur omnis vacatio in futurum). Tond. *qq. benef. p. 2. c. 156. n. 9.* Ventrigl. *l. 2. m. not. 8. §. 2. n. 27.* quæ intelligenda de vacatione de per se. Item intelligenda de vacatione, quæ contingit, postquam unio sortita sum effectum; nam alias falsum est, quòd unio facta de beneficio non vacante impediat ejus vacationem pro prima vice. Quin & unio intret, & habeat effectum, requiritur vacatio. Garc. *p. 12. c. 2. n. 97.*

5. Tertio, quòd hinc sequitur, non posse conferri. Castrop. *cit. n. 5.* Cardin. de Luca *de probat. d. 12. n. 13.* Tond. *loc. cit. n. 9.* Corrad. *loc. cit. l. 1. c. 6. n. 362.* Gonz. *loc. cit. n. 20.* ubi, quòd natura unionis est, ut auferatur collatio, & conferendi potestas. Pro quo citat Gamb. *de offic. & potest. Legat. l. 6. c. 1. n. 46.* Lott. *loc. cit. n. 104.* ubi unio nihil magis repugnat, quàm status collationis, per eam enim impeditur vacatio, & in consequens collatio; per collationem enim principalis habetur utrumque, & non est necelaria accessoriè uniti collatio. Garc. *cit. c. 12. n. 21.* Castrop. *loc. cit. n. 6.* quem

quemadmodum etiam capta possessione Ecclesie, seu beneficii principalis, cui facta est hæc unio, censetur etiam capta possessio beneficii illius uniti. *Garc. n. 22. Gonz. cit. gl. f. §. 7. n. 6. Lott. cit. q. 28. n. 99. Castrop. cit. n. 6. maxime quando possessio apprehensa fuit in Ecclesia, seu capite, ut ait Gonz. apprehendens enim possessionem Ecclesie censetur simul apprehendere possessionem bonorum, & iurium Ecclesie. Lott. loc. cit. n. 100. qui etiam n. 101. addit, quod etiam defuncto Rectore Ecclesie non tamen vacet possessio bonorum & iurium illius; cum hæc semper sit penes Ecclesiam ipsam, Ecclesia in hoc casu representante personam suam, quæ possidet.*

6. Quarto, quod iterum hinc sequitur, quod in beneficio sic unito locum non habeat Regula de trienniali, cum Regula loquatur de possessore tituli beneficii, qui autem possidet ut unitum, non possidet ut titulum beneficii, sed ut prædium. *Garc. cit. c. 12. n. 28. Gonz. loc. cit. n. 9. citans Mandos. in reg. de triennial. q. 14. per tot. Gomef. ibid. q. 8. in fine. quod tamen intelligendum, quando opponitur de trienniali ex parte ejus, qui se fundat in unione; nam si opponatur ex parte possessoris titularis contra præcedentem beneficium esse unitum, secus est, is enim ultra quod tunc negare possit unionem, cum sit possessor titularis, ac verè, ac propriè possideat tale beneficium per triennium tanquam titolare, & non unitum, nulla est ratio, quare non possit iuvari regulæ de trienniali. Gonz. n. 10. ex Gomef. & Mandos. *Garc. cit. n. 28. Econtra regula de annali, utpote quæ non requirit titulum, locum etiam habet in beneficio accessorie unito. Et sic obtinens beneficium ut unitum, potest excipere de regula de annali, contra actorem, qui illud impetravit tanquam beneficium, & titulum. Gonz. cit. n. 10. Garc. n. 30. citans Mandos. ad reg. de annali. q. 14. & Rotam in Segobriens. Archiepiscop. 28. Maij 1584.**

7. Quinto, quod impedit reservationem, quod enim non vacat, nec conferri potest, reservari nequit. *Castrop. cit. n. 5. Gonz. loc. cit. n. 33. ubi tradit, quod, quidquid sit de eo, num uniri possit reservatum, possit tamen ante reservationem facta esse unio, & suppressio, & sic reservationem subsequente non capere beneficium unitum & suppressum. Item, n. 38. ubi expressè, quod in casu accessorie factæ unionis nullatenus intret reservatio Regule 8. Cancellar. cum non deret beneficium, nec vacatio, nec collatio beneficii uniti, citat pro hoc Staphil. & Gomef. Item n. 40. ubi, quod reservatio facta per Regulam 8. Cancellar. non tantum non capiat beneficia unita, quando unio jam sortita fuit suum effectum per vacationem post unionem factam; sed etiam non comprehendat beneficium uniendum vigore gratiæ de uniendo; neque etiam jam unitum, quamvis unio nondum habuerit suum effectum, supervivente ultimum adhuc Possessore beneficii, quamvis addat n. 43. id, quod dicitur, reservationem hanc non capere beneficia unienda vigore mandati Apostolici, vel etiam unita, unione tamen nondum sortita effectum, difficulter posse admitti propter Regulam 12. Cancellar. revocatoriam talium unionum faciendorum, aut factarum non sortitarum effectum, de quo vide eundem n. 45. & dicenda à nobis infra, ubi de revocatione unionum. Idem tradit Carol. Anton. de Luca n. 7. ad Ventrigl. loc. cit. n. 2. ubi: unio operatur, ut cesset reservatio illa discontinua de*

P. Lewren. Fori. Benef. Tom. III.

de mense, vel loco, unde uti reservatum non potest impetrari. Atque ita jam etiam gratia, seu reservatio-nes expectatarum non capiunt sic unita. *Gonz. n. 38. citans Rebuff. in pr. cit. de union. n. 31. Eneam de Falcon. de reservat. q. 30. principali. n. 4. &c. Verum tamen est, quod si unicum est beneficium alteri, in quo locum habet reservatio, veniat tunc quidem in reservatione, non tanquam beneficium de per se, quod non est, sed tanquam prædium, & patrimonium alterius beneficii sub reservatione comprehensi, juxta Regulam accessorium, de reg. juris. in 6. Gonz. n. 39. Qualiter nequidem accessorie veniet sub reservatione, dum unio facta non est alteri beneficio, sed alicui loco pio, fabricæ, v. g. Hospitali, &c. Gonz. cit. n. 39.*

8. Sexto impedit, quod minus beneficium illud unitum impetrari queat, & impetratio de beneficio unito est nulla. *Gonz. cit. gl. f. §. 7. n. 22. citans Felin. in c. in nostra. de rescrip. n. 22. Selv. de benef. p. 3. q. 15. n. 76. Rebuff. in pr. cit. de union. Idemque erit, etiam si hæc unio accessoria esset tantum ad vitam. Gonz. ibid. n. 23. ex Put. decis. 247. à n. 7. l. 1. Unde etiam, si beneficium sic unitum, foret beneficium alterius Diocesis, sicut à solo Episcopo, in cuius Diocesi est principale, conferri potest. Gonz. ibid. n. 24. sic & ab eodem solo impetrari poterit.*

9. Septimo, quod hinc iterum oritur, quod nequeant unita permutari. *Gonz. n. 11. de quo dictum satis supra. Item nec resignari. Gonz. n. 14. Paris. de resign. l. 1. q. 9. per tot.*

10. Octavo extinguit jus patronatus *Lott. cit. q. 28. n. 168. de quo paulò post plura, ubi de consensu patroni requirendo.*

11. Nond, quod impediatur incompatibilitatem, siue non inducat incompatibilitatem, dum operatur, ut beneficium, quod aliàs cum illo, cui unitur, non esset compatibile, simul cum eo subsistat, & ab eodem haberi possit. *Gonz. loc. cit. n. 21. citans Hojed. de incompat. benef. p. 2. c. 3. n. 10. Lapum alleg. 35. in fine. Gl. fin. in c. super eo. de præb. in 6. Rotam in Burgens. Servitii. 13. Jun. 1594. &c. Garc. p. 11. c. 5. n. 195. Paris. de resign. l. 3. q. 1. n. 119. Et sic possidens Parochialem ut unitam accessorie suo Canonicali, seu alteri beneficio, ex hoc non impeditur obtinere alterum curatum in titulum; & talis non dicitur habere duo curata, sed unum curatum, & aliud simplex, eò quod curatum sic unitum simplici desinat esse curatum, & evadat simplex. *Garc. loc. cit. n. 196. juxta Declarat. S. Congregat. quam recitat n. 197. recitat quoque pro hoc p. 12. c. 2. n. 24. aliam expressam S. Congregat. Declar. super c. 17. sess. 22. Trid. quæ sic habet: Habens duas Parochiales, quarum altera est beneficio simplici, vel dignitati in perpetuum unita, alteram dimittere non tenetur, &c. Quod autem non possint duæ præbendæ simul teneri in eadem Ecclesia, etiam si una annexa sit dignitati vel officio, ut dicitur Clem. fin. de præb. inde est, quod, ut dictum paulò supra ex Garc. & Corrad. quod etsi videantur accessorie unitæ, non tamen extingatur earum titulus & nomea, sed teneantur cum dignitate ut duo beneficia; loquitur autem dicta Clement. de Præbendis Canonicalibus, seu quasi Canonicalibus, qualis dicitur ea, dum eam habens reputatur pro Canonico, & habet vocem in Capitulo ut Canonicus, licet non sit Canonicus. *Garc. cit. c. 5. n. 200. & 201. Quando verò Præbenda non est Canonialis, & titulus beneficii, quomodo tunc plures earum compatibles esse possint cum dignitate, vide de hoc eundem ibid. à n. 202.***

N II

12. De-

12. Decimò, quòd, dum in impetratione alicujus beneficii necesse est facere mentionem de obtentis & prahabitis, non sit opus facere mentionem de taliter unito, sed sufficiat fieri mentionem de principali, cui illud unitum est. Castrop. *loc. cit.* n. 7. Gonz. *loc. cit.* n. 16. Paris. l. 10. q. 2. n. 36. Azor p. 2. l. 6. c. 28. q. 20. Garc. p. 12. c. 2. n. 20. citans Rebuff. in pr. tit. de union. n. 14. Coraf. de benef. p. 4. c. 4. n. 56. Menoch. de arb. l. 2. casu 205. nu. 67.

13. Undecimò, quòd in resignatione sufficiat facere publicationem in Ecclesia beneficii principalis, ubi fieri debet, neque opus sit facere eam etiam in Ecclesia beneficii uniti. Garc. *cit.* c. 2. num. 27.

14. Duodecimo, quòd lis introducta super beneficio unito non sit lis super beneficio. Garc. p. 12. c. 2. n. 31. recitans fuscè Decis. Rotæ in Legionens. Praesimoniarum. 16. Jan. 1595. Quòd etiam spectat, quòd habet Garc. *ibid.* n. 33. quòd litera unionis non dicantur litera de beneficio, sed de proprietate, & re profana, juxta Decis. Rotæ 2. n. 5. de reb. Eccles. in antig. Item, quòd tradit Gonz. *loc. cit.* n. 17. quòd causa unionis non dicatur causa beneficialis, juxta Resolut. Rotæ in Calagur. benef. 7. Nov. 1599.

Questio 884. Quisnam sit effectus unionis aequè principalis, & unionis ad vitam?

Respondeo: Effectum unionis aequè principaliter factæ non esse alium, quàm ut Rector unius sit etiam Rector alterius. Garc. p. 12. c. 2. n. 37. De cetero enim in omnibus ferè contrarium iis, quæ operatur unio accessoria, operatur hæc unio facta aequè principaliter.

2. Nam primò, licet, uti ipsa beneficia taliter unita communicentur, non quidem inter se, sed in persona Rectoris utriusque. Castrop. *cit.* p. 12. §. 1. n. 9. ita & jura ac privilegia eorum non aliter communicantur inter se, quàm in persona, ita ut qualitates, bona, jura, privilegia singulorum beneficiorum salva & impermixta permaneant, & nequaquam bona unius Ecclesiæ transeant in dominium alterius, aut jura, & privilegia hujus beneficii sint quoque jura & privilegia alterius, sed utrumque beneficium, utraque Ecclesia in suo statu antiquo, & honore conservetur, distinctos agnoscens redditus, ac propriis gaudens privilegiis. Gonz. *cit.* §. 7. n. 55. juncton. 116. Castrop. n. 9. Garc. *cit.* c. 2. n. 37. citans Rebuff. in pr. tit. de union. n. 15. Caccialup. *tr. de union.* q. 3. a. 2. n. 2. Mandos. ad reg. 12. q. 1. n. 4. Hojed. de incomp. p. 1. c. 15. n. 2. & 8. & plures alios, non secus ac si duo Castra vel Provincia uniantur non accessorie, sed ad invicem, hoc est, aequè principaliter, quælibet illarum sua conservat jura ac privilegia, ac propriis legibus suis antiquis gubernari debeat. Gonz. n. 119. ex Bartol. ad l. si convenierit. §. si nuda. n. 3. ff. de pignorat. actio. eò quòd de intentione Principis facientis talem unionem non sit, privare aliquam ex talibus Provinciis aut Castris sua jurisdictione, juribus, Statutis. Gonz. n. 124. citans Felin. in c. translata. de Constitut. n. 6. Unde jam etiam, uti dictum paulò suprà, si in harum Ecclesiarum una constituendus Vicarius, hic sustentari debet ex proventus istius Ecclesiæ, non alterius, quæ uti ex eadem causa non tenetur supplere defectus servitii Ecclesiæ sibi unitæ, ita neque talis Vicarii sustentationem. Castrop. *cit.*

n. 9. Neque huic conservationi antiqui status & gubernationis in utraque Ecclesia obstat, quòd de facto ob residentiam Episcopi, vel Rectoris in una, in qua curam administrat, aut Pontificalia exercet, altera de facto his functionibus destituta remaneat, ac sic primævam suam figuram non faciat; cum id concernat solum exercitium, non autem substantiam. Cardin. de Luca de Paroch. d. 35. n. 5. Ratio horum omnium est, quòd vi talis unionis neutrum beneficium ex taliter unitis perdat nomen suum, aut titulum, aut effectum beneficii. Gonz. *cit.* n. 55. Corrad. in pr. benef. l. 2. c. 13. n. 27. quòdque talia duo beneficia non coalescant in unum corpus, seu fiant unum unitate permixtionis, sed solum unum unitate compositionis, seu unum compositum, absque eo tamen etiam adhuc, quòd unum alterius membrum sit. Porò hæc eadem procedunt, dum in unione facta ad vitam, et si accessorie; cum nec illa sit extensiva tituli, Garc. *cit.* c. 2. n. 38. multòque magis, dum Ecclesiæ solummodò conjunguntur ad effectum, ut redditus v. g. decimæ sint communes, aliumve simile, quia vel sic eorum natura nullatenus alteratur, licet fortè valor beneficiorum (intellige, dum eorum plura sunt in dictis Ecclesiis) augeatur vel minuat; neque hæc est propriè unio. *loc. cit.* n. 125.

3. Secundo: Beneficium sic principaliter unitum verè vacat conferri, resignari, permutari potest; sed non separatim ab eo, cui unitum est, alias enim dissolveretur unio. Castrop. *cit.* n. 9. Sed neque, si beneficia sic unita in diversis essent Diocesis (idem videtur, si eorum collatio spectaret ad diversos collatores) conferri possent ab uno solo Episcopo unius Diocesis invito altero, sed utriusque collatio requireretur. Gonz. *cit.* §. 7. n. 57. citans Caccialup. *tr. de union.* a. 8. q. 15. n. 10. Marian. Socin. in c. sicut unire. n. 131. de excess. Prælat. &c. Garc. *cit.* c. 2. n. 47. quemadmodum etiam in Ecclesiis Cathedralibus, vel Collegiatis sic unitis, quamvis Canonici unius non sint Canonici alterius, electio tamen faciendus fieri debet ab omnibus communiter, seu ab utroque Collegio simul, in loco, de quo in unione conventus est, vel in digniore, vel ubi alias convenierint. Garc. n. 48. citans Caccialup. *tr. de union.* a. 2. n. 2. & a. 8. q. 3. Pet. de Perus. *cod.* *tr. c. 1. n. 6.* Pari modo, dum duo monasteria diversarum Diocesium uniantur aequè principaliter, uterque Diocesanus confirmare debet Abbatem illorum Monasteriorum. Garc. *ibid.* n. 54. juncton. n. 51. cum Pet. de Perus. *loc. cit.* l. 10. n. 4. contra Caccialup. *cit.* q. 8. q. 5. tenentem, quòd, etiam dum unio facta aequè principaliter, confirmatio spectet ad Episcopum, cui monasterium majus, si alias dignius subest. Verum tamen est, quòd ubi unio facta accessorie, solus ille Episcopus confirmare debet talem Abbatem, in cuius Diocesi est Monasterium, cui alterum unitum accessorie. Garc. n. 50. cum Joan. de Lignan. in c. 2. de resignat. domib. contra Pet. de Perus. *cit.* n. 4. censentem contrarium; eò quòd Episcopo referretur jurisdictionis Episcopalis in Monasterio suæ Diocesis, etiam unito. Nam, ut Garc. n. 52. quamvis jurisdictionis aliaque jura salva maneant Episcopo Ecclesiæ unitæ (intellige etiam accessorie) confirmatio tamen, seu institutio, seu collatio cessat in illa Ecclesia ex natura unionis accessoriae, ex quo Ecclesia sic unita non vacat, Quod hic dictum est de collatione, confirmatione, institutione, idem erit de presentatione, nempe quòd, cum unio

unio facta æquè principaliter, perseveret juspatronatus. De quo paulò infra, quòd utriusque beneficii patronus jam habeat præsentare.

4. Tertio: Non impedit hæc unio reservationem. Corrad. in *pr. benef.* l. 2. c. 12. n. 26. Gonz. gl. 5. §. 7. n. 56. Sic quoque unio ad vitam non extinguit reservationem. Gonz. *ibid.* à n. 140. ubi, quòd quando v.g. beneficium est reservatum ratione mensis, si post vacationem in mense Apostolico unitor alteri beneficio ad vitam alicujus, unio talis non facit cessare reservationem; sed finitâ illâ temporali unione durat semper vinculum reservationis, & semper vacabit ut prius, & provisio spectabit ad Papam, quamvis unio cessaret in mense Ordinarii per obitum illius, ad cuius vitam fuerat facta. Atque ita, ut Gonz. n. 142. unio ista temporalis, cum non sit provisio Papæ (per quam solam tollitur effectus reservationis) nec expiratione, reservatio facit duntaxat dormire reservationem ad tempus. Quin & unio ad vitam est quædam species reservationis, quia per oppositionem maius Papalis in faciendo unionem ad vitam, remanet beneficium reservatum. Gonz. n. 145.

5. Quarto: Non impedit, seu tollit unio illa facta æquè principaliter incompatibilitatem. Castrop. *loc. cit.* n. 8. Garc. *cit.* c. 2. n. 41. quamvis enim ipsa beneficia aliàs incompatibilia invicem unita non sint incompatibilia inter se ratione dictæ unionis. Garc. *loc. cit.* nu. 42. juxta declarationem S. Congreg. *super c. 17. sess. 24.* quæ sic habet: *Si dua, vel plures Parochiales sint invicem unite, non sunt comprehensa sub hoc Decreto; sed possunt legitime retineri, tanquam non incompatibilia. Et* Sunt tamen incompatibilia cum tertio aliquo, v.g. si eorum alterum esset curatum, impediret assuetudinem alterius similiter curati, & per ejus assuetudinem, & quietam possessionem vacarent ambo illa principaliter unita inter se. Garc. *cit.* nu. 41. Pari modo unio ad vitam, etiam si facta accessorie, inducit incompatibilitatem juxta Trid. *sess. 7. c. 4. & sess. 24. c. 17.* Garc. *cit.* c. 2. n. 39. & p. 11. c. 5. n. 219. citans pro hoc Mandos. *de signat. grat. cit. de union.* Quintadv. l. 1. *Eccles. c. 4. n. 12. & c. 7. n. 6.* additque *ibid.* Garc. olim secus fuisse, sic habens dignitatem, cui ad vitam annexa portio, non potest aliam in eadem Ecclesia obtinere portionem. Gonz. *cit.* n. 219.

6. Quinto: In impetratione tertii alicujus beneficii oportet facere mentionem de ambobus præhabitis inter se æquè principaliter unitis. Castrop. *cit.* n. 8. Azor p. 2. l. 6. c. 28. q. 20. Paris. l. 10. q. 2. n. 36. Garc. p. 12. c. 2. n. 43. citans Rebuff. *Selv. Caccialup.*

7. Sexto: In resignatione, seu permutatione horum beneficiorum lic annexorum facienda erit publicatio in Ecclesia utriusque juxta Constitutionem de publicandis. Castrop. *cit.* n. 8. Garc. *cit.* c. 2. n. 46. Conveniunt hæc eadem, uti & cetera beneficiis unitis ad vitam. Castrop. *loc. cit.* n. 10. ubi generaliter pronunciat ea, quæ dicta sunt de beneficiis principaliter inter se unitis in perpetuum; procedere etiam de unitis inter se ad vitam; cum neque hæc unio extinguat titulum, sed illius retentionem cum alio concedat.

* * * *

P. Leuven, Fori Benef. Tom. III.

Questio 885. Si ambo beneficia æquè principaliter, vel etiam ad vitam unita juxta jam dicta retineant suas singula qualitates, ut dictum, quid servandum, si hæc qualitates sint invicem contrarie, seu incompatibiles, v.g. utrumque est residentiale in diversa Ecclesia?

Respondeo: Debet residere in digniore, vel alias ubi commodius & utiliùs esse videbitur, & dum in hoc est æqualitas, in eo, in quo maluerit. Garc. *cit.* c. 2. n. 45. citans Per. de Peru. *tr. de union.* c. 8. juxta Declarat. S. Congregat. à se adductas p. 3. c. 2. n. 179. quòd remittit. Sic etiam idem Garc. p. 12. c. 2. n. 40. ait, quòd obtinens Canoniatum, cui unita ad vitam Parochialis, debeat residere in Parochiali, & non in Canoniatu, ut habet Declaratio 13. adducta à se. *cit.* n. 179.

Questio 886. An, & qualiter unio operetur, seu afferat præjudicium Rectori, seu Possessori beneficii?

Respondeo: Unio de beneficio viventis nullum affert possessori præjudicium, seu fit sine illius præjudicio; quia ejus jura semper præservantur, cum unio non fortiat effectum, nisi postquam beneficium vacaverit per celsum vel decessum Rectoris possidentis. Garc. p. 12. c. 2. n. 214. Paris. l. 2. q. 9. n. 7. (ubi etiam, quòd hoc verificetur solum semel in eo, qui de præsentate, dum fit unio, obtinebat beneficium) Tond. *qq. benef.* p. 3. c. 156. n. 6. citans Decis. Rora 614. n. 54. & 55. p. 4. *recent.* To. 3. Unde etiam Rector non obstante unione, resignare potest beneficium suum in favorem tertii coram Papa; quia tunc unio suspenditur durante vita Resignatarii propter clausulas in simili casu apponi solitas, per quas suspenduntur omnes uniones, etiam absque eo, quòd per dictam suspensionem unionis fiat præjudicium Ecclesie, ad cuius utilitatem facta unio, cum fieri possit, ut Resignatarius præmoriatur Resignanti. Tond. *loc. cit.* n. 7. Verùm de hoc plura inferiùs, ubi de vocandis, dum fit unio.

PARAGRAPHVS II.

Quænam beneficia, quibus, & à quibus uniri possint?

Questio 887. An, & qualiter beneficia non beneficiis uniri possint?

Respondeo primò: Unio fit de beneficio ad beneficium, & non de beneficio ad non beneficium Ecclesiasticum, ait Corrad. *pr. benef.* l. 2. c. 8. n. 79. & 80. ubi, quòd sic responderit Cancellaria Apostolica, dum in ea petebatur fieri unio certo alicui altari pro paramentis ejusdem Ecclesie, dum dubitabatur, num altare illud esset beneficium (sicut aliàs sæpe, præsertim in Germania, altaria sunt beneficia, seu erecta in titulum beneficiale) nempe inconueniens esse, ut beneficium uniretur non beneficio; ac ideo dictum, suppressi debere tale beneficium, & facta suppressione posse fructus illius applicari dicto altari in dictum finem. Nihilominus posse fieri uniones beneficiorum locis piis ac religiosis (puta Hospitalibus,

N u 2

Sem-

Seminariis, aliisque Collegiis, quae beneficia non sunt) in eorum dotem, augmentationem, conseruationem, pro propagatione fidei, vel iuuentutis ad scientias instructione, extra dubium est. Tond. *loc. cit.* p. 3, c. 151, n. 5. Gonz. *ad reg.* 8. gl. 5. §. 7. n. 46. & patebit hoc ipsum ex sequentibus.

Questio 888. An, & quando uniri possint beneficia Seminario Scholarium, praecipue necdum erecto?

1. Respondeo primò: Posse ea uniri tali Seminario, manifestum est ex permissione ad hoc facta à Trid. *sess.* 23. c. 18. *Ventrigl. To. 2. annot.* 8. §. 1. n. 32. Gonz. *loc. cit.* n. 67. cum communi.

2. Respondeo secundò: Seminario tamen futuro, seu nondum erecto uniri non posse beneficia, sed, ut unio hæc sit valida, requiri necessariò, quòd priùs Seminarium sit erectum (hoc est, ad sint actu Scholares & Magistri ad docendum constituti in domo aliqua coempta, vel etiam conducta) tradunt communiter omnes. Gonz. à n. 68. *Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 3. n. 15.* citans *Barbof. alleg.* 77. n. 23. & 25. *Riccium in pr. fori Eccles.* *resol.* 380. n. 1. *Lott. l. 1. q. 29. n. 47.* *Card. de Luca de Regular. d. 35. n. 11.* *Garc. p. 12. c. 2. n. 193.* iuxta quamplurimas S. Congregat. *Declarat.* quas *ibidem* recitat *Garc. Tridentinum* siquidem dicendo: *Fiant unioes Seminario, supponit Seminarium, cui facienda unio, debere esse in rerum natura, qualiter non est in rerum natura Seminarium necdum erectum, seu constitutum per congregationem aliquam Scholarium & Magistrorum.* Gonz. *loc. cit.* n. 69. qui idem deinceps multis confirmat: ut quia qualitas sine subiecto esse non potest, & non entis nullæ sint qualitates, & quia Collegio nequit concedi privilegium, quando Scholares non adfunt, ut *nu. 71.* probat ex *textu c. ad audientiam. 2. de Ecclesiis adificand.* & quia donatio facta Collegio futuro non valet, ut habet *n. 71. ex c. Abbate. §. nec pro eo, de re iudic. in 6.* Et quomodo fiet realiter & actualiter unio alicui non existenti? Unde rectè ait *Lott. loc. cit.* non quæri hic, num aliquid possit donari, legari, disponi in favorem Collegii futuri; sed num possit disponi per viam unionis, quod penitus ait esse impossibile; cum unio fiat per accessum unius ad aliud, sive per conjunctionem, quod est impossibile, non datà essentiâ subiecti, cui accessio illa fiat. Hinc

3. Respondeo tertio: Hæc ipsa procedere, etiamsi cesset in tali unione omnis suspicio fraudis convertendorum fortè interea reddituum beneficiorum illorum unitorum, Seminario nondum erecto, non in eius prosecutionem, & ulteriorem effectuationem, sed in alios extraneos usus. Quia etiamsi, prout *Trid.* pro forma requirit, præcessisset detractio aliqua fructuum mensæ Episcopalis, & Capitularis, omniumq; Diocesis beneficiorum applicanda tali Seminario, & à dicta detractioe & contributione inchoatum fuisset. *Castrop. loc. cit.* n. 16. *Garc. loc. cit.* n. 196. *Lott. loc. cit.* n. 49. *Ventrigl. loc. cit.* n. 37. contra *Gonz. loc. cit.* n. 76. & *Gratian. discept. for. c. 248. n. 71. & c. 358. n. 5.* quibus adhæret *Beltramius. in addit. ad Greg. Decis.* 258, *sub n. 10.* apud *Lott. n. 50.* censentes, & acriter defendentes, seclusâ dictâ fraudis præsumptione, & præviâ dictâ contributione validam esse unionem beneficiorum factam Seminario futuro, sive etiamsi necdum domus coempta, nec fabrica

construxta, nec Scholares actu admissi, modò semper continetur in perficienda fabrica, & in urigendo cum effectu Seminario, & idipsum probantes ex eo, quòd *Trident. sess.* 23. c. 18. dicitur: *Quia ad Collegii fabricam instituendam, & ad mercedem Praeceptoribus, & ministris solvendam, & ad alendam iuuentutem, & ad alios sumptus certi redditus sunt necessarii, Episcopi cum consilio duorum è Capitulo ex fructibus mensæ Episcopalis, & Capituli, & quarumcunque dignitatum, personatum, officiorum, prebendarum partem aliquam, vel portionem detrabant, & eam portionem sic detractam, nec non beneficia aliquot simplicia cuiuscunque qualitatis & dignitatis fuerint, vel etiam prestimonia, vel prestimoniales portiones huic Collegio applicabunt, & incorporabunt.* &c. adeòque ex ipsis Tridentini verbis conficiatur, quòd unio beneficiorum, non secus ac illa fructuum detractio, non debeat subsequi Seminario erectioem. *Gonz. n. 78.* quòdque recta ratio postulet, ut, qui vult suam, velit media, & ab his traheatur ad finem, adeòque, ut priùsqvam Scholares admittantur, & Magistri constituantur, dispositum sit, ubi recipiantur, & unde sustententur. *Gonz. n. 79.* quòdque non minus hæc unio validè fieri possit Seminario proximè futuro, quam, ut praxi quotidianâ receptum est, legata & hæreditas reliquæ possunt validè futuro Hospitali, vel constitutendæ Ecclesiæ, ac illis concedi privilegium, quod incipiat habere effectum, ubi Hospitalis erectum, Ecclesia constituta fuerit, *Gonz. à n. 82.* quia ob præparationem & futuram de proximo erectionem reputatur jam erectum Hospitalis, Seminario, &c. utpote ratione illius destinationis inducens naturam rei definitæ, arguente *l. 3. ff. de contrar. iudic. tutela.* ubi, quòd pecunia deposita ad emptionem prædiorum censetur res immobilis. *Gonz. n. 92.* atque ita Seminario de proximo erigendum habetur pro jam effectualiter erecto, iuxta illud: *De proximo acingendus habetur pro acincto: l. penult. de militari testam. Gonz. n. 94.* assimilaturque Seminario captum partui concepto, qui in favorabilibus habetur pro jam nato. *Gonz. n. 96.* qui etiam à *n. 97.* diluit in contrarium à se adducta. Confirmatque hæc *Gonz. & Gratian. sententiam Castrop. ex eo, quòd Seminario semel constructo, factaque ei ritè unione beneficiorum, deficientibus dein ad tempus ibi esse Scholaribus & Magistris, non statim definit dicta unio, ut tradit *Garc. loc. cit.* n. 199. citato *Abb. in c. gratum, de postulat. n. 12.* *Cucho in insitut. major. l. 4. tit. 1. n. 17.* *Mandof. de privilegiis ad instar. gl. 1. n. 44. &c.* adeòque sicut in hoc casu datur subiectum, in quo unio permanet, nempe Seminarium brevi iterum erigendum; ita etiam possit idem primò brevi erigendum esse dictæ unionis subiectum. Quas ratioes efficaces esse, ait idem *Castrop.* & se illis persusum adhaerentem sententiæ *Gonz. nisi S. Congregatio, & Rota gravissimis Decisionibus declarassent contrarium.* Sic *Garcias loc. cit. n. 196. in fine.* postrelatam hæc *Gonz. sententiam* ait, hæc revera esse contra *Declarationes S. Congregationis, & Rota Decisiones, Lott. verò cit. n. 49.* ait, hæc *Gonz. sententiam* rejiciendam non tantum, quia est contra *Declarationes S. Congregat. & frequentes Decisiones Rotalis, ut pronunciatum ab ipsâ Rota fuit in aduersis benef. 15. April. 1622.* quæ utrumq; *Gonz. nimirum & Gratian. rejecerit, sed etiâ quia est contra aperitissimam juris ratione, quam Gonz. non attigerit, & quæ**

& quæ ex Concilio Trid. à Gonz. adducatur, ait Lott. non facere ad rem; eò quòd Concilium loquatur, non de loco Collegii, qui dicitur Collegium materialiter tantum, sed de Collegio materialiter tali, de cujus essentia non est fabrica, & cetera illa, quæ ibi commemorat, etsi spectent ad illius conservationem & durationem. Porro ut Seminarium erectum esse censetur in ordine ad hoc, ut validè ei fiat dicta unio, præter hoc quòd in domum coemptam vel conductam inducti sint scholares aliqui & magistri, requiritur à Rota in dicta decisione, ait Lott. *loc. cit. n. 51.* tanquam ad constituendam formam Seminarii seu Collegii, ut electi sint duo Canonici pro regimine & gubernio Seminarii; item electio duorum Consultorum pro instituendis taxis & faciendis unionibus, quorum unus de Capitulo, alter de reliquo Clero, præter totidem alios per Capitulum, scilicet unum & alterum per Clerum, ita ut hac formâ non datâ, utique nec in articulo summarissimi possessorii retinenda possint sustineri partes illius in ejus persona, qui possessionem cepisset nomine ipsius Seminarii eo non præexistente. Illud etiam notandum ex eodem Lotterio *n. 53. & 54. Ventrigl. loc. cit.* exceptionem hanc non præexistentis erectionis diversam esse ab exceptione præexistentis quidem, sed minus legitimâ; eò quòd, dum excipitur de non præexistentia, proculdubio illud caret omni dubio; cum non entis nullæ sint qualitates, prout decisum ait in *Cordub. præsimonia 7. Nov. 1601. & in Leodiensi beneficiorum 10. Nov. 1602.* Si verò excipiatur, erectionem factam, tunc nulliter, rejiciatur ad petitorium, & interim detur manuentio Seminarario, prout decisum in *Adjacensi benef. 16. Nov. 1622.*

4. Respondeo quartò: Ut dicta unio fiat validè, præter dictam erectionem legitimam Seminarii requiruntur adhuc duo tanquam de forma; primum, ut præcesserit unionem detractio illa fructuum de mensâ Episcopi, aliorumque beneficiorum ipsius diocesis, de quo paulò supra, Castrop. *loc. cit. n. 15. Gonz. loc. cit. n. 75. Lott. loc. cit. n. 61.* sic resolutum dicens à S. Congreg. & decisum à Rota in *Aversana beneficior. 3. Julii 1606.* nisi (ut Lott. id limitat secundum aliud S. Congregationis responsum in *Tirasonensi unionis. de anno 1610.*) foret loco illius dismembrationis à propria mensâ Episcopi pinguius mentem Concilii adimpletset, assignando pecunias, & redditus ex proprio Patrimonio. Alterum, ut instet necessitas relata in illo Tridentini decreto de faciendâ unione Seminaris, quæ sit præcisâ, rejectâ quâcunque consideratione commodioris sustentationis vel, amoenitatis, & recreationis gratia. Lott. *n. 60.* expendaturque cum Consilio deputatorum prædictorum, ita ut non sufficiat exstitisse causam, nisi adhibitum dictum Consilium. Idque, nisi etiam five agatur de unione, five de applicatione illorum fructuum dismembratorum. Lott. *loc. cit. n. 60.* sic censuisse dicens Rotam in *Mediolanensi prætensa union. 16. Nov. 1594.* Castrop. *loc. cit. n. 15. Garc. p. 12. c. 2. nu. 190.* Atque ita non requiritur ad hanc unionem faciendam consensus Capituli, sed ejus loco requiritur dictorum quatuor ex eo deputatorum Consilium. Garc. Castrop. *ll. cit.* non tamen ex postea dato hoc Consilio.

Quæstio 889. *Quanam beneficia uniri, & quæ uniri non possint Seminario?*

1. Respondeo primò: Quòd in hoc puncto in favorem Seminaris statuit Trid. nempe *sess. 23. c. 18.* illud est, quòd Episcopus ei unire, applicare & incorporare possit aliquot beneficia simplicia cujuscunque qualitatis & dignitatis fuerint, etiam præsimonia, vel præsimoniales portiones, etiam ante vacationem, sine cultus divini, & illa obtinentium præjudicio, esto beneficia sint reservata vel affecta; nec per resignationes ipsorum beneficiorum uniones & applicationes suspendi, nec ullo modo impediri possint. Castrop. *loc. cit. §. 3. n. 13.*

2. Respondeo secundò: Non posse Episcopum omnia beneficia simplicia suæ diocesis unire Seminario, prout colligitur ex illis Trid. verbis: *nec non aliquot beneficia simplicia.* Castrop. *loc. cit. §. 3. n. 14.* citans Barbof. *ad cit. loc. Tridentini n. 27.*

3. Respondeo tertio: Non posse ei uniri (intellige ab Episcopo) curata, utpote non cadentia sub illo Concilii decreto, prout patet ex ejus verbis: *nec non simplicia aliquot.* Cardin. de Luca. *de Paroch. d. 35. n. 4. Gonz. gl. 5. §. 7. n. 63. & 64.* Sed nec simplicia exigentia residentiam, ne cultus divinus minuatur, & fructus, qui ex unione Seminario facta accrescere poterat, ex altera parte, nimirum sublata dicta residentia, minuatur. Castrop. *loc. cit.* citans Barbof. *ubi ante. n. 29.* Neque etiam Canonicatus Ecclesiæ Collegiatæ, etiamsi ex natura sua non obligent ad residentiam. Ventrigl. *ro. 2. annot. 2. §. 1. nu. 36.* Neque spectantia ad collationem inferiorum collatorum. Castrop. *loc. cit.* Barbof. *juris Eccles. l. 3. c. 16. num. 30.* Neque quæ sunt Jurispatronatus, etiam Ecclesiastici. Castrop. Barbof. *ll. cit.* Neque jam annexa vel unita Monasteriis; quia in hoc eorum juri quæsito præjudicare non intendit Tridentinum. Castrop. *loc. cit.* Barbof. *ad Trid. cit. num. 39.* Neque beneficia, quæ post eorum vacationem fuerunt reservata. Secus est de iis, quæ jam reservata sunt, antequam vacent (qualia sunt, quæ vacabunt in mensæ Apostolice) Castrop. Barbof. *de por. Ep. alleg. 77. n. 30. & juris Eccles. l. 3. c. 16. n. 30.* citatis pro hoc Molfes. *in sum. Th. mor. tr. 6. c. 14. nu. 61. Franc. Leon. in Thes. fori Eccles. p. 2. c. 16. n. 33. Garc. cit. c. 2. n. 102.* juxta declarationes S. Congregat. quas *ibid.* recitat, quarum prior *super. c. 18. sess. 23.* sic habet: *Congregatio sacri Concilii censuit, uniones beneficiorum reservatorum validas esse, modo factæ fuerint ante eorum vacationem, servatâ formâ à Trid. præscriptâ. Et altera super. c. 15. sess. 24. sic: Idem servandum, quod S. memoria Pius V. & S. D. N. Gregor. XIII. decreverunt in unionibus factis seu faciendis Seminario, quòd uniones de beneficiis reservatis valide sunt, si modo fuerint factæ ante ipsorum vacationem; quòd si post eorum vacationem factæ reperiantur, nullæ sint, & provisi à Sede Apostolica mitti debeant in possessionem dictorum beneficiorum &c.* Rationem hujus dat Castrop. Quòd ante vacationem certum non sit, an vacatura sint mensæ Ordinario, an reservato; ac proinde evitetur fraus, quæ intervenire posset, Episcopo uniente reservata, seu vacantia in mensæ Apostolice, & non reservata seu vacantia in mensæ suo non uniente; sed conferente consanguineis suis. Ex quo etiam limitatur hæc ultima responsio juxta declarationem factam Episcopo Aquilano 2. April. 1572. quam refert Garc. *loc. cit. n. 104. & Zerol. in pr. Ep. p. 1. v. Seminarium. §. 5.* quæ sic habet: *Si Episcopus beneficia in suis mensibus*

vacantia non univert, & vacantia in mensibus reservatis unire non potest; cum in hoc frans censetur &c. Ad hocque, ut Garc. nu. 105. poterit Episcopus, & hac beneficia reservata, etiam post vacationem illorum unire, quando vacantia in suo mense, & ad suam collationem spectantia ipse prius univit. Ex quibus etiam deducitur, quod uniri nequeant Seminario, quae ita reservata sunt Papae, ut quocunque mense vacent; substat illius solius provisioni, ut sunt beneficia familiarium &c. Castrop. loc. cit. Neque uniri possunt ab Episcopo Seminario beneficia litigiosa, quia aliud est beneficium litigiosum, aliud beneficium reservatum, Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 16. n. 30. citans Rotam in Cordub. praesum. 13. Jan. 1623.

Quaestio 890. An, & qua beneficia uniri possint Monasteriis & Collegiis Regularium, Hospitalibus, aliisque piis locis?

1. Respondeo primo: Posse Episcopum unire beneficia Abbatibus, monasteriis, & locis religiosorum. Garc. p. 12. c. 2. nu. 77. citans Felin. in c. in nostra. n. 42. de rescrip. Tond. qq. benef. p. 3. c. 151. n. 1. & 2. Lott. l. 1. q. 29. n. 39. eo quod potestas univertendi beneficia non exempta suae diocesis concessa quoque sit Episcopis, ut ea uti possint in favorem Monasteriorum, & locorum regularium, per c. consultationibus. & c. pastoralis, de donat. & Clem. si una. de reb. Eccl. non alien. Tond. cit. num. 2. Et sic posse Episcopum beneficium suae diocesis faculare alicui religioni unire, stantibus decretis Concilii Trid. expressè tradit Barbof. juris Ecclesiast. l. 3. c. 16. n. 36. ex Sanch. in Decalog. l. 7. c. 29. n. 147. & 148. & cum iis Castrop. cit. p. 12. §. 3. n. 21. Item posse cum Ecclesiam secularem sibi subjectam monasterio religiosorum, vel alteri loco pietatis communis causâ constructo donare, tradit Azor. p. 2. l. 6. c. 28. q. 19. etiam, cum illa Ecclesia non vacat, juxta c. consultationibus, & c. pastoralis, de donat. ubi etiam hanc ex Abb. in c. suggestum, de jurep. Azor hanc dat differentiam inter illam donationem, quâ una Ecclesia alteri datur, & inter conjunctionem, quâ una annectitur alteri: Quod dum una alteri donatur, redditus & cetera bona Ecclesia, quae datur, concedantur alteri, ut in proprios usus convertat. Limitanda tamen hac, ut tale beneficium seculare vel Ecclesia non sit alterius diocesis (prohibetur enim sess. 14. c. 9. Trid. fieri uniones beneficiorum unius diocesis cum Monasteriis, Collegiis, & aliis piis locis alterius diocesis; ne Ecclesiasticus ordo confundatur, & fiat una Ecclesia duarum diocesium. Gonz. cit. §. 7. n. 62.) aut etiam curata juxta mox dicenda. Barbof. loc. cit. de cetero procedunt dicta, etiam si religiosi, & Monasteria, quibus fit unio, sint exempta. Tond. loc. cit. Garc. loc. cit. num. 78. citans Calder. conf. 5. de reb. Eccl. Cardin. in Clem. si una. n. 11. Caccialup. tr. de union. a. 4. q. 4. contra Per. de Perus. eod. tr. c. 4. n. 10. Idem est de Hospitalibus aliisque piis locis.

2. Respondeo secundo: Ecclesias tamen Parochiales, & beneficia curata unire nequit. Garc. loc. cit. n. 86. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 16. n. 33. Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 3. num. 17. Azor loc. cit. q. 17. Ventrigl. to. 2. annot. 8. §. 1. n. 13. Tridentino sess. 24. c. 13. Sic expressè statuente, ne Ecclesiae Parochiales Monasteriis quibuscunque, aut Abbatibus, seu dignitatibus aut praebendis Ecclesiae Cathedralis, vel Collegiatae, sive aliis beneficiis simpli-

cibus seu Hospitalibus, militivive uniantur. Arguenda per hanc Tridentini dispositionem restricta jam est potestas, alias de jure Ordinario concessa Ordinariis seu Episcopis, univertendi quilibet suae diocesis beneficia aliis beneficiis, Monasteriis, & piis locis. Castrop. loc. cit. seu, ut ait Lott. loc. cit. n. 40. in hoc plurimum angustatum est jus commune, quo inspecto, facultas univertendi competens Ordinario referretur ad omnia beneficia praeter Ecclesias Cathedrales & religiosorum. Extenditurque hoc ipsum decretum Trident. juxta S. Congregat. declarationem, ut non solum intelligendum sit de ipsorum Parochialium beneficiorum univertendi; sed etiam de aliqua parte fructuum eorumdem, ut ea dictis locis uniri ab Episcopo nequeat. Ventrigl. loc. cit. Garc. loc. cit. n. 87. Barbof. cit. n. 33. citans Riccium in pr. fori Eccles. decis. 492. editionis prima, alias resol. 383. nu. 5. Neque admittenda limitatio, quam tradit Gonz. ad reg. 8. gl. 6. nu. 96. & cum eo Barbof. loc. cit. nu. 34. & Ventrigl. loc. cit. num. 14. Quod sub hoc Tridentini decreto non veniant ex Parochiales, quae certos fines & limites non habent, sed solum certum populum, & per certas familias distinguuntur, usque adeo, ut Sacramenta promiscue non administrantur; qualiter dicunt, censuisse S. Congregationem; eo quod haec non videantur esse proprie Parochiales. Garc. loc. cit. n. 88. Castrop. loc. cit. n. 18. eo quod, esto, talis Ecclesia non sit proprie Parochialis, sit tamen beneficium proprie Parochiale, ut Castrop. fallatur autem isti AA. allegando dictam S. Congregat. declarationem; cum ea non referatur ad decretum illud Trid. de unionibus, sed ad decretum contentum in finalibus verbis cit. c. 13. quod disponitur, ut Episcopi in iis Parochiis, quae non habent fines, neque earum Rectores populum certum, sed promiscue petentibus Sacramenta ministrant, distincto populo in certas propriasque Parochias, unicuique suum perpetuum peculiarerumque Parochum assignent, a quo solo Sacramenta percipiant, aut utiliore modo provideant; ita ut S. Congregatio decidat, sub hoc decreto non comprehendendi Parochiales, quae etsi certos fines non habeant, habent tamen certum populum, & per certas familias distinguitur, ita ut Sacramenta promiscue non administrantur; de decreto vero unionum nihil declarat. Garc. & Castrop. loc. cit. Neque admittenda alia limitatio, quae Barbof. cit. nu. 34. Tond. loc. cit. nu. 5. (ubi etiam, quod Tridentinum quo ad dispositionem illam, quae disponit curata non uniri Monasteriis, non esse in Gallia receptum) citato pro hoc Gonz. gl. 5. §. 7. num. 46. excipiunt uniones beneficiorum curatarum, quae fiunt pro fundatione, dotatione, augmento piorum locorum, & fidei Christianae defensione, & propagatione; bona tamenque artem cultus, quia dum Trident. absoluit, & sine dicta limitatione prohibet fieri dictis locis uniones Parochialium, est limitatio sine fundamento apponitur. Castrop. cit. n. 18. & ut idem rectè ait, si Trident. prohibet fieri istiusmodi Parochialium beneficiorum uniones Seminario, in quo tamen juvenus instituitur ad fidei Catholicae defensionem, & propagationem, bonarumque artium cultum, certe dictus finis non tribuit illam potestatem Episcopis faciendi dictas uniones, male etiam citatur a Barbof. Gonz. cum is ibi solum loquatur de reg. 12. Canell. Revocatoria unionum, censetur ab ea non comprehendendi tales Parochialium uniones factas pro fundatione

darione, augmento vel conservacione piorum locorum. Unde jam, dum hodie dum vides passim Parochialia beneficia unita & incorporata Collegiis Regularium, has uniones crede factas vel ante Tridentinum auctoritate etiam Episcopali; vel post Tridentinum interveniente auctoritate Sedis Apostolicae. Card. de Luca. *ad Trid. d. 8. n. 19.* id ipsum etiam applicans unionibus istiusmodi beneficiorum Parochialium factis Canonicatibus, dignitatibus, mensisque Capitularibus. Porro, dum quandoque Ordinarii hodie dum etiam conceduntur à Papa indulta faciendi uniones hujusmodi, an dicta concessio censenda sit personalis, an verò etiam ad Successores transeat, qualiterque intelligenda & practicanda, idem Cardin. *ibid. n. 21.* ait, generali regulà definiri non posse; cum non sit punctus juris, sed facti, ex ipsius facti particulari qualitate, & circumstantiis decidendis. Ac denique, quodnam dicatur beneficium Parochiale & curatum, utiliter leges apud Gonz. *gl. 6. à nu. 34. per plurimos num. sub leg.*

Quaestio 891. An, & quae beneficia uniri possint Capitulo & mensa Capitulari, aut etiam fabrica Cathedralis vel Collegiata?

Respondeo primò: Ipsi Capitulo, seu Capitulari mensa, seu massa uniri non possunt ab Episcopo etiam simplicia. Castrop. *de benef. d. 6. p. 12. §. 2. n. 6.* Azor. *p. 2. l. 6. c. 28. q. 17.* Garc. *p. 12. c. 2. n. 168.* Lott. *l. 1. q. 29. nu. 45.* Ventrigl. *to. 2. annot. 8. §. 1. n. 20.* Barbof. *juris Eccles. l. 3. c. 16. nu. 35.* Gonz. *ad reg. 8. gl. 37. n. 26.* (ubi ait: Consului & obtinui in S. Congregatione Trid. mensè Septemb. anni 1610. quòd unio facta ab Episcopo Cavensi mensa Capitulari de quibusdam beneficiis simplicibus, vigore Trid. *sess. 24. c. 15.* esset nulla, quia dictum Concilium non dat facultatem uniendo mensa Capitulari, sed præbendis Capitularium &c.) juxta *Clem. si una. §. fin. de reb. Eccles. non alien. quã caverur, ne Episcopus beneficium conjugat vel annectat suæ vel Collegii Canonico- rum mensa, etiam ipsius Capituli consensu accedente.* Quam Clementinam procedere ait Garc. *num. 169.* quando unio fit principaliter & directè Capitulo, secus si in consequentiam, & indirectè est in utilitatem Capituli, puta, dum unio fit directè præbendis, & iis applicantur beneficiorum unitorum fructus. Unde jam procedit responsio, si five bona Episcopi, & Capituli sint communia, si id cederet (intellige, ut dictum, directè) in utilitatem Capituli & Episcopi, dum nimirum fructus applicarentur Capitulo seu mensa Capitulari, vel Episcopali. Corrad. *pr. benef. l. 2. c. 8. n. 84.* cum Barbof. *de pot. Episc. allegat. 67. num. 9.* Ratio enim eadem est, ne videlicet Episcopus, vel etiam Capitulum (utpote cujus consensus requiritur ad hoc, ut Episcopus uniat beneficia) uniendo mensa suæ vel Capitulari, jus sibi dicat, & in facto proprio Auctoritatem præstet. Castrop. *Corrad. l. cit. juxta cit. Clem. & ibi AA. communiter.* Proinde ut unio fiat ipsi Capitulo, seu mensa, & massa Capitulari, requiritur auctoritas Papæ. Corrad. *loc. cit. Garc. cit. n. 168.* citans *gl. in cit. Clem. si una. v. mensa.* Cardin. *ibid. in fine. num. 3.* Abb. *in 6. Oldi. conf. 262. n. 3.* quamvis addat juxta Bonifac. *in cit. Clem. n. 12.* posse pro tali unione recurri ad Archiepiscopum, intellige Metropolitanum Episcopi.

2. Respondeo secundò: Possunt tamen ab Episcopo uniri simplicia alicui dignitari, vel præbendæ Capitulo; imò omnibus præbendis, non simul seu collectivè acceptis, sed separatim & distinctè, & sic distributivè sumptis, seu singulis, permittente id Tridentino. *sess. 24. c. 15.* quando in Ecclesia Cathedrali vel Collegiata insigni aded tenues sunt præbendæ, ut cum distributionibus quotidianis non sufficiunt decenti Canonico gradui pro loci & personarum qualitate sustinendo. Cardin. de Luca. *ad Trid. d. 8. n. 17.* & *de benef. d. 44. nu. 2.* & 3. Lott. *Corrad. Castrop. l. cit.* non enim per hoc dicitur adhuc facta unio ipsi Capitulo; cum aliud sit universitas, aliud singuli de universitate, ut *gl. in l. siur. ff. quod cujusque universitat. nomine. v. non debetur;* adeoque & aliud sit Capitulum, aliud singuli de Capitulo. *c. Episcopus §. qui manumittitur. 12. q. 2.* Felin. *in c. cum accessissent. de confir. n. 22.* Gonz. *gl. 37. n. 23. 24. & seq. Castrop. Corrad. l. cit. Garc. nu. 170.* Quamvis idem Garc. *nu. 171.* censet, eam esse nimiam restrictionem istius dispositionis Trident. quòd non nisi singulis præbendis singula beneficia uniri valeant, & non omnibus indistinctè unum aut plura, prout sentiunt citati AA. & expressius Ventrigl. *loc. cit.* Card. de Luca *de benef. d. 44. n. 2. & d. 45. n. 2.* cum Gabriel. *conf. 178. num. 3. & seq. l. 2.* ubi etiam addat, fuisse aliàs judicatum, factam sic unionem fuisse nullam, etiam si Cathedralis aut Collegiata non haberent præbendas distinctas, sed tantum distributiones communes pro interessentibus divinis. Adeoque Garc. verius existimat, vi dicti decreti posse fieri unionem omnibus præbendis seu distributionibus simul, juxta declarationem S. Congregationis Concilii, quæ dicat, has uniones fieri posse in distributionibus quotidianis, ubi hæc & præbendæ tenues sunt &c. Neque adhuc ideo posse dici ait, quòd unio fiat Capitulo seu mensa Capitulari. De ceterò, dum unio fit uni præbendæ, aut etiam singulis præbendis, etsi propter commodum singulorum Canonici in hoc dando, prout requiritur, suum consensum, videantur suspecti, adhuc tamen illam suspicionem non facere, quòd dicatur causa propria Capituli, & ideo, licet singulis acquiratur utilitas, verum adhuc esse dicere, Capitulum non præstare Auctoritatem in facto proprio, ait Garc. *n. 174.* ex Imol. & cum illis Corrad. *loc. cit. n. 89.* addit tamen idem Corrad. *n. 90. & 91.* quòd, licet Episcopus cum consensu Capituli suppressere possit dignitatem vel officium, ejus fructus applicando non Capitulo, sed distribuendo inter singulos Canonicos, assignando cuique Canonico vel præbendæ certam portionem, prout sentiunt, quos citat Gabr. *conf. 186. l. 2. Gratian. discept. for. c. 819. n. 24.* Admittitque id etiam Garc. *nu. 175.* qui etiam inhaerens suæ doctrinæ, addit, posse in vim dicti decreti Trid. in hoc casu fructus præbendarum suppressarum applicari ab Episcopo reliquarum distributionibus simul, & in communi, & indistinctè. Nihilominus ubi bona Episcopi, & Capituli sint communia, veluti si Episcopus sit etiam suæ Ecclesie Canonicus, ut contingit quandoque, adeoque sit de Capitulo, & tanquam Canonicus habet fructus præbendæ, certum est, non posse Episcopum tunc in hoc facto proprio auctorizare, sed recurrendum ad Papam, vel ad Metropolitanum, prout id ipsum tradit Lott. *l. 1. q. 28. n. 60.* Atque ita in praxi servari, & millies fieri videri in Curia Romana, ait Corrad. *n. 92.* ut cum

de huiusmodi suppressionis ac unionis validitate quoquo modo habitatur, vel illa petantur à principio à Papa, vel illa jam ordinari auctoritate facta confirmantur à Papa. Porro, ut constat ex ipsis verbis Tridentini, non habet dicta dispositio Tridentini de facienda unione præbendis singulis, seu distributive acceptis locum, nisi in Cathedralibus & Collegiatis insignibus; neque in iis etiam valet, nisi necessitate, & tenuitate id exigente. *Corrad. loc. cit. n. 57.*

3. Respondeo tertio: Facere quoque potest Episcopus uniones fabricæ Ecclesiæ etiam Cathedralis; quia est locus pius, & religiosus, *Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 2. n. 6. Garc. cit. c. 12. n. 79. citans Imol. in cit. Clem. si una. n. 14. Felin. in c. cum accessissent. de Constit. n. 22. & Rotam decis. 133. n. 6. p. 2. divers. contra Ventrigl. to. 2. annot. 8. §. 1. n. 33. negantem, posse istas uniones ab Episcopo fieri sacrificiæ vel fabricæ; eod quod Concilium tantum loquatur de præbendis, quem tamen intelligendum dici potest, juxta quod Garc. interpretatur declarationem S. Congregat. Neque huic responsioni obstare ait Garc. nu. 80. declarationem super c. 15. sess. 24. Trid. quæ dicit: Episcopus non potest simplicia beneficia unire distributionibus Capellanorum Ecclesiæ Cathedralis pro divini cultus augmento; & similiter non potest facere eas uniones fabricæ seu sacrificiæ ob ejus paupertatem, ad ornatum aliâque Ecclesiæ necessaria &c. eod quod hæc declaratio intelligenda sit, quod Episcopus non possit in vim dicti decreti c. 15. sess. 24. istas uniones facere; cum loquatur de solis præbendis, non tamen per hoc neget dicta declaratio, id eum posse facere aliâ ex jure communi.*

4. Respondeo quarto: Non posse tamen Episcopum, etiam dicto modo distributive, præbendis aut distributionibus Capituli unire beneficia simplicia Regularia. *Lott. l. 1. q. 28. n. 45. Neque etiam Ecclesiæ Parochialis uniri potest Capitulo Cathedralis ob tenuitatem Canoniatuum, & ob difficultatem, vel etiam impossibilitatem vivendi, Ventrigl. to. 2. annot. 8. §. 1. n. 15. citans Aldan. in compend. Canon. resol. l. 4. tit. 8. n. 3. qui sic resolutum dicat in una Alexandrina 3. Maii 1594.*

Questio 892. An & qualiter dignitatibus uniri possint alia beneficia?

1. Respondeo primo: Dignitatibus Capituli tam Collegiati insignis, quam Cathedralis, non minus ac præbendis, ubi tenues proventus habent, uniri possunt simplicia per Episcopum vi decreti Tridentini. *sess. 24. c. 15. Garc. p. 12. c. 2. n. 170. Cardin. de Luca. ad Trid. d. 8. nu. 25. ubi ait: Cum decretum Conciliare loquatur de præbendis Cathedralibus, hinc orta fuit questio, an dignitatibus Cathedralium seu Metropolitanarum huiusmodi uniones fieri valeant, ubi eadem urget ratio. Atque licet litera legis negativam suadere videatur, affirmativam tamen potius suadet identitas, modo majoritas rationis; atque ita me scribente, per Congregat. Concilii declaratum fuit &c. Et fusius de beneficiis. d. 46. ferè per tot. ubi ex professo hanc questionem tractat, & n. 5. solvit objectum illud in contrarium: quod cessante consuetudine particulari, de jure dignitates non dicantur de Capitulo, nec in eo vocem habere; nempe quod procedat magis juxta usum antiquum Canonum, quod dignitates nullam habeant præbendam, neque Ecclesiæ cultui vel servitio vacent more aliorum Canonorum, & beneficiarum, confi-*

stente eorum munere in jurisdictione aliqua spirituali vel temporali, ut erant Archidiaconi, Archipresbyteri, Vicarii nati Episcopi, unus in spiritualibus, alter in temporalibus, & uti hodie cernitur in primis illis dignitatibus Collegiarum, dum hæc dignitates omnes magis Prælatorum, quam Capitularium Ecclesiæ figuram faciunt, nullamque habent præbendam, quæ dicitur subiectum, cui facienda unio, & sine qua conciliare decretum non est verificabile, ut pluries declaravit S. Congregatio, ut habetur per Rotam *decis. 137. n. 34. p. 9. recent. Hodie idem verò, ut ait idem Cardin. de Luca ibid. nu. 9. de generali. ferè consuetudine est, ut dignitates sint de Capitulo, insiâque aliorum Canonorum in Choro interveniant, aliisque concernentibus cultum, & servitium Ecclesiæ vacent, æque habentes præbendas, vel etiam participationem illius massæ grossæ distributionum, quæ in aliquibus Ecclesiis sunt loco præbendæ, nec non participantibus, de distributionibus quotidianis minutis, adeo ut in substantia sint Canonici, etiam sub nomine auri quarum illarum dignitatum in sola ferè nuncupatione cum aliqua preminencia supra alios consistentium, & vel sic jure aliorum Canonorum dicuntur de Capitulo, tam ad effectum vocis, quam alium, v. g. accipiendi possessionem capitulariter, similemve. Unde jam, ut habet n. 10. intret necdum identitas, sed etiam majoritas rationis; eod quod dicit Concilium (quod mandando fieri istiusmodi uniones, non tam favorem possessorum Canoniatuum ac dignitatum, quam principaliter ipsius Ecclesiæ spectabat utilitatem, cultum nimirum ac decorem, adeoque intelligendum venit de iis, qui ipsius Ecclesiæ servitio ac cultui vacant, constituentes Capitulum illius Ecclesiæ representativum) provideat, ut membra inferiora istius corporis pro decente gradu sustententur, & non vilescant, multo magis id sentiat de membris primariis ac nobilioribus. Quod ipsum, ait Cardin. de Luca, non est trahere decretum illud per viam extensionis, sed potius est, illud interpretari ac praticare per viam comprehensionis, quæ admittitur etiam in statutis à jure exorbitantibus, strictam interpretationem recipientibus, & sic non admittentibus extensionem, ut Mascard. de statutis. interpretat. conf. 4. n. 56. & 167. Ex quibus illud videtur consequi, non posse unire Episcopum (saltem in vim dicti decreti Trid. *cit. c. 15.*) beneficia simplicia dignitati, quæ in Ecclesiâ Cathedrali vel Collegiata non habet vocem in Capitulo, nec reditus ex mensa Capitulari, uti id hisce ferè expressis tradit Ventrigl. *to. 2. annot. 8. §. 1. num. 34. quin & addit; etiam si de cetero deserviat talis dignitas in Choro: & sic dicit haberi declaratum à S. Congregat. super cit. c. 15. die 19. Decemb. 1584. Illud etiam videtur verum, quod habet idem Ventrigl. *loc. cit. n. 33. quod Episcopus non possit unire alia beneficia simplicia Capellanis, etiam Ecclesiæ Cathedralis, dum habent tenues reditus.***

2. Respondeo secundo: Parochiales tamen & beneficia curata per Episcopum uniri non possunt dignitatibus Cathedralium aut Collegiarum. *Barbos. juris Eccles. l. 3. c. 16. n. 33. Garc. cit. c. 2. n. 86. Castrop. cit. p. 12. §. 3. n. 17. & cor. loc. cit. q. 17. cum communi, sic enim expressè statuit Trid. *sess. 24. c. 13. Iterumque hic locum habet, quod dictum supra de Monasteriis, quod ne quidem pars fructuum Parochialium dictis dignitatibus uniri possit**

fit juxta declarat. S. Congregat. Garc. num. 87, Castrop. loc. cit. Nihil tamen vetat, quo minus Episcopus cum consensu Capituli curam animarum, quæ incumbit toti Capitulo, transferre, etiam per viam unionis possit in obtinendæ dignitatem in eadem Ecclesia, vel in alium Canonicum ejusdem Ecclesiæ. Garc. p. 9. c. 2. nu. 190. recitans probac declarat. S. Congregat. Ventrigl. loc. cit. n. 16. citans Aldan. in comp. Canon. resolut. l. 4. tit. 8. n. 4. Porro, dum aliquæ dignitates unitas sibi præcedunt Parochiales, diligenter id examinandum; cum non omne jus, quod Monasterium vel dignitas aliqua in Parochialem habet, veram annexionem seu unionem importet, sed prout dictum aliquoties, quandoque solum Juspatronatus vel tributum, censuram, aut pensionem, protectionem, aliamve dependentiam. Card. de Luca. ad Trid. d. 33. n. 34.

Questio 893. Quæ, & qualiter uniri possint ab Episcopo Canonicatibus Cathedralium, & insignis Collegiata?

1. Respondeo primò: Uniri iis possunt simplicia, dum tenues redditus habent, constat ex Trid. sess. 24. c. 15. juxta dicta paulò supra, cum autem beneficia de sui natura præsumantur congrua, hæc eorum tenuitas est probanda. Ventrigl. cit. §. 1. n. 19. Videtur autem insinuare Cardin. de Luca. de benef. d. 46. n. 7. quòd nequidem simplicia uniri possint Canonicatui, qui non habet præbendam, utpote sine qua verificabile non sit illud conciliare decretum. Porro quæ dicatur Collegiata insignis, jure definiti non posse, sed dimittendum Judicis arbitrio, ait Ventrigl. ibid. n. 17. ex Menoch. de arb. casu 158. n. 4. Judicem verò ad dijudicandam hanc qualitatem insignitatis pendere posse communem existimationem, ait ex Lott. l. 1. q. 15. n. 4. & seq. Item locum in quo sita est collegiata, & sic insignem fuisse judicandam sitam in oppido, ubi erant 820. focularia, ait, referri à Barbof. de capitulo & dignitat. c. 2. n. 18. Item existimari insignem ratione loci, si is communiter existimetur nobilis & insignis. De quo Nav. conf. 1. aliàs 3. de verbor. signif. Item dignosci ex eo, si Ecclesia illa sit matrix, si antiqua, si altas præcedat, si magnum numerum habeat ministrorum; si insignem structuram, & alia similia. De quibus Barbof. loc. cit.

2. Respondeo secundò: Non posse eis uniri curata & Parochialia. Constat quoque ex Trid. sess. 24. c. 13. Gonz. gl. 5. §. 7. n. 63. juxta dicta quoque supra, cum eadem extensione, ut ne quidem pars fructuum parochialium illis uniri possit. Hic iterum notandum, quòd quasi præced. dictum, posse curam incumbentem toti Capitulo, per viam unionis ab Episcopo transferri in certum canonicum ejusdem Ecclesiæ.

3. Respondeo tertio: Neque uniri illis possunt dignitates vel præbenda Cathedralium, vel etiam alii canonicatus. Gonz. loc. cit. n. 64. citans pro hoc Trid. sess. 24. c. 23. post princip. & sess. 6. c. 6. & sess. 25. c. 9. in fine.

Questio 894. Quæ, & qualiter uniri possint Parochialibus?

1. Respondeo primò: Uniri iis posse per Episcopum alia beneficia simplicia, residentiam non requirentia. Gonz. gl. 5. §. 7. n. 66. Ventrigl. cit.

§. 1. n. 35. juxta c. 5. sess. 20. Trid. Idque si Ecclesia curata adeo pauper est, ut aliter status ejus pro dignitate nequeat conservari. Lott. l. 1. q. 28. n. 184.

2. Respondeo secundò: Potest etiam iis alia curata, seu alia Parochiales unire, propter eandem earum pauperatatem, & in ceteris casibus à jure permittis. Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 3. n. 11. Gonz. loc. cit. Ventrigl. loc. cit. juxta Trid. loc. cit. per quod etiam decretum ait Castrop. auctam esse à Papa potestatem aliis Ordinariis concessam uniendo beneficia, ut eam exercere possint tanquam Apostolica Sedis Delegati, uniendo quascunque suæ diocesis Parochiales cum aliis curatis, vel non curatis.

3. Respondeo tertio: Non tamen possunt iis uniri per Episcopum dignitates. Gonz. loc. cit. n. 64. Ventrigl. cit. §. 1. n. 2. citans Raccium in pr. p. 1. resolut. 393. vers. limita quartò. juxta Trid. sess. 23. c. 18. & sess. 24. c. 15. Neque etiam canonicatus. Gonz. Ventrigl. loc. cit. nisi, ut addit posterior, per modum suppressionis.

Questio 895. Quæ, & qualiter uniri possint simplicibus?

1. Respondeo primò: Simplicibus simplicia uniri possunt per Episcopum. Ventrigl. l. cit. n. 22. cum communi. Quæ responsio, quas pariat exceptiones, videbis ex seqq. qq.

2. Respondeo secundò: Non tamen iis uniri possunt Parochiales, aut alia curata. Ventrigl. loc. cit. n. 13. Garc. cit. c. 2. n. 86. Gonz. loc. cit. n. 63. juxta dispositionem Trid. sess. 24. c. 13. & sess. 14. c. 9. Neque dignitates aut canonicatus. Gonz. cit. n. 63. juncto n. 64. nequit enim magis dignum minus digno uniri. Ventrigl. loc. cit. n. 11. Gonz. cit. §. 7. n. 130. citans Gomef. de expectativis n. 36. Rebuff. in pr. tit. de union. n. 17.

Questio 896. An, & qualiter, & per quem uniri possint Cathedralibus inter se?

1. Respondeo primò: Rariùs hodie dum post Tridentinum in consistoriali Congregatione (quo res illa pertinet) agi de Cathedralibus unionibus, occurrunt: èmque frequentem harum unionum usum in Italia esse dicto Concilio antiquiorum, ait Cardin. de Luca ad Trid. d. 8. n. 4. Dumque post Trident. quandoque factæ videntur, eas, ait ibidem, n. 5. Cardin. de Luc. non esse de duabus Ecclesiis, quæ priùs essent Cathedralibus, aded, ut quilibet suum Episcopum proprium haberet? sed potius esse casus unius Ecclesiæ, quæ priùs nullius erat Diocesis, vel etiam in aliqua parte Diocesis cum Prælato exempto, habente jurisdictionem Ordinariam in Clerum & Populum; unde inter eundem & Diocesanum oriebantur sæpe discordiæ, erectæ in Cathedralibus, & unico contextu principaliter unitæ antiquæ Cathedrali, cum qua erant controversiæ; eò quòd neque loci, neque dotis qualitas pateretur eam erigi in novam Cathedralibus cum proprio ac distincto Episcopo.

2. Secundo: Dum verò Ecclesiarum, quæ ab antiquo erant Cathedralibus, distinctos habentes Episcopos, faciendæ est unio, siue ea sit æquè principalis, ita ut quilibet suas jurisdictiones & prærogativas retineat cum omnimoda independentia ab altera, perinde ac si nullatenus unitæ essent: siue sit, accessoria & subjectiva, ita ut illa earum, quæ alteri subjectivè unitur, supprimi dicatur, amittendo

nomem

nomen & essentiam Cathedralis, ac iure cuiusdam alluvionis evadendo pars seu membrum alterius; unde propterea antiqui fines confundantur, & illud territorium, quod prius stabat per se constituens unam Diocesim, fiat pars alterius Diocesis vel territorii: hac inquam unio per alium fieri non potest, quam per Papam, utpote ad quem unice ac privative ad quoscunque pertinet, dioceses ac territoria unire vel dividere. Cardin. de Luca, loc. cit. n. 10. juncto n. 8. & in miscell. d. 1. n. 5. Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 2. n. 1. Azor. p. 2. l. 6. c. 28. q. 6. Garc. p. 12. c. 2. n. 60. Coatergeréque potest, ut ex huiusmodi Cathedralibus principaliter unicus una sit in provincia, & suffraganea unius Metropolitanis, altera verò sit in altera sub diverso Metropolitanis, seu etiam exempta, & immediate subiecta Sedi Apostolica. Card. Luc. ad Trid. loc. cit. n. 7.

Questio 897. An & a quo, prima dignitates in Cathedralibus, & Principales in Collegiatis uniri possint?

Respondeo: Eas uniri posse aliis, sed non nisi a Papa. Castrop. Azor. II. cit. Idem est de aliis consistorialibus, quæ Sedi Apostolica referantur, & ejusdem auctoritate affecta dicuntur. Azor. loc. cit.

Questio 898. An, & qualiter beneficia diversarum Diocesium uniri valeant per Episcopum?

1. **R**espondeo: Episcopus beneficiis, etiam simplicibus, etiam quacunque ex causis, puta cultus divini augendi gratiâ vel simili, suæ diocesis unire nequit beneficiis, vel etiam aliis piis locis alterius diocesis, Tridentino expressè id inhibente (sess. 14. c. 9. Ventrigl. loc. cit. n. 25. Gonz. loc. cit. n. 82. Castrop. loc. cit. §. 3. n. 10. Garc. p. 12. c. 2. n. 85. Azor. loc. cit. q. 14. Card. de Luca. ad Trid. d. 8. n. 18. Atque ita per hoc conciliare decretum correctum est jus commune, quo spectato, poterat aliàs Episcopus beneficia suæ diocesis cum beneficiis alterius diocesis unire, accedente alterius Episcopi consensu. Garc. Castrop. II. cit. citantes Caccialup. tr. de union. d. 4. q. 13. & a. 6. n. 8.

2. Limitatur tamen responsio, ita ut possit & soleat quandoque talium beneficiorum fieri unio; dum nimirum idem Episcopus duas vel plures possidet Ecclesias cathedrales simul unitas, adeo ut de facto quod ad earum regimen pro una reputentur, eâ nimirum specie unionis, quâ in unum veluti corpus coalescant. Cardin. de Luca. de benef. d. 19. n. 12. & ad Trid. loc. cit. ubi etiam, quod si duæ dioceses sibi principaliter unitæ essent, adeoque non coalescerent in unum veluti corpus, adhuc iniret conciliare decretum, & utriusque illius beneficia sibi invicem uniri non possint. Quod utique multo magis dicendum, si hic & nunc per accidens duæ dioceses ab uno eodemque Episcopo possessæ gubernarentur absque dicta unione, etiam a quæ principali.

Questio 899. An, & qualiter beneficia, liberum & juris patronatus inter se uniri valeant?

Respondeo beneficia libera collationis per Ordinarium uniri non possunt beneficiis juris patronatus. Castrop. loc. cit. §. 3. n. 20. Card. de Luca. ad

Trid. d. 8. n. 19. Riccius in pr. p. 1. resol. 393. n. 5. ver. imita. tertio. cum Leon. Thesaur. for. Eccles. p. 2. c. 18. n. 14. (quem Ventrigl. vocat originalem auctorem hujus sententiæ) juxta dispositionem Trid. sess. 25. c. 9. eâ ducti ratione, ne beneficia libera in servitutem redigantur, induendo naturam juris patronatus, cui uniantur contra Lott. l. 1. q. 28. n. 165. ubi tradit, quod ethi contra regulas sit, liberum uniri patronato, permittum tamen etiam id sit Ordinatio urgente causâ; eò quod per hoc non censetur liberum redigere in servitutem, sed extinguere, & constituere prædium alterius, pro quo citat Rotam decis. 122. n. 2. p. 2. recent. Has repugnantes sententias ita conciliat Ventrigl. To. 2. annot. §. 1. n. 28. (sic decisum esse dicens a S. Congregat. ad cit. c. 9. prout referat Leon. loc. cit. in fine.) ut velit libera posse per Episcopum uniri beneficiis juris patronatus, ubi vel patroni renunciarunt juris patronatus; vel quando concordarunt, ut beneficium juris patronatus (intellige, habens sibi accessorie unum beneficium liberum) alteri unum provideretur unâ vice ad præsentationem patronorum, alterâ vice per liberam collationem. Atque ita intelligendam cum his restrictionibus, ait, sententiam Lotterii: extra vero illas limitationes manere intactam dispositionem Concilii.

Questio 900. An manualia, & monocularia beneficia uniri valeant aliis beneficiis?

1. **R**espondeo ad primum: Manualia, non factâ mentione manualitatis uniri nequeunt, & impetratio unionis non factâ eâ mentione est nulla. Card. de Luca. de benef. d. 97. n. 21. Patifac. res. sign. l. 10. q. 2. n. 38. (qui tamen subjungit n. 39. hoc procedere in beneficiis regularibus, utpote quorum manualitas sit de jure communi) Corrad. qu. benef. p. 1. c. 6. n. 266. ubi, quod gratia unionis tactâ manualitate in seculari sit subrepticia. item in idem n. 295.

2. Respondeo ad secundum: Pari modo beneficium monoculare (quale dicitur, cujus solius & unici conferendi jus habet aliquis collator) uniri nequit non factâ mentione monocularitatis. Lott. l. 7. q. 39. n. 5. ubi, quod si unio Apostolica reddatur nulla, si non sit factâ mentio, quod beneficium unum sit monoculare. De cetero nil vetat, quod minus tale beneficium, requisito illius collatoris consensu, uniri valeat alteri, etiam per Ordinarium.

Questio 901. An, & qua beneficia, & qualiter uniri potestas competat Episcopis?

1. **R**espondeo primo: Præter ea, quæ jam in antecedentibus dicta sunt, competit vi jura communis, nempe c. sicut unire de excess. pastor. & c. Pastoralis de donat. Episcopo potestas unendi beneficia suæ diocesis. Barbol. juris Benef. l. 3. c. 16. n. 54. Garc. p. 12. c. 2. n. 62. Castrop. cit. p. 12. §. 2. n. 2. Ventrigl. loc. cit. §. 1. n. 2. Lott. l. 1. q. 28. n. 11. Pond. 99. benef. p. 3. c. 15. n. 1. Et quidem omnia, quæ exempta non sunt. Castrop. Pond. II. cit. sic Lotter. l. 7. q. 29. n. 40. cum Per. de Perus. tr. de union. c. 4. n. 28. ait: In speâto jure communi facultas unendi competens Ordinatio referatur ad omnia beneficia, præter Ecclesia Cathedralis & Religiosorum. Unde dum Garc. loc. cit. n. 63. citat Oldr. cons. 262. n. 2. & cum illis Ventrigl. l. 7. n. 23. citato Riccio in pr. p. 1. resol. 393. n. 4. tradidit, eum non posse omnia, nequidem simplicia suæ diocesis unire: vel intelligendum est de unione omnium

omnium facta seminario, de hoc enim loquitur declaratio S. Congregat. quam pro se citat Garc. vel ad summum ita accipiendum, ut non possit unire omnia, nullis relictis inunitis. Quæ tamen potestas universalis Episcoporum, qualiter à Trident. restricta aut immutata, patet partim ex præcedentibus, partim patebit ulterius ex dicendis, uti & quas data responsio patiatur exceptiones; Exemptorum verò à sua jurisdictione beneficiorum uniones facere nequit; quia horum solus Papa est Superior, ac proinde ad eum solum spectat ea unire. Tond. loc. cit. c. 128. n. 4. Barbof. loc. cit. citans Rebuff. in pr. cit. de unione. n. 2. Hojed. de incompat. p. 2. c. 3. n. 7. Nihilominus exempta in hoc sensu, quod non subjaceant liberæ collationi Episcopi, sed collationum spectet ad alios inferiores collatores, vel saltem præsentatio ad patronum unire adhuc poterit requisito horum patronorum & collatorum consensu. De quo § seg. Ventrigl. cit. §. 1. n. 27. Porro prædicta intelligenda sunt de unione proprie dicta, seu facta in perpetuum, Nam

2. Respondeo secundò: nullius beneficii unionem ad vitam tantum facere potest Episcopus. Gonz. cit. §. 7. n. 146. Castrop. cit. §. 2. n. 7. Ventrigl. loc. cit. n. 24. Barbof. juris Eccl. l. 3. c. 16. n. 54. Garc. cit. c. 2. n. 8. Azor. p. 2. l. 6. c. 28. q. 17. juxta Trident. sess. 7. c. 4. id absolute inhi. bens. Quia per talem unionem non Ecclesiis, sed personis provideretur, & quia nomine solum est unio, reipsa verò quædam juris relaxatio. Barbof. Castrop. ll. cit. Et ne, ut ait Gonz. sub prætextu hujusmodi unionum plura incompatibilia simul remitti possint.

Quæstio 902. An igitur Episcopus unire possit devoluta ad Sedem Apostolicam, aut alias ei reservata vel affecta; cum hæc non proprie sint exempta à jurisdictione Episcopali, & tamen eorum provisio privative competat Papæ?

1. Respondeo ad primum, posse Episcopum beneficia devoluta ad Sedem Apostolicam unire, etiam postquam casus devolutionis contigit; non quidem, ut unio mox habeat effectum suum, sed ut is suspendatur pro tempore provisio à Papa, seu usque dum beneficium devolutum, collatum alicui à Papa, denuo vacet. Azor. loc. cit. q. 15. Lott. l. 2. q. 24. n. 60. Castrop. loc. cit. n. 3. Garc. loc. cit. n. 91. & qui ab his citantur Socin. senior in c. sicut unire. n. 67. Selv. de benef. p. 3. q. 1. n. 26. Zerol. in pr. Ep. v. unio. §. 8. Sanch. l. 7. in decalog. c. 29. n. 149 & plurimi alii. Contra Ventrigl. loc. cit. n. 31. absolute tenentem, Episcopum nullo modo, & nullo casu posse unire devoluta, postquam factus est casus devolutionis, non secus, ac communiter tenent AA; non posse Episcopum ullo modo unire reservata, postquam casus reservationis & affectionis actu contigit. Verum ratio nostræ responsionis est efficax, siquidem devolutio solum præstat, ut beneficia devoluta pro illa solum vice à Papa solo conferantur, non impedit autem Episcopum, quo minus is de iis disponat, dispositione provisionem Papalem non impediens; qualiter unio de iis facta, dum non sortitur effectum, priusquam beneficium illud, à Papa collatum denuo vacet, non impedit provisionem papalem. Atque ita salvato, & non læso per eam jure hoc devoluta, non est in fraudem, qualiter esset in fraudem, & tolleretur jus Papæ quæsitum, si mox ac facta sortiretur effectum suum, & provisionem Papalem impediatur. Castrop. & Lott. ll. cit.

2. Limitanda tamen eadem responsio, ut procedat solum in beneficiis devolutis ob negligentiam, ignorantiam, vel absentiam prædecessorum; secus, si ob propriam Episcopi unientis negligentiam devoluta fuerint; eò quod in penam propria negligentia, videatur non solum provisio, sed qualibet beneficii dispositio interdici, ne videatur talis Episcopus negligens unionem provisionem sibi interdici compensare. Castrop. loc. cit. n. 4. citans Rebuff. in pr. cit. de devolut. n. 31. Zerol. ubi ante. Barbof. de pot. Episc. alleg. 66. n. 16. Et sic intelligendi ex hac limitatione loqui, qui negant, posse Episcopum unire devoluta, ut Selv. Rebuff. apud Ventrigl. & in specie Corrad. pr. benef. l. 4. c. 8. n. 41. ubi sic habet: si Episcopus fuerit negligens in conferendo beneficium, quod proinde devolvatur ad Papam, non poterit idem Episcopus prædictum beneficium unire seminario, vel parochia, aut Cathedralibus vel Collegiatis.

3. Respondeo ad secundum primò: Reservata reservatione perpetua, seu ut inquit Cardin. de Luca de benef. d. 7. n. 5. reservatione seu affectione personali vel reali, firmâ, continuâ & invariabili, ut sunt primæ dignitates post Pontificalem, beneficia familiarium, collectorum, subcollectorum, militum & officialium Curia, &c. Ordinarius unire nequit. Garc. cit. c. 2. n. 92. & 106. Ventrigl. To. 2. annot. §. 1. n. 30. Castrop. cit. §. 2. n. 5. citans Hojed. de incompat. p. 2. c. 3. n. 7. Sanch. in decalog. l. 7. c. 29. n. 150. Hæc enim reservatio, cum nunquam consumatur, semper impediret unionis effectum, ac consequenter ea fieret inutiliter. Castrop.

4. Respondeo ad secundum secundò: reservata non perpetua, sed tantum ratione temporis, vel etiam loci, seu quia vacant in tali mense, vel in tali loco, v. g. in curia, sive, ut ait Card. de Luca, loc. cit. reservatione discontinuâ, incertâ, & eventuali, unire potest Episcopus antequam vacent, seu antequam actu reservata sunt. Castrop. Card. de Luca, Ventrigl. ll. cit. Garc. loc. cit. n. 102. recitatis binis super hoc S. Congregat. declarationibus, unâ super c. 18. sess. 23. altera super r. 15. sess. 24. quarum utraque expresse ait, validas esse reservatorum uniones, modo factæ sint ante ipsorum vacationem. Idque ob rationem bonæ fidei, sive ob absentiam præsumptionis fraudis, dum Ordinarius uniens incertus, an vacatio in suo, an in mense papali secutura sit, Card. de Luca, loc. cit. juxta dicta à nobis in respons. ad primum. Dumque unio sic facta est, servata formâ à Trident. præscriptâ, & dein vacat beneficium in mense reservato, vel etiam in Curia, unio valebit, & suum fortiter effectum Corrad. l. 2. c. 15. n. 66. & unionis effectus non suspenditur, nisi aliter per Papam fuerit unioni derogatum, Ventrigl. loc. cit. Quod ipsum tamen non sic intelligendum, quasi unio jam facta impediret reservationem, seu quò minus tale beneficium post unionem de eo factam vacans in mense papali spectet ad solam Papæ provisionem. Siquidem Trid. dum decernit, ut non possit suspendi, vel impedi unio ex quavis reservatione vel affectione, id est referendum ad effectuationem unionis ipsius, ita ut, licet beneficium sit reservatum, unio tamen non impediatur fortiter suum esse, seu perfectionem, quam Trid. cit. c. 15. vocat effectum, pro ut in jure effectus opponitur actu frustratorio & perperam gesto: non verò est referendum ad executionem (longè enim diversa sunt unionis effectuatio, quæ in ejus perfectione & essentia consumitur, & executio unionis; sicut aliud est perfectio emptionis & venditionis, quæ

qua mox, ut conventum de pretio, inducta censetur, & aliud est illius executio, quae non nisi traditione consumitur. *Lott. loc. cit. n. 191. & 192.*) alias enim ex facto inferioris, nempe unentis solveretur & reservatio & auctoritas Papa reservantis. Unde jam sequitur, ut expresse ait *Lott. loc. cit. n. 200.* ut facta unione in vim & executionem Concilii de beneficio reservato ante vacationem, ipsa unio quo ad substantiam sui intelligatur omnem effectum sortita, ejus tamen executio dilata, donec consumpta sit reservatio, non obstante jam facta unione, quia unio illa non consumpsit vacationem; licet enim sit in esse deducta unio, & per consequens videatur eo momento, quo Rector obiit, beneficium unitum effectum praedium alterius, & inde impedita vacatio; id tamen intelligitur non nisi, ubi executioni est demandata per traditionem, ex qua duntaxat proprietas transfertur.

5. Respondeo ad secundum tertio: Potest quoque Episcopus unire reservata non perpetuo post eorum vacationem, seu postquam casus reservationis actu contingit. v. g. dum jam actu vacat beneficium in mente Papali; ita tamen, ut unio effectum non sortiarur (intellige quo ad executionem, juxta dicta paulo ante) donec reservatio cesserit, seu consumpta sit; non secus ac dictum de beneficiis devolutis ob eandem omnino rationem. *Castrop. loc. cit.* Idem tenet *Lott. l. 1. q. 28. n. 201.* ubi ait: unio de beneficio reservato & vacante, sive reservatio praecesserit, sive vacationi incidit, tenet quidem; sed in aditio suspensa remanet, ita ut si ea fiat, sit nulla, tanquam attentata in contemptum Papae, cui est aperta ipsa vacatio. Quin etiam expressis verbis tradit *Lott. l. 1. q. 29. n. 42.* posse Ordinarium unire reservata, sive unio fiat ante reservationem, sive fiat post, ubi Papa simpliciter reservavit sibi collationem beneficium; eo quod si reservatio non tangat aliud, quam collationem, quae sicut non impedit beneficium uniri, ita nec impedit unio collationem fieri; cum beneficium possit esse eodem tempore & collatum sine praedictio unionis, & unitum sine praedictio collationis. Et hinc hoc casu tenet unio, sed suspenditur ejus effectus, donec reservatio consumatur; citat pro hoc quam plurimos. Idem tenet *Garc. loc. cit. n. 105.* ubi postquam plures S. Congregat. declarationes praemisisset, quibus dicitur, uniones reservatorum factas post vacationem, seu postquam jam reservatio actu intravit, beneficio in tali mense vacante esse nullas, subjungit: haec declarationes intelliguntur, ut possit Episcopus unire beneficia, reservata etiam post vacationem, quando vacantia in suo mense, & ad suam collationem spectantia ipse prius univit. (in vim nempe Decreti Trid. c. 5. sess. 21. & c. 18. sess. 23. c. 15. sess. 24.) tunc enim cessat omnis fraus, & ratio harum declarationum; ut pote qua procedunt, quando Episcopus prius non univisset vacantia ad suam collationem spectantia, tunc enim ad evitandam fraudem negatur illi facultas univendi beneficia reservata post eorum vacationem. Neque contrarium censet *Gonz. cit. §. 7. n. 136.* ubi ait: reservata per regulam 8. seu mensum uniri non possunt ab Ordinario, aut alio inferiore Papae, etiam in casibus alias permissis, nec ante, nec post vacationem; cum inferiores habeant manus ligatas; quia manifeste ostendit se loqui de unione sortiente effectum quod ad executionem seu impediende reservationem, dum in continente addit: quia scire non possunt, quod minus reservatio effectum habeat. Quin & expresse reservationem nostram docet, adjectis hisce verbis: si vero facta fuerit unio de tali beneficio reservato, non

erit nulla, sed valebit à principio; effectus tamen ejus suspenditur, donec provisus à Papa de beneficio reservato cedat in mense reservato, vel decedat in mense ordinario. Eadem verbotenus ex *Gonz. ex scripta habet Conrad. pr. benef. l. 4. c. 8. n. 39.* Contrarium tamen, nempe non posse fieri unionem ab Episcopo post reservationem jam actu efficientem beneficium, tenet absolute *Ventrigl. loc. cit.* Item *Card. de Luca de benef. d. 19. n. 4.* ubi; quod *Trid.* concedit Ordinarium facultatem univendi reservata, id intelligitur de reservatione discontinua & eventuali, quae potest contingere, & non contingere, ut est illa ratione mensurata, quam tamen casus contingat, vel imminet; secus est etiam de hac reservatione discontinua & eventuali, cuius casus jam evenit vel imminet, &c.

6. Limitanda tamen nostra responsio ita, ut non procedat, ubi decretum reservationis non est simplex, sed in super facultatem etiam univendi explicitè vel implicitè ab inferioribus auferit *Lott. loc. cit. n. 203.* *Castrop. loc. cit.* ubi ait, hanc opponendam limitationem, ne reservatio sub verbis aded generalibus fiat, ut censetur Papa quamlibet beneficium dispositionem sibi reservare, ut si dicat: tale beneficium nostra dispositioni ordinationis reservamus, hoc enim reservatione censetur, non solum beneficium collationem, sed quamlibet de illo dispositionem (adeoque & unionem) aliis interdicere &c. citat pro hoc *Abb. in c. sicut unire, de excess. Pralator. Alex. de Nevo. ibid. in addit. Sanch. ubi ante.* Eadem repetit *Lott. l. 1. q. 29. n. 43.* ubi: quando Papa non simpliciter reservavit collationem, sed quamlibet aliam dispositionem, illam expresse auferendo ab Ordinario, hoc casu non potest Ordinarium unire; quia cum appellatione dispositionis veniat etiam unio, propter generalitatem vocis hujus; de qua *Gonz. gl. 20. n. 1.* non potest inferior à Papa illud attentare. Illud etiam hic notandum cum *Gonz. loc. cit. n. 140.* quod quando beneficium est reservatum ratione mensis, si post vacationem in mense apostolico unitur alteri beneficio, non in perpetuum (intellige, non tantum ab Ordinario, ubi forte ad hoc haberet specialem facultatem, sed & ab ipso Papa) cum talis unio non faciat cessare reservationem, sed finita illa temporali unione semper duret vinculum reservationis, & vacabit beneficium ut prius, & provisio spectabit ad Papam, & non ad Ordinarium, et hinc cessaverit in mense ordinario, per obitum illius, ad cuius vitam fuerat facta. Pro quo citat *Gamb. de off. leg. §. 2. n. 135. & 245.* Caputaq. *de off. leg. §. 2. per tot. Simonet. de reserv. juncta addit. q. 43. n. 3.* Et rationem subjicit *Gonz. n. 141.* quia effectus reservationis non tollitur, nisi per solam Papae provisionem, ut *Simonet. loc. cit. q. 55. & seq. Castad. de off. leg. §. 2. de prob. unio autem ad vitam non sit provisio, nec expiratio reservationis, sed faciat solum dormire reservationem ad tempus, ut habet *Gonz. n. 142. & 143.* ubi etiam ex *Castad. de off. leg. §. 2. n. 13.* de privileg. ait, quod unio ad vitam non facit Pralatum.*

Questio 903. An potestas univendi competat Episcopo privative ad alios eo inferiores?

1. Respondeo affirmative. *Ventrigl. l. 2. n. 2. §. 1. n. 2. Lott. l. 1. q. 28. n. 111.* ubi dicitur: effectus unionis est auctoritas Papae, vel Episcopi privative ad omnes alios inferiores Pralatos, argumento s. sicut unire, de excess. Pralator. ubi dicitur: sicut unire Episcopus atque subicere potestati alteri ad summum Pontificem pertinere dignoscitur, ita Episcopi est Ecclesiarum duntaxat

diaceps unio & subiectio earundem, &c. Atque ita facultas uniendo est unus ex casibus reservatis Episcopo, & denegatis inferioribus Prælati, etiam si ad eos pleno iure Ecclesiæ spectent. Ventrigl. loc. cit. l. c. n. 12. citans Abb. in c. sicut unire. n. 2. Jo. And. ibid. n. 2. Butrio n. 4. Card. Paris. conf. 36. n. 8. 14.

2. Limitandum tamen hoc ipsum primò: Ita ut etiam Prælati inferioribus competat facultas uniendo, si habeant jurisdictionem quasi Episcopalem. Garc. p. 12. c. 2. n. 72. Castrop. cit. §. 2. n. 18. Ventrigl. loc. cit. n. 13. citans Abb. ubi ante n. 3. Caccialup. r. de unione. 4. 9. n. 20. & 21. Tholof. de benef. c. 20. n. 7. Horum omnium rationem subiungit Lott. n. 115. nempe quòd, sicuti soli Papa, vel Episcopo, aut Prælato habenti jurisdictionem quasi Episcopalem concessa est facultas instituendi beneficia, ita iis sòlis liceat ea accessorie unire; cum per eam unionem extinguatur beneficium.

3. Limitandum secundò: ut licet præscindendo à dicta jurisdictione quasi Episcopali nullus inferior Episcopo habere possit hanc potestatem de iure communi, neque prætextu exemptionis; neque, ut dictum, titulo subiectionis pleno iure, possit tamen habere illam titulo speciali, puta ex privilegio apostolico. Lott. cit. q. 28. n. 134. citans Rodriq. qq. regul. To. 3. q. 80. a. 1. eòque vel vero, vel præsumpto ex immemoriali. Lott. l. cit. n. 135. citans gl. in Clem. 1. §. ad hec. v. ordinarios, de statu Monachor. Item habere eam facultatem possit ex præscriptione, nempe quadragenaria cum titulo; cum eam ea non sit Ordinis, sed jurisdictionis tantùm, utique est præscriptibilis. Lott. n. 136. juxta eandem Gloss. loc. cit. Castrop. loc. cit. Ventrigl. loc. cit. n. 4. Garc. l. cit. n. 73. subiungens pro binis hæc limitationibus hanc S. Congregat. declarationem super c. 13. sess. 24. quæ sic habet: *etiamque unionem facere posse Abbatem, si sibi hanc facultatem uniendo legitime præscripsit, aut ex privilegio in Ecclesia sibi pleno iure subiecta jurisdictionem quasi Episcopalem habet in omnibus, & per omnia &c.* Quia autem capitulum Cathedrale & Vicarius Episcopi habere videri potest jurisdictionem quasi Episcopalem, aut etiam Episcopalem, de his specialiter queretur infra. De cetero hujus juris seu potestatis nulla admittitur illatio aut extensio, ut si tali alicui prælato inferiori concessa esset, vel etiam ab eo præscripta fuisset facultas instituendi beneficia, ex ea inferri non possit potestas beneficia uniendo, vel è contra, Lott. à n. 137.

Questio 904. An Metropolitanus possit unire Ecclesias, & beneficia diocesum suorum suffraganeorum?

1. Respondeo negativè; Eò quod nihil in his diocesisibus possit, seu nihil jurisdictionis habet, quàm quòd à iure expressum illi conceditur; inter quæ à iure ei commissæ non est unio beneficiorum spectans ad jurisdictionem Episcopi suffraganei ordinariam. Ventrigl. l. cit. n. 5. Azor. p. 2. l. 6. c. 28. q. 7. Barbol. juris Eccles. l. 3. c. 16. n. 58. Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 2. n. 17. citantes Rebuff. in pr. tit. de unionibus n. 29. & 30. Sanch. in decalog. l. 7. c. 29. n. 156. &c. argumento c. sicut unire. ubi assensus vel confirmatio Metropolitanæ de unione beneficiorum suffraganei sui nullius reputatur considerationis.

2. Limitat tamen responsionem Ventrigl. l. cit. n. 6. ut Metropolitanus id possit ex causa legitima, quæ potest in hoc casu intercedere, dum nimirum

P. Lauren, Fori Benef. Tom. III.

Episcopus (quem ait stante iustâ causâ teneri unire, citato pro hoc Riccio in pr. p. 1. resol. 385. in fine. Archid. Mandos.) legitime interpellatus negat unionem, gravat, & sic parat viam iustam appellationi, quo casu, cum proprium sit appellationis, suspendere & devolvere negotium, Metropolitanus possit validè unire beneficia diocesis suffraganei.

Questio 905. Quid possit Legatus Pontificus circa uniones beneficiorum?

1. Respondeo primò; Potest Legatus à latere unire beneficia provincie suæ ex causa iusta & legitima; quia in Provincia sibi demandata est Ordinarius, & jurisdictionem ordinariam, non secus ac Episcopus in sua Diocesi, imò majorem habet, quàm Episcopus, vel alius Ordinarius. Tond. qq. benef. p. 3. c. 200. n. 16. (qui etiam p. 3. c. 126. n. 13. ait, possit legatus faciendo unionem derogare jurisdictioni Ecclesiæ, non adhibito patroni consensu, uti idem tradit Barbo. juris Eccles. l. 3. c. 16. n. 50.) Lott. l. 1. q. 28. n. 116. & 117. Ventrigl. cit. §. 1. n. 7. citans Barbo. ubi ante l. 1. c. 6. de legat. n. 55. Azor. loc. cit. q. 8. Garc. cit. c. 2. n. 65. citans Abb. in c. sicut unire. n. 5. & 6. Rebuff. in pr. tit. de union. n. 24. Gamb. de pot. leg. l. 5. n. 40. Per. de Perus. r. de unione. c. 4. n. 3. & c. Castrop. cit. §. 2. n. 15. citans in super Sanch. in decalog. l. 7. c. 29. n. 158. Riccium & c. Quæ in contrarium opponi possent, vide diluta apud Castrop. l. cit. n. 16. Addit Garc. limitationis aliquid; quòd unire possit omnia, quæ conferre potest. Sed immeritò, quia & Episcopus unire potest, quæ conferre non potest, ut dictum paulò supra, puta, reservata, vel spectantia ad collationem inferiorum, requisito tamen eorum consensu. Sed neque Legatus à latere facere potest uniones ad tempus, seu ad vitam tantùm, nisi ad hoc habeat à Papa specialem facultatem. Garc. l. cit. n. 83. ex Gamb. l. cit. l. 5. n. 127.

2. Respondeo secundò: Legati ceteri, ex quo conferre non possunt beneficia, ea etiam unire non possunt. Garc. l. cit. n. 66. Castrop. l. cit. n. 16. citans Sanch. ubi ante; quæ tamen consequentia, quòd, qui conferre non potest beneficia, etiam unire non possit beneficia, tradita à Garc. l. cit. cum Caccialup. de unione. 4. 3. n. 12. & 14. sic intelligenda videntur: quòd, qui de iure ordinario, de quo competit Episcopo conferre omnia beneficia suæ Diocesis, conferre nequit, nequeat etiam unire beneficia, nam eo ipso jam destitutus est potestate & jurisdictione Episcopali, & quasi Episcopali.

Questio 906. Quid possit quò ad uniones has Vicarius generalis Episcopi?

1. Respondeo: ex vi Vicariatus, & sine speciali mandato, seu commissione Episcopi non potest unire beneficia. Azor. p. 2. l. 6. c. 28. q. 10. Ventrigl. l. cit. n. 10. dicens esse magis communem. Barbol. juris. Eccles. l. 3. c. 16. n. 56. Castrop. cit. §. 2. n. 9. Garc. l. c. n. 69. Laym. in c. cum in generali. de off. Vicar. in 6. citantes Sbrozium de vicar. Epis. l. 2. q. 115. à n. 2. & q. 116. n. 1. Rebuff. in pr. tit. de unione. n. 37. Sanch. in decalog. l. 7. c. 29. n. 123. contra Mohed. decis. 3. de off. vicar. Garb. conf. 300. n. 3. l. 1. quibuscum sentire videtur Lott. l. 1. q. 28. à n. 125. his motus rationibus, quòd unire beneficia sit jurisdictionis ordinariæ, & quidem contentiosæ; cum actus unionis subsistente causâ exerceatur etiam in iurium; omnia

o o

autepa

autem, quæ sunt jurisdictionis ordinariæ, transeant in Vicarium generalem, ut Felin. in *in v. can. de rescript. n. 17.* & Sbroz. de *Vicar. l. 2. q. 52. n. 2.* Et licet foret jurisdictionis voluntariæ (eod quod impediri possit extrajudicialiter, nec attendatur contingentiæ contradictionis, & quod hinc consequitur, expeditio actus unionis in invicem, ut in simili videmus manumissionem exerceri quandoque in invitum. *L. ult. §. sui autem. & §. licet enim. 6. de testam. man.*) confert nihilominus, Vicarium ex generali deputacione consequi etiam exercitium voluntariæ jurisdictionis, ut Mohed. *loc. cit. Felin. n. 6. ex parte, de conscri. col. ult.* quod tamen ultimum negant alii cum Milis. in *repertor. v. vicarius Episcopi.* quodque etiam, ut ait Lott. n. 131. facile diluatur ab A. A. nostra sententiæ opponitur, nempe, quod unire beneficia reputetur inter ardua, ad hæc autem vicarius egeat speciali Mandato, dicendo univium, quod ista arduitas non consistat in alio, quam in excutiendo causam & illius iustitiam; hæc autem excusata & apparente iusta factum unionis non reputari arduum; cum jus eam permittat, ac propterea nihil sit, quin veniat in generali mandato, prout in simili dicitur de cognitione causa matrimonialis, quæ procul dubio à Vicario generali, ex Mandato generali cognosci potest, ut Sbroz. de *off. Vicar. l. 2. q. 43. n. 2.* & Cuchus *institur. l. 1. tit. 6. n. 123.* & tamen reputetur inter ardua, ut Menoch. de *arb. cas. 205. n. 7. juxta c. 1. de procurat. in 6.* Ex quibus etiam dilui posse videtur illud, quod insuper nostra responsionis A. A. asserunt; nempe quod Vicarius sine speciali mandato non possit conferre beneficia, adeoque multo minus possit unire, utpote quod majus est, quam conferre, ut dictum alias non est propriè jurisdictionis Episcopalis, sed distincta alicujus potestatis de jure communi Episcopo competentis; à qua, etsi minori, ad potestatem jurisdictionis arguere non liceat.

2. Porro extenditur nostra responsio, ut Vicarius adhuc non possit unire beneficia, etiam si ei concessa facultas conferendi beneficia, cum clausula etiam generali, & omnia requirentia speciale Mandatum, Garc. *loc. cit.* citans Caccialup. de *union. a. 3. q. 8. n. 21.* Pet. de Perul. *ead. tit. c. 4. n. 32.* Card. Paris. *cons. 40. l. 4. c. 1.* Castrop. Azor. *loc. cit.* & quos citat Lott. *loc. cit. n. 124.* Rebuff. in *pr. tit. de form. Vicar. n. 102.* Hojed. de *incomp. p. 2. c. 3. n. 7.* & c. eod quod sub potestate conferendi non conferatur potestas conjungendi, utpote longè major; cum unio facti nequeat sine consensu capituli, & naturam beneficii immuret, adeoque nec comprehendatur ex vi dictæ clausulæ generalis; quia hæc solum extenditur ad similia, non verò ad majora expressis, juxta c. *qui ad agendum, de Procurat. in 6.* Castrop. Garc. *loc. cit.* contra Gamb. de *pot. leg. l. 5. rub. 1. n. 115.* ad ista potestate conferendi ei concessa arguentem ad potestatem univendi; eod quod conferre voluntatis sit, unire necessitatis.

Questio 907. Quid circa univendum beneficia possit Coadjutor Episcopi.

Respondeo: Excepto casu, quo datus esset ob imbecillitatem mentis coadjuti, non habet hæc potestatem univendi, Cardin. de Luca. de *Paroch. d. 35. n. 100.* juxta dicta alias de potestate conferendi beneficia, & recipiendi resignationes, administrandique spiritualia. De quo vide Paris. de *resign. l. 7. q. 20. per tot. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 10. n. 23. & seq.*

Questio 908. Quid possit Capitulum quoad uniones beneficiorum.

1. Respondeo primò: Capitulum sede plena, et si requiratur ejus consensus ad unionem faciendam ab Episcopo, non solum unire non potest; sed neque dictum consensum præbere univendi faciendæ ipsi capitulo directè & principaliter. Garc. *loc. cit. n. 68.* Castrop. *loc. cit. §. 2. n. 1.*

2. Respondeo secundò: Sed neque capitulum sede vacante sibi unire potest beneficia. Garc. *Castrop. loc. cit. Ventrigl. cit. §. 1. n. 8.* Barb. *juris Eccles. l. 1. c. 32. n. 99.* sic expresse decidit A. S. Congr. generalitates.

3. Respondeo tertio: potest tamen sede vacante, ut habet communior, unire aliis prius locis vel beneficiis beneficiis; siquidem potestas hæc univendi est jurisdictionis non voluntariæ, sed necessariæ; eod quod necessitate urgente, oritur ex necessitate Ecclesiæ, vel evidente ejus utilitate faciendæ sit unio, & non aliter; Capitulum autem in his, quæ spectant ad jurisdictionem necessariam (imò secundum plures etiam in his, quæ spectant ad jurisdictionem voluntariam) succedit Episcopo. Laym. in *c. cum olim. de major. & obedient. n. 11.* Ventrigl. *Castrop. Garc. loc. cit.* citantes Rebuff. in *pr. tit. de union. n. 36.* Hojed. de *incomp. p. 2. c. 3. n. 7.* Sanch. in *decal. l. 7. c. 29. n. 155.* Barbof. *ubi ante n. 98.* contra Azor. *p. 2. l. 3. c. 38. q. 9.* (ubi etiam ait, A. A. opposita sententiæ loqui non de unione facta accessorie, sed aequè principaliter; quia volunt, id posse Capitulum, ubi nihil decederet per talem unionem juri Episcopali, qualiter illi nihil decedat per unionem factam aequè principaliter; vel etiam per factam accessorie de beneficiis spectantibus alias ad collationem solius Capituli; decedat autem per factam accessorie de beneficiis spectantibus ad collationem Episcopi; in quo tamen fallitur Azor; quia etsi aliqui eorum id velint, non tamen omnes, ut manifestum est ex Castrop. cum beneficium sic univum extinguatur, adeoque subtrahatur imposterum collationi Episcopali) & idem cum Azor (qui tamen *p. 2. l. 3. c. 28. q. 9.* expressissime docet contrarium, seu nostram responsionem) aequè probabiliter tenentes contrarium. Pavin. de *pot. capit. sed. vac. p. 2. q. 3. n. 17.* Lott. *l. 1. q. 28. n. 141.* eà potissimum ducti ratione, ut Lott. quod, etsi unire sit jurisdictionis, & jurisdictionis transeat ad capitulum, unire tamen sit de reservatis Episcopo, ut dictum supra, implicetque alienationem & extinctionem tituli, quæ sede vacante in specie est capitulo prohibita ex *c. 1. c. 17. ne sede vac. ad* cujus tamen rationis primam partem rectè responderet Ventrigl. *loc. cit. n. 9.* id, quod unire sit proprium Episcoporum, solum dicit ad exclusionem Prælatorum inferiorum, non habentium jurisdictionem Episcopalem, quod dici non potest de capitulo, dum succedit in integram jurisdictionem Episcopi. Ad illud etiam, quod pro hac sententiâ negativa adduci solet, quod nimirum talis unio facta per Capitulum cedat in præjudicium juris Episcopi, cum hac vi subtrahatur: beneficia sic univendi ejus collationi; respondet Castrop. *loc. cit. n. 14.* negando, creati per hoc præjudicium aliquid esse diminutionem juris Episcopalis, utpote quod ius in eo consistit, ut possit omnia beneficia sibi subiecta, quamdiu ea naturam beneficii retinent, providere, quæ potestas per hoc non immuetur, quod hæc beneficia vi iustis unionis extinguantur.

PARAGRAPHVS III.

An, & qua de causa, & qualiter
facienda unio beneficiorum.

*Questio 909. An, & qualiter unio, ut va-
leat, requirat causam.*

Respondeo: Requisitum principale ad vali-
dam unionem est causa iusta. Ventrigl. To. 2.
annos. 8. §. 2. n. 21. Carol. Anton. de Luca in observat.
ad Ventrigl. loc. cit. §. 1. n. 5. ubi: ad validitatem unionis
copulative requiruntur & causa & solennitas. Lott. l. 1.
q. 28. n. 142. Quodque, cum requiratur causa & so-
lennitas, si aliquid ex his deficiat, unio nihil opere-
tur, ac proinde unio in tali casu non debeat servari
per successorem, ait Corrad. pr. benef. l. 2. c. 15. n. 76.
ex Oldr. conf. 262. de reb. Eccl. non alien. Et unio facta
per Ordinarium sine causa, etsi de cetero servata
sit forma juris, est ipso jure nulla. Ventrigl. loc. cit. n.
24. Corrad. loc. cit. n. 75. Garc. p. 12. c. 2. n. 13. citans c.
expofitiffi. de prob. & ibi. Abb. & Imol. Oldr. ubi ante
Mandof. ad reg. de union. revoc. q. 6. n. 3. Hojed. & c.
Item facta ex causa quidem, sed falsa est ipso jure
nulla. Garc. loc. cit. & citati ab eo. Ventrigl. cit. §. 2.
n. 25. citans Novarin. singul. concl. tit. de union. concl. 2.
alias. 124. Lott. loc. cit. n. 47. citans Milis. in repertor.
v. unio facta ex fals. caus. ad finem. Cassad. decis. 8. n. 6. de
concess. prob. Ferret. conf. 23. n. 44. contra Barbof. juris
Eccl. l. 3. c. 16. n. 52. Azor. p. 2. l. 6. c. 28. q. 14. Item
contra Rebuff. in pr. ad reg. de union. revoc. gl. 5. & 9.
Mascard. de probis. concl. 1419. & alios, apud Garc. n.
114. Item contra Rotam decis. 2. de reb. Eccl. non alien.
in antip. & alibi. ut videre est apud Garc. (quam ta-
men variasse in hoc puncto, ait Lott.) qui omnes
sentunt, unionem in hoc casu non esse nullam ipso
jure, sed mero jure valere, & sustineri usque ad sen-
tentiam, per quam declaranda nulla, & rescinden-
da. Sententiam nostram confirmant Lott. & Ven-
trigl. exemplo rei minoris, quæ etsi decreto Judi-
cis fuerit alienata, si dein constet fuisse alienatam
ex falsa causa, non obstante decreto, alienatio est
nulla, in tantum, ut res non censetur exisse & do-
minitio minoris. l. magis. §. ult. ff. de reb. cor.

2. Quin & unio facta ex falsa causa à Sede Apo-
stolica est nulla ipso jure. Ventrigl. l. cit. n. 25. in fine.
citans Barbof. ubi ante. ac dicens, non esse in hoc
controverfiam inter A. A. Garc. n. 115. citans Mas-
card. Rebuff. Cassad. Milis. ubi ante. & cum his
Corrad. l. cit. n. 78. eod. quod, ut semper tenuit & ob-
servavit Rota, in rescriptis unionum à Papa ema-
natis semper subintelligatur clausula: si cause vera
sunt. Corrad. ibid. n. 79. citans Rotam in suis practica-
bilibus. adjectis in calice. p. 2. divers. tit. de union. n. 6. Quod
ipsum procedere, etiam unio sit facta motu pro-
prio, & Papa causas unioni inseruit, tradit Corrad.
l. cit. n. 81. ex Garc. l. cit. n. 116. citante pro hoc So-
cin. sca. conf. 1. n. 7. vol. 3. Felin. in c. ad aures. de rescrip.
n. 9. Straph. de citi. gra. lit. de vi & effect. clausular. de
claus. motu proprio vers. 7. n. 5. Selv. p. 3. q. 12. n. 3. Man-
dof. ad reg. 22. q. 2. n. 3. & c. eod. quod, cum hæc causa
sint de facto alieno, possint redargui de falso. Cor-
rad. cit. n. 81. Et sic subreptio vitiat ipso jure unio-
nem factam à Papa. Garc. n. 117. citans Abb. conf.
101. p. 1. Felin. in c. postulat. n. 3. Rebuff. ubi ante. &
plures Rota declarationes, quas ad fufum recitat,
quin & Trid. sess. 7. c. 6. ubi cavetur, & uniones per-
petuæ à 40. annis factæ examinari possint ab Ord-

P. Leuen. Fort. Bensf. Tom. III.

nariis tanquam à Sede Apostolica delegatis, & quæ
per subreptionem vel obreptionem obtenta fue-
rint irrita declarentur.

*Questio 910. An, & qualiter causa unio-
nis presumantur existere, & esse vera.*

Respondeo primò: quamvis uniones regula-
riter debere presumi factæ ex iusta causa,
dicat Corrad. pr. benef. l. 2. c. 15. n. 4. Quam-
vis etiam, ut habet idem Corrad. l. 2. c. 3. n. 93. Papa,
utpote solutus legibus humanis, & absolutissime
habeat disponendi potestatem, pro libitu suo uni-
re possit beneficia qualibet, non tamen presumat-
ur id velle; cum presumatur potius uti jure ac ra-
tione; & ex iustis causis moveri, ut Card. Paris. conf.
41. n. 127. vol. 1. Decius conf. 4. n. 7. Ruin. conf. 60. an-
te n. 5. vol. 5. quos citat Corrad. Nihilominus causa
unionis non presumitur una, etsi Episcopus vel
Legatus unionis de ea attestet in unione. Card. de
Luca, ad Trid. d. 8. n. 13. Ventrigl. cit. §. 2. n. 26. Garc.
cit. c. 2. n. 120. citans Oldr. conf. 261. de reb. Eccl. Capu-
ta q. decis. 350. n. 30. p. 3. & Practicabilia Rota ubi an-
te. contra Rebuff. in pr. tit. de union. revoc. n. 10. quem
videri velle, ait Garc. quod sit credendum Episco-
po vel alteri facienti mentionem de causa unionis,
si exprimitur. Unde jam etiam juvans se unione in
hoc casu, etiam expressæ ab uniente causa unionis,
renebitur causam illam probare. Garc. cit. n. 120.
multòque igitur minus presumitur causa vera in-
tervenisse, ubi nulla ab uniente fieret ejus mentio.

2. Limitanda tamen sunt hæc primò, ut Episco-
po unienti, id asserenti non credatur, nisi temporis
antiquitas juncta cum observantia justificationis
causæ ac solennitatis presumptionem inducat,
Card. de Luca, l. cit.

3. Limitanda secundò: Nisi Episcopus vel Le-
gatus, aliiive uniens allegans causas, simul enun-
ciet, se earum adhibuisse cognitionem, & reperisse
veras; tunc enim standum ejus asserenti, & præ-
sumendum est pro unione, donec contrarium pro-
betur. Barbof. juris. Eccl. l. 3. c. 16. n. 51. Ventrigl. cit. n.
26. citans Novarin. singul. concl. tit. de union. concl. 2.
alias. 124. n. 4. Garc. l. cit. n. 121. Idque etiam si pro-
cessisset parte non vocatâ, quia fortè nullus tunc
aderat, qui vocari debebat. Barb. l. cit. Garc. cit. n.
121. citans Casar. de Grass. decis. 132. n. 16. tamen, ut
Garc. n. 122. Practicabilia Rota loc. ante cit. cum
Cald. conf. 4. de reb. Eccl. non. dicant, quod, si in-
strumento unionis dicatur per Ordinarium; habito
prius speciali tractatu & consilio cum multis canonicis,
& cum auctoritate & consensu canonicorum & præ-
positi & c. adhuc ista verba non probent tractatum
precedentem. Item Roman. in l. sciendam. n. 36. ff. de
verbor. oblig. Rebuff. in concord. rub. concil. Lateran. il-
latione 2. §. 4. alique apud Garc. n. 132. velint, non
stari asserenti, etiam Judicis seu Prælati, qui non
possit facere actus sine cognitione causæ & solen-
nitate, si dicat, se adhibuisse causæ cognitionem, &
debeas solennitates etiam in specie; sed debere
aliàs de eo apparere ex alia scriptura separata, quo-
rum sententiam in jure esse veriores, dicit Alcia-
tus de presump. reg. 3. presump. 10. n. 3. & 4. & Simon-
cella de decretis. l. 3. tit. 7. n. 42. dicit de jure certifi-
simam, quamvis de consuetudine dicat, presumi
pro decreto in quo enunciantur solennitates in ge-
nere. Rationem hujus limitationis hanc dat Garc.
n. 123. 124. 125. quod, licet aliàs regulariter non
presumatur solennitas extrinseca, etiam enunciata

in instrumento, quæ tempore actûs verifimiliter intervenire non potuit, ut Felin. in c. sicut. de re judic. n. 26. & 27. Mascard. de probat. concl. 1321. n. 1. Menoch. de præsump. l. 3. præsump. 132. à n. 28. parte nimirum opponente, ut Felin. loc. cit. n. 28. Menoch. loc. cit. n. 35. Mascard. n. 19. apud Garc. tamen pro decreto vel actu Judicis, in quo enunciatur solemnitates, præsumatur, quod omnia solemniter sint acta, nisi contrarium probetur, c. in præsentia. de renunc. l. etsi præses. c. de prædiis minorum. Felin. in c. quoniam contra. n. 37. & Decius ibid. n. 187. Menoch. de præsump. l. 2. præsump. 75. n. 12. Mascard. loc. cit. n. 31. quos textus & A. A. cum plurimis aliis citat Garc. cit. n. 125.

4. Sublimitat tamen eandem limitationem secundam Garc. n. 126. quod ea intelligatur, quando causa & solemnitates requisitæ nominatim & in specie exprimuntur: secus, si in genere, pro quo citat Paril. conf. 12. n. 58. vol. 2. Menoch. de præsump. l. 2. præsump. 75. n. 22. Oldr. conf. 262. n. 4. Practicab. Rotæ ubi ante, & plures alios contra Aymon. de antiq. tempor. p. 1. section. queritur. n. 9. & 14. Baldû & Paul. in l. cum hi. §. si prator. ff. de transact. n. 2. & alios apud Garc. n. 127. & 128. tenentes quod præsumatur etiam pro decreto, etiam in genere exprimantur solemnitates, dicendo in communi: *causa cognita*, vel *juris solemnitate servata*. Quas tamen sententias ita conciliat Garc. n. 130. ut prior procedat, quando solemnitates enumerantur à Tabellione seu Notario in instrumento decreti; eod quod aliàs Notarius videretur scripsisse ut Judex, & non ut testis. Secunda procedat, quando enunciatio solemnitatum fit solum in genere ab ipso Judice.

5. Sublimitat secundò n. 135. ut dicta doctrina, quod præsumatur pro decreto Judicis, in quo enunciantur solemnitates, non procedat in Executore & Judice delegato ad faciendam unionem. Pro quo citat Agid. decis. 377. & 617. & Practicab. Rotæ. loc. cit. Item Puteum decis. 144. n. 4. l. 2. qui unà cum Rota decis. 193. n. 4. p. 2. diversè. Sic distinguat regulam illam, quod præsumatur pro decreto Judicis, ut procedat in Judice ordinario generali, secus in speciali ad certum actum deputato. Contra quam secundam sublimitationem objectum vide dilutum ab eodem Garc. à n. 136.

Quæstio 911. An præter causam justam requiratur ad valorem unionis ejusdem causa cognitio?

Respondeo affirmativè: sive ad hoc, ut unio non solum licitè, sed & validè fiat, requiri dictam cognitionem, & diligentem inquisitionem factam ab Ordinario; cum non sit aliter ei concessa potestas, quam præmissâ illâ cognitione & inquisitione. Lott. l. 1. q. 28. n. 146. Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 2. n. 20. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 16. n. 39. citans Sanch. in decalog. l. 7. c. 29. n. 161. Ventrigl. cit. §. 2. n. 26. Corrad. pr. benef. l. 2. c. 15. n. 78. & c. 3. n. 99. argumento Clem. sin. de reb. Eccl. Quin & quando unio fit necessitatò, & principaliter à Pontifice, non prius is ad hujusmodi unionem procedit, quam causâ diligenter in S. Congreg. Concilii, sive Episcoporum fuerint examinata, licet aliàs posset pro libitu sine tali cognitione ad unionem procedere. Corrad. cit. c. 3. n. 91. sic etiam ait Barbof. loc. cit. si Papa unionem facit, exigitur, ut etiam de causa inquiratur in partibus, aliàs unio revocabitur. Idem ait Azor p. 2. l. 6. c. 28. q. 14. ubi: *quantvis nec*

Papa soleat Ecclesias conjungere, nisi prius Ordinarii committat, ut de causis cognoscant, & ad eum referant. Imò in Francia, ut Rebuff. Ecclesiarum conjunctiones, etiam auctoritate Apostolica facta, causâ non cognita & expressâ, minime recipiuntur, & quod in supremis regni curiis irritè judicantur, non quòd Laici de causis Ecclesiasticis jure queant cognoscere & judicare; sed quòd tales uniones subreptitiâ credantur. Sic, & non aliter committitur à Papa delegato seu executori, ut si vocatis vocandis repererit, causas esse veras, faciat unionem. Garc. cit. c. 2. n. 135.

Quæstio 912. Quanam sint causæ justæ & legitime, quæ unioni faciendæ intervenire necessariò debent?

1. Respondeo primò: Causa, sine qua fieri nequit per inferiorem Papâ unio, duplex est, nempe necessitas, vel utilitas Ecclesiæ. Azor loc. cit. Lott. cit. q. 3. n. 142. Ventrigl. cit. §. 2. n. 21. Castrop. loc. cit. n. 19. Garc. loc. cit. n. 108. Barbof. loc. cit. n. 37. juxta c. exposuisti. de præb. sit ad dictas binas causas ferè revocantur ceteræ, quarum plures adducunt Gregor. de benef. c. 20. n. 14. Per. de Perus. de union. c. 3. Fusc. de visitat. l. 2. c. 26. & c. apud Garc. n. 109.

2. Respondeo secundò: Non sufficit autem ad valorem unionis simplex necessitas vel utilitas; sed requiritur evidens ac præcisa, quæ excludatur quæcunque dubietas, juxta cit. c. exposuisti. ubi dicitur: *si evidens necessitas, vel utilitas id exigat* Lott. n. 143. Ventrigl. loc. cit. citans Molles. in sum. tr. 6. de benef. c. 14. n. 38. Novarin. singul. concl. cit. de union. concl. 2. n. 2. Corrad. l. 2. c. 15. n. 78. Garc. cit. n. 108. citans Rebuff. in pr. tit. de union. n. 38. Hojed. de incom. p. 2. c. 3. n. 8. Mandol. in reg. 22. q. 4. n. 4. & plures alios Cad. de Luca tamen ad Trid. d. 8. n. 13. ait, causam hanc consistere in necessitate, vel in magna utilitate; ideòque desuper certam non posse statui regulam, cuiusque casui applicabilem; cum pendeat ex facti ac singulorum casuum circumstantiis.

3. Respondeo terciò: ad necessitatem spectat, si beneficium vel Ecclesia, cui faciendæ est unio, careat sufficientibus redditibus ad alendum ministerium; sive dum duæ Ecclesiæ aut præbendæ sint ad eòd tenues, ut ad victum duorum Rectorum non sufficiant. Barbof. loc. cit. n. 38. Azor. cit. q. 13. Castrop. cit. n. 19. Ventrigl. loc. cit. n. 22. Lott. l. 1. q. 29. n. 15. ubi: *regula Cancellaria de revocat. union. se non extendit ad uniones factas ex causa necessaria, puta dotacionis, vel augmenti dotis pro sustentatione cultus divini. Et paulò infra eod. n. ubi ait: quavis Rota in Totianâ l. 670. obiter dixerit, modernas regulas completè etiam uniones factas pro dote, & in augmentum cultus divini, tamen si id ad dotem necessariam, augmentumve necessarium referatur, ita ut verè unio sit facta ex causa divini cultus, id minime admittitur. Sic Trident. sess. 21. c. 5. ob paupertatem Parochialium concedit Episcopo facultatem uniendi. Quænam autem, & quando Ecclesia sit pauper aut tenuis, judicandum relinquitur judicio Superioris, seu Episcopi, Barbof. & Ventrigl. l. cit. Illud autem hic observandum ex Lott. n. 143. & Ventrigl. cit. n. 23. quòd hæc causa necessitatis evitatur, & hinc regulariter faciendæ non fit unio, si Ecclesia, cui ea faciendæ, seu Rector cum iisdem redditibus se usque huc sustentavit, nisi fortè incongrua & indecens fuerit sustentatio. Ad eandem causam necessitatis, ut ob illam Ecclesia*

si aliqua uniri possit alteri reducunt, Azor loc. cit. Barbol. & ex eo Ventrigl. si Ecclesia unienda sit ab hostibus desolata vel destructa. c. 2. de religiosis domib. Si alteri est vicina, & restant pauci de ejus populo, alio mortuis. c. & temporis. 16. q. 2. Item detrimentum & incommodum populi. c. ad audientiam. 2. de religiosis domib. ac denique religionis deformitatem & mutationem temporum. c. 2. & c. fin. §. hospitalitatis. 25. q. 1.

4. Ad utilitatem verò spectat, quando propter fructuum tenuitatem non inveniuntur Clerici idonei ad deserendum. Castrop. cit. nu. 19. Azor cit. q. 14. Ventrigl. cit. nu. 23. Barbol. loc. cit. nu. 39. citans Rebuff. de union. nu. 39. Hojed. de incomp. p. 2. c. 3. nu. 8. Ugolin. de off. Ep. c. 25. in princip. nu. 4. juxta c. exposuisti. Ubi etiam illud observandum ex Lott. loc. cit. n. 19. quòd attendendum diligenter sit ad verba unionis; an videlicet dicatur, eam fieri, quia aliàs ibi non possunt ministri commodè haberi (quo casu jam concluditur ad necessitatem, nisi fortè alius cogi possit ad dotandum, vel dotem augendam) an verò dicatur: ut ibi commodius habeantur, vel sustententur; eò quòd tò commodius præsupponat satis commodè eo usque sustentari; cum natura comparativi sit supponere positivum, & quòd, ubi unio asseritur facta pro commodiore sustentatione, jam hinc dicatur excludi causa necessitatis, & sub jaceat Regulæ revocatoria. Item augmentum cultus divini. Barb. cit. nu. 39. citans Sanch. in Decalog. l. 7. c. 29. n. 161. Castrop. loc. cit. citans c. ex parte. de Constitut. Trid. sess. 14. c. 9. Unde ait idem Castrop. cum Sanch. alitque ab eo citatis, manifestè constare, quòd ad sit sufficiens causa uniendo beneficia Conventibus religiosorum, dum eorum unione augetur cultus divinus.

Questio 913. An, & quæ præter causam legitimam requirantur solennitates ad faciendam unionem?

Respondeo pro formalitate unionis præter unum intrinsecum, quod versatur in justitia causæ, requiruntur & aliæ solennitates extrinsecæ, non minùs tamen necessariæ ad ejus valorem. Lott. l. 1. q. 28. n. 142. juncto n. 151. Versanturque illæ circa duo, nimirum circa vocationem illorum, qui lædi possent, & circa tractatum, quo tractatur disquisitio causæ necessariæ ad unionem. Lott. loc. cit. n. 152. Qui tractatus fieri debet in Capitulo, non ob aliud, quàm arctissimam conjunctionem, quam habet Episcopus cum Capitulo suo, cum quo omnia ardua negotia debet expedire, juxta c. novit. de his, quæ sunt à Prelat. sine consensu. cap. Lott. nu. 153. Quapropter jam Legatus, etsi jure Ordinario pollet, faciat unionem, non tamen tenetur ad præmittendum hujusmodi tractatum; cum nulla illi sit communio cum Capitulo, sicut est Episcopo, & consequenter ad nullum tractatum præmittendum tenetur; cum ille tractatus alibi non debeat expediri, quàm in Capitulo. Lott. n. 154. juxta Rotam apud Egid. decis. 513. Verumtamen talem tractatum cum Capitulo non requiritur, sed solum consensum illius, tenent Azor. p. 2. l. 6. c. 28. q. 12. Garc. cit. c. 2. nu. 146. citans Pavin. de pot. cap. sed. vac. p. 2. q. 3. n. 22. Rebuff. in pr. ad reg. de union. gl. ii. n. 2. Boërium, decis. 45. nu. 2. Practicabil. Rotæ c. de union. nu. 8. & Rotam decis. 1. de reb. Eccl. non alien. in antrig. Item Barbol. juris Eccl. l. 3. c. 16. n. 42. ubi: *Tractatus sollemnis requisitus à jure in alienatione rei Eccl.*

P. Leuven. Fori Benef. Tom. III.

clesiastica, non requiritur in unione; cum hæc unio rationem veræ alienationis non subeat. Item Castrop. cit. §. 2. nu. 29. citans plures. Papa tamen minime est obnoxius formæ huic, quæ versatur circa disquisitionem causæ; & si alteri eam committat, ille tenetur formam rescripti simpliciter observare; cum præter illam omnes aliæ solennitates censeantur intervenisse. Lott. loc. cit. nu. 148. citans Abb. conf. 41. n. 3. p. 1. Decium conf. 341. n. 12. sic quoque ait Corrad. pr. benef. l. 2. c. 15. n. 70. & 73. dum recurritur ad Papam (puta Capitulo vel Patrono negante suum consensum ob causam minùs legitimam) pro impetranda unione, Papa supplet omnes solennitates, omnèsque defectus; & sic in hujusmodi unionibus præter Papæ auctoritatem non requiritur alia solennitas, quando nimirum ipsius Papæ auctoritas legitime ac validè fuit interposita, secus si nulliter & subreptitiè. Idem habet Card. de Luca. de benef. d. 45. n. 9. ubi: *Auctoritas Apostolica supplet quasunque alias solennitates, & in specie illam consensus Capituli.*

Questio 914. An, & qualiter requiratur consensus Capituli ad faciendam unionem?

Respondeo: Necessariò requiri consensum Capituli Cathedralis, dum per Episcopum fit unio. Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 2. num. 24. Garc. cit. c. 2. n. 145. Ventrigl. 10. 2. annot. 8. §. 2. n. 2. Azor loc. cit. Card. de Luca loc. cit. nu. 3. & 4. Corrad. pr. benef. l. 2. c. 15. n. 67. & l. 4. c. 8. n. 23. juxta Clem. si unio. ubi conceditur Episcopis facultas uniendo juxta formam juris, quæ verba intelligunt AA. juxta formam c. sicut unire. & cit. Clem. ubi requiritur consensus Capituli. Ratio jam q. præced. indicat a est, nempe maxima conjunctio Episcopi cum Capitulo, ratioque cujus majoris gravioris momenti negotia exigunt tractari cum Capitulo, & de consensu illius expediri. Ventrigl. loc. cit.

2. Ampliatur responsio primò, ut adhuc hodie, dum ex Trid. datur facultas uniendo Episcopis tanquam Sedis Apostolicæ delegatis; adeoque etiam, dum hi uniant tanquam Apostolicæ Sedis delegati, requiratur hic Capituli consensus, cum, ut dictum paulò ante, Concilium concedat Episcopis facultatem uniendo servatà formà juris, quæ est, ut inter cetera requiratur hic consensus, Garc. loc. cit. n. 157. juncto nu. 158. sic resolutam inquiriens à S. Congregat. contra Nav. conf. 10. de off. Jud. deleg. nu. 150. & Zerol. pr. Ep. p. 2. v. unio. §. 9. Atque ita non videtur subsistere, quòd tradit Garc. cit. c. 2. n. 190. & ex eo Corrad. cit. c. 8. n. 24. quòd in unione faciendâ Seminario ex eodè Trid. non requiratur ipsius Capituli consensus, sed ejus loco fiat hæc unio cum Consilio quatuor deputatorum, quorum duo sunt de Capitulo, & duo de Clero. Contrarium etiam tradit Ventrigl. loc. cit. n. 13. ubi: *declara, quòd ultra consensum Capituli requisitum ad omnes uniones per cit. Clem. in unione faciendâ Seminario requiritur etiam Consilium quatuor deputatorum, duorum de Capitulo, & duorum de Clero, juxta terminos Concilii Trid. sess. 23. c. 18. prout voluisse Rotam, & declarasse S. Congregat. refert Riccius in pr. p. 1. resol. 390. n. 3. Quo etiam spectat, quòd tradit Lott. l. 1. q. 28. n. 155. hæc expressis: si legatus vel Papa committat substantiam unionis ipsimet Episcopo (nisi aliter in forma rescripti appareat necessitas hæc remissa) debet Episcopus adhuc sui Capituli consensum adhibere.*

Go 3

3. Amplia-

3. Ampliatur responsio secundò; ita ut adhibicio hujus consensus requiratur pro forma, adeoque eam omisâ, unio sit omnino nulla. Corrad. *cit. c. 8. n. 23.* Garc. *loc. cit. nu. 166.* Ventrigl. *loc. cit. nu. 5.* citans Barbof. *de Canon. & dignitat. c. 42. num. 8.* Ricc. *in pr. resol. 288. in princip.* Idque, ut Garc. Capitulo non dicente seu opponente. Ac prouide jam etiam non sufficit adhibitum Capituli Consilium. Azor. *loc. cit.*

4. Ampliatur tertio, ut non sufficiat consensus, si sit singulorum de Capitulo, sed requiratur consensus Capitulariter. Ventrigl. *loc. cit. nu. 2. in fine.* citans Rotam *devis. 484. n. 7. p. 1. recent.*

5. Ampliatur quarto, ut non sufficiat consensus tacitus, sed requiratur expressus. Ventrigl. *loc. cit. n. 4.* citans Fusc. *de visit. l. 2. c. 26. n. 5.* contra Monet. *de commut. ult. vol. c. 12. n. 251.*

6. Ampliatur quinto, ut etiam in unione beneficii, quod est de jure patronatus laicorum, etiam postquam laici patroni consensum suum præstiterunt, requiratur in super consensus ille Capituli. Ventrigl. *loc. cit. n. 9.*

7. Ampliatur sexto, ut requiratur adhuc consensus Capituli, etiam in unione beneficiorum simplicium facta dignitati, & præbendis ipsius Ecclesiæ Cathedralis; et si enim hæc unio per consequens reuoluet in utilitatem Capituli, quia tamen principaliter, & directè non fit in favorem Capituli, Capitulum præstare potest suum consensum, adeoque eum requirere tenetur Episcopus. Ventrigl. *loc. cit. n. 10.*

8. Amplianda videtur septimo, ut non sufficiat, hunc consensum subsequi factam unionem, quemadmodum aliàs sufficit ad hoc, ut collatio beneficii Jurispatronatus valeat, subsequi consensum patroni. Item ut alienatio rerum Ecclesiæ, de qua in *c. cum nos. de his, qua sunt à Pralat.* subsistat, sufficit subsequi consensum Capituli; quia hic consensus est requisitus ad valorem, & substantiam unionis, & requiritur de forma, & tanquam solennitas in ipso actu unionis adhiberi debita, adeoque tempore unionis jam adesse debet. Castrop. *loc. cit. n. 26.* Burlat. *conf. 185. l. 2. n. 14.* Rebuff. *in compend. alienat. n. 15.* Imol. Burrio, & alii in *c. cum nos.* apud Garc. *loc. cit. c. 2. n. 149.* contrarium tenentibus Ventrigl. *loc. cit. nu. 8.* (qui tamen addit cum Barbof. *de Canon. & dignitat. c. 42. n. 8. in fine.* Quod si tamen dictus consensus præsticus fuisset prius postceptum iudicium nullitatis unionis ob defectum illius consensus, non revalidandam unionem) Garc. *loc. cit. n. 142.* Azor. *loc. cit. q. 12. in fine.* Rebuff. *ad reg. 21. Cancell. gl. 11. n. 20.* Hojed. *de incomp. p. 2. c. 3. n. 9.* Sanch. *loc. cit. c. 29. nu. 165.* apud Castrop. *loc. cit.* Item contrarium tenente Barbof. *juris Ecclesiæ. l. 3. c. 16. nu. 45.* & aliis, quorum sententiam communiorem fatetur Castrop. Neque obstant exempla adducta in contrarium; cum necessitas consensus patroni in favorem illius sit introducta; idemque sit de consensu Capituli in alienationem rerum Ecclesiæ; consensus verò Capituli in unionem, non in gratiam Capituli, de cujus præjudicio non agitur in unione, sed in gratiam Ecclesiæ, ne passim & temerè uniones fiant, est requisitus. Castrop. *loc. cit.* In dubio autem præsumi hunc consensum intervenisse ex temporis diuturnitate ait Barbof. *loc. cit. n. 45.* ex Hojeda.

9. Limitatur e contra responsio primò, ut necesse non sit adhiberi consensum Capituli in unione faciendâ per Episcopum; sed ea fieri possit abs-

que Capitulo, ubi existat consuetudo in contrarium. Barbof. *loc. cit. n. 42.* citans Sanch. in *decal. l. 7. c. 29. n. 164.* Ventrigl. *loc. cit. n. 11.* Castrop. *loc. cit. n. 25.* Corrad. in *pr. benef. l. 2. c. 15. n. 68.* Garc. *loc. cit. c. 2. n. 152.* citans Fusc. *de visitat. l. 2. c. 26. n. 5.* Caccialup. *de union. a. 6. a. num. 10.* contra *gl. in cit. Clem. si una. v. consentiente.* Imol. *ibid. nu. 16.* Abb. *n. 2.* Felin. in *c. cum causam. de re judic. n. 10.* Pet. de Perus. *de union. c. 5. q. 8.* Lancell. &c. Hanc consuetudinem debere esse immemorabilem, tenent Barb. Castrop. *loc. cit.* Garc. *n. 155.* citans Gamb. *de pot. leg. l. 5. rub. 1. de pot. leg. in uniendo. n. 58. & 108.* Card. in *Clem. si una. num. 12.* Aut quadragenariam cum titulo. Garc. *loc. cit. num. 155.* Castrop. *loc. cit. ed. quod;* ut Castrop. videatur esse præscriptio. Quin & sufficere solum tempus 40. annorum in consuetudine generali, qua esset consuetudo propria, & non præscriptio, ait idem Garc. *nu. 156.* & ex eo Castrop. *loc. cit. n. 25.* Et talem consuetudinem generalem, per quam derogatum sit obligationi requirendi consensum Capituli, dari in regnis Hispaniæ, ait idem Garc.

10. Limitatur secundò, ut si Capitulum requisitum uollet abique legitima causa præbere consensum, possit Episcopus procedere ad unionem sine illo consensu; si tamen prius Capitulum ad consentiendum fuerit compulsus; cum Episcopus privandus non sit potestate uniendi, quam habet, ob contradictionem irrationabilem Capituli. Azor. *loc. cit. q. 12.* Castrop. *loc. cit. nu. 25.* citans Rebuff. *ad reg. 21. Cancell. gl. 11. n. 3.* Sanch. *loc. cit. ult. cit. Socin. Senior. in c. sicut unire. a. 6. concl. 1. n. 92.* Quod si tamen iusta est causa contradicendi; Episcopo unionem molienti, unius de Capitulo contradictio sufficere ad impediendam unionem. Castrop. *loc. cit. ex Sanch. loc. cit.*

Quæstio 915. Vtrum etiam in unione faciendâ per Legatum, vel ex commissione Papæ requiratur consensus Capituli?

Respondeo: Si Legatus uniat ex potestate sua ordinaria, seu ut Ordinarius, requiritur consensus Capituli; quia tunc non habet ampliorem in uniendis beneficiis potestatem, quam Episcopus, & tenetur iisdem legibus ac iuribus, quibus Episcopus; adeoque si hic eger consensu Capituli, etiam ille. Si verò uniat ut delegatus Papæ, sive ex commissione (intellige specialis) Pontificis, in qua mentio non fit requirendi consensus Capituli, non requiritur consensus Capituli; quia tunc uniat ut supplens vices Papæ, qui non habet opus requirere consensum Capituli. Barbof. *juris Ecclesiæ. l. 3. c. 16. n. 46.* Ventrigl. *loc. cit. §. 2. nu. 7.* Castrop. *loc. cit. n. 24.* cit. Socin. *ubi ante. a. 6. concl. 1. n. 115.* Sanch. *loc. cit. nu. 166.* Contra Garc. in quantum *loc. cit. n. 150.* absolute sine illa distinctione docet, in unione faciendâ per Legatum non requiri consensum Capituli, & pro hoc citat Caccialup. *a. 6. concl. 1. n. 14.* Pet. de Perus. *c. 5. nu. 18.* Pavin. *de pot. cap. sed. n. 19.* Gamb. *de pot. leg. l. 5. rub. 1. de pot. leg. in uniendo. n. 58. & 110.* Nav. *conf. 10. nu. 10.* de off. leg. Hojed. &c. Item contra Lott. *l. 1. q. 28. n. 154.* in quantum ibi tradit, Legatum, quamvis Ordinarius jure pollentem non teneri præmittere tractatum; cum nulla sit ei cum Capitulo communicatio; ex eo enim sequi videtur ob rationis participationem, illum nullum consensum necesse habere ad requirendum Capituli. De cetero tamen, dum Episcopus

scopus ex speciali commissione Papæ unionem facit (nisi aliud habeat rescriptum) requiri adhuc consensum Capituli; tradunt Fallos. *caus. 8. deb. 5.* Boer. *decis. 345. n. 4.* Practicabil. *Rotæ de union. n. 12.* Rebuff. *in pr. ad reg. de union. gl. 11. nu. 2.* apud Garc. *nu. 151.* qui in hoc etiam contrarium sentire videtur, dum *ibidem* absolute ait, non requiri consensum Capituli in unione faciendâ per Papam, seu ex ejus commissione.

Quæstio 916. Quo dicente seu allegante, unio facta per Episcopum sit nulla ex defectu consensus Capituli?

Respondeo: Hæc nullitas opponi potest non solum per ipsum Capitulum, sed per quemlibet alium, cujus interest, non valere unionem; quia ut dictum, non in favorem Capituli, sed pro forma, & solemnitate in gratiam Ecclesiæ, & pro ejus recta gubernatione requiritur hic consensus. Garc. *cit. c. 2. n. 164.* Ventrigl. *loc. cit. n. 6.* Barbof. *cit. c. 16. n. 44.* Castrop. *loc. cit. n. 27.* Lott. *l. 1. q. 28. n. 176.* citantes Rotam *decis. 247. n. 5. p. 1. divers.* & in *Verdum. union. 23. April. 1610.* Unde in hoc, ut rectè Castrop. maxima apparet diversitas inter alienationem rerum Ecclesiæ, & unionem beneficiorum, prout patet ex dictis q. *præced.*

Quæstio 917. An in unione Canoniciatus Ecclesiæ Collegiatae, vel etiam beneficii alterius Ecclesiæ, habentis Collegium aliquod Clericorum, constituentium, vel potius representantium Capitulum, necessarius sit præter consensum Capituli Cathedralis consensus dicti Capituli Ecclesiæ Collegiatae, vel etiam alterius illius Ecclesiæ?

Respondeo ad primum affirmativè. Ventrigl. *cit. §. 2. n. 15.* ubi: in suppressione Canoniciatus (qualis contingit in unione illorum facta accessorie aliis beneficiis) Ecclesiæ Collegiatae requiritur consensus Capituli Ecclesiæ Cathedralis, & ejusdem Ecclesiæ Collegiatae, aliis suppresso & unio redituum illorum esset nulla. citat pro hoc Sell. *Select. Canon. c. 34. n. 8.*

2. Respondeo ad secundum etiam affirmativè Ventrigl. *loc. cit. n. 14.* ubi: in unione beneficii, cujus collatio spectat ad inferiorem collatorem, requiritur non solum consensus istius inferioris collatoris, sed etiam consensus Clericorum, constituentium Capitulum cum dicto Prelato inferiore, ultra consensum Capituli Cathedralis, citat pro hoc Sanch. & Barbof. *juris Eccl. l. 3. c. 16. n. 43.* ubi tamen hic posterior de hoc nihil.

Quæstio 918. An pro valore unionis requiratur consensus Rectoris, seu Possessoris beneficii uniendi, vel is vocandus sit, aut saltem ei insinuanda sit talis unio facta?

Respondeo ad primum, neque illius consensus requiritur, neque vocandum; cum nullum patiatur præjudicium per talem unionem; utpote quædurante ejus vitâ non fortitur effectum, intellige, quod ad executionem. Quin & potest is beneficium unitum permutare cum alio, & in favorem resignare, factâ mentione unionis, quæ resignatio passim à Papa admittitur, cum suspensione unionis pro illa vice. Cujus autem jus non deditur, quia est cum unione compatibile, illius vocandi, aut consensus illius exquirendi, ut inquit Lott. *loc. paulo post citando. n. 179.* nulla est necessitas. Cor-

rad. *pr. benef. l. 4. c. 8. nu. 29.* & *l. 2. c. 15. num. 84.* Ventrigl. *cit. §. 2. n. 16.* Tond. *qq. benef. p. 3. c. 156. n. 5.* Lott. *l. 1. q. 28. n. 171.* & Barbof. *loc. cit. n. 41.* Garc. *p. 12. c. 2. nu. 214.* (addens idem procedere in unione faciendâ per Legatum, citans pro hoc Gamb. *de pot. leg. l. 5. rub. 1. de pot. leg. in uniendo. n. 114.* uti idem ex eo ait Barbof. *loc. cit.*) Castrop. *cit. §. 2. n. 23.*

2. Ampliatur responsio primò, & à fortiore extenditur ad Rectorem, non Ecclesiæ, seu beneficii uniendi, sed Ecclesiæ, in qua est beneficium uniendum. Garc. *cit. num. 215.* citans Rotam *decis. 133. n. 14.* & *15. p. 2. divers.* Corrad. *cit. c. 8. nu. 29.* citans eandem Rotam *decis.* ac dicens in ea responsum, quodd, etiam si præstimoniaris teneatur Ecclesiæ ad aliquod servitium, nihilominus in illa præstimonii unione nullum factum præjudicium dicto Rectori, illiusque Ecclesiæ; eò quod per unionem unius Ecclesiæ ad alteram, non alteretur status Ecclesiæ unitæ, sed debeat ei more solito deserviri.

3. Amplianda secundò, ut procedat, etiam in casibus positis in Trident. ut vocatis his, quorum interest, fiant uniones. Garc. *nu. 217.* contrarium visò sentire Fusc. *de visitat. l. 2. c. 26. n. 11.* Item in unionibus faciendis ex commissione Papæ, cum dicta clausula; vocatis, quorum interest. Garc. *n. 218.* quamvis dictâ ampliatione opus non sit; cum dicta clausula vocationem Rectoris non comprehendat, utpote cujus non interest; cum nullum ex unione capiat præjudicium.

4. Limitanda è contra responsio primò, ita ut, si talis unio foret præjudicialis Rectori beneficii (idem est de Rectore Ecclesiæ, in qua situm beneficium unieadum) utriusque is vocandus esset, & unio facta sine illius consensu non valeret ex Regula, quam ponunt omnes in *cit. Clem. si una.* præcipue Calderin. *nu. 17.* nempe quodd, vocandi omnes habentes interesse, & eorum consensus exquirendus. Lott. *loc. cit.*

5. Limitanda secundò, ut vocandus sit Rector in dismembratione, seu alienatione partis beneficii. Ventrigl. *cit. §. 2. n. 18.* Sed de hoc infra.

6. Limitanda tertio: Ita ut, si Rector sponte comparuerit, justam causam allegando contra unionem, audiendus sit. Ventrigl. *loc. cit. n. 17.* citans Barbof. *juris Eccl. l. 3. c. 16. n. 41.* ubi tamen is de hoc nihil. Unde jam illud, quod ait Corrad. *pr. benef. l. 4. c. 8. n. 29.* in fine. Rectorem, si præsens esset, non posse contradicere, intelligendum erit, sine justa causa.

7. Respondeo ad secundum: Neque Rectori beneficii intimanda est unio facta, dum illi non præjudicat. Corrad. *loc. cit.* quamvis addat, se vidisse fieri in praxi hujusmodi insinuationem seu notificationem: potestque hæc insinuatio ad hoc servire, ut beneficium unitum non resignet in favorem, non factâ mentione unionis.

Quæstio 919. An requiratur vocatio & consensus defensoris beneficii, dum nimirum unio faciendâ est tempore vacationis beneficii?

Respondeo negativè. Barbof. *loc. cit. n. 41.* Castrop. *cit. §. 2. n. 23.* Tond. *qq. benef. p. 3. c. 156. n. 5.* quia nec hujus defensoris interest fieri, vel non fieri unionem; Constitutioque defensoris beneficii requiritur pro dismembratione, & divisione beneficii, illiusque alienatione, non pro ejus unionem.

ne. Castrop. *loc. cit.* citans Sanch. in *Decalog.* l. 7. c. 29. n. 171. Quòd si tamen is sponte comparuerit, allegando justam causam contra unionem est audiendus, juxta Ventrigl. *cit. n.* 17.

Questio 920. An in unione faciendâ per Legatum, seu ex commissione Papæ vocandus sit Episcopus, cujus collationi subjacet beneficium uniendum?

Respondeo negativè: Quia etsi is per talem unionem priveretur in posterum collatione beneficii talis uniti, hoc tamen præjudicium provenit ex natura unionis, quam ipse Ordinarius seu Episcopus facere deberet in beneficio spectante ad suam collationem. Garc. *loc. cit. n.* 222. & cum eo Castrop. *loc. cit.* contra Ripaml. 2. q. 18. n. 7. Gamb. de pot. leg. rub. de pot. leg. in uniendo. nu. 114. & alios apud Garciam, qui etiam n. 223. ait, illud, quod Pet. de Perus. de union. c. 5. q. 6. dicit, quod licet Episcopus non potest unire sine consensu Ordinarii collatoris, ita nec Legatum, id, inquam, intelligi de Ordinario collatore inferiore.

Questio 921. An vocanda sit plebs, vel Dominus loci?

1. **R**espondeo ad primum negativè. Barbof. *loc. cit. n.* 40. citans Rebuff. in pr. reg. 21. Cancell. de union. gl. 11. n. 1. II. & 12. Hojed. de incomp. p. 2. c. 3. nu. 9. Sanch. ubi ante. nu. 163. Garc. *cit. c.* 2. n. 219. Tond. *qq. benef. p.* 146. 37. nn. 5. Ventrigl. *loc. cit. n.* 20. Castrop. *cit. nu.* 23. Si tamen plebs compareret, audienda erit, si causam rationabilem allegaret pro non faciendâ unione. Barbof. Tond. Ventrigl. Garc. Hojed. Rebuff. *ll. cit.* In casu tamen, in quo necessarius esset consensus populi ad unionem faciendam, sufficiens illius consensus elici non potest ex eo, quòd major pars coram Commissario Apostolico testimonium in causa unionis tulit; consensus siquidem populi in casibus, quibus necessarius est, non separatim, sed simul, & collegialiter præstandus est, & communitate legitime congregatâ Tond. *loc. cit.* citans Monet. de commur. ult. vol. c. 7. n. 398. & DD. in c. cum omnes. & in c. cum M. de Constit. & in c. in Genes. de Elect.

2. Respondeo ad secundum: Idem quod de plebe dictum, dicendum de Domino loci, quòd ejus vocatio, multòque minùs consensus sit necessarius. Tond. *loc. cit.*

Questio 922. Quinam igitur vocandi, & quorum consensus adhibendus?

1. **R**espondeo primò in genere, omnes illos vocandos, & eorum requirendum consensum, quorum interest, seu in quorum præjudicium cadit unio, ut si quid habent contra unionem, opponant: ita ut, si eorum unus negligatur, unio sit nulla, tam jure communi, nempe Clem. unic. §. ad hæc. de statu Monachor. quam jure novo. Tirid. *sess.* 7. c. 6. Card. de Luca. de benef. d. 49. nu. 12. Garc. p. 12. c. 2. n. 203. Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 2. n. 21. Ventrigl. *to. 2. annot.* 8. §. 2. nu. 18. cum communi. Et quidem ipso jure esse irritam unionem, si non vocetur, quorum interest, ait Barbof. *loc. cit. num.* 51.

2. Respondeo secundò in specie: Tales sunt, quibus competit jus conferendi beneficium uniendum, vel jus præsentandi, aut eligendi ad illud,

seu collatores, patroni, electores; quia his omnibus notabiliter per unionem præjudicatur; siquidem jus conferendi, præsentandi, eligendi quod possident, extinguitur per unionem. Castrop. *loc. cit. n.* 22. ubi de Electoribus expressè, uti & Barbof. *loc. cit. n.* 49. Lott. l. 1. q. 28. n. 159. (ubi: quòd ad vocationem eorum, qui possunt interesse præterire, duo sunt, patronus, vel ille, cui Ecclesia subest, & collator: igitur vocandi sunt ex necessitate) Ventrigl. *loc. cit.* citans Chok. ad reg. 13. Cancell. n. 28. Caccialup. de union. a. 6. Novarin. *singul. Concl. tit. de union. Concl.* 7. alias 329. n. 4. & De collatoribus etiam expressè Garc. *loc. cit. n.* 205. ut habet Rota in *Terrisina* 28. Jun. 1593. quòd dictum, in unione faciendâ de beneficio solere, & debere exprimi possessionem juris conferendi, si qua penes aliquem est, maximè jure speciali competens. Hi ergo omnes vocandi, ut consensum præstent, adeoque sine eorum consensu non fit unio. Castrop. *loc. cit.* Sanch. ubi ante. n. 167. & 168. citans quamplurimos. Porro Episcopo unienti, enuncianti, se horum omnium citationem fecisse, non creditur, nisi id aliunde probet. Castrop. *cit. nu.* 22. Ventrigl. *loc. cit.* §. 1. n. 22. sic decisum referens à Rota in *Vercellens. unionis.* 23. April. 1610. Garc. *loc. cit. n.* 213. ubi: Contra patronum aut inferiorem Collatorem non præsumitur eorum consensus, etiam si in unione enuncietur ab ipso Episcopo; nam aliàs esset in facultate Episcopi illi præjudicare. & n. 202. ubi ex Rebuff. *conf.* 20. vers. quòd responderetur, ait, quòd si per inferiorem à Papâ facta est unio, oportet probare non solum unionem, sed & consensum collatoris seu patroni. Quòd si autem patroni, collatores inferiores, electores vocati non comparerint, aut reuuant venire, vel denegent consensum (intelligi absque rationabili causa) quia in primo casu tacite consentire videntur, in secundo verò casu irrationabiliter dissentiant, poterit faciliùs unionem facturus ad illam procedere. Castrop. *loc. cit. nu.* 22. in fine. Probatâ tamen priùs, ut idem, & per sententiam declaratâ necessitate, & utilitate. Possè tamen tam patronorum quam electorum & inferiorum collatorum consensum subsequi, tenet Barbof. *loc. cit. n.* 50. in fine. Tond. *qq. benef. p.* 1. c. 37. n. 2. citans Chok. ad reg. 21. alias 22. n. 28. Gregor. in *instit. rei benef. c.* 20. n. 10. & c. Et cur id fieri potius possit, quam in consensu Capituli, dictum fuit supra, quamvis meritò & de hoc dubitari possit; cum dum conceditur potestas uniendi, non minùs sub hac clausula: *vocatis vocandis*: seu quorum interest, quàm sub illa: *de consensu Capituli*, concedatur: adeoque non minùs peccatum contra formam præscriptam videatur, dum neglecta illa vocatio, & requisitus consensus, illud hic notandum, quòd, dum dicitur vocandos collatores, eorumque consensum requirendum, id intelligendum de inferioribus Episcopo collatoribus: cur enim is, dum per Legatum fit unio de beneficio, cujus Episcopus est collator Ordinarius, vocandus non sit, dictum fuit supra, ex Garc. *cit. c.* 2. n. 222.

Questio 923. Adhuc magis in specie, an & qualiter vocandi Patroni?

1. **R**espondeo primò: Ad valorem unionis requiritur vocatio & consensus Patronorum, tam Ecclesiasticorum quàm Laicorum. Tond. *qq. benef. p.* 3. c. 144. n. 8. & 9. Ventrigl. *loc. ult. cit.* Castrop. n. 23.

n. 22. Corrad. *pr. benef.* l. 2. c. 15. n. 83. Lott. l. 1. g. 28. n. 166. (ubi: In Episcopo prorsus necessaria est vocatio tam patroni, seu ejus, cui Ecclesia quocumque modo subest, quam Collatoris) Garc. *loc. cit.* n. 202. citans Pet. de Perus. *de union.* c. 3. g. 6. Lamb. *de jurep.* l. 3. g. 6. n. 2. Mandos. *ad reg.* 22. g. 8. n. 3. Covar. *pract.* 99. c. 36. n. 18. Fusc. *de visit.* l. 2. c. 26. n. 26. Paris. *de resign.* l. 2. g. 4. n. 11. Zerol. *in pr. Ep.* p. 1. v. unio. §. 7. *sub.* 4. &c. juxta Trid. *sess.* 24. c. 15. & *cit.* Clem. *de statu Monachor.* Et quidem ante omnes patroni vocatio, & consensus videtur necessarius; siquidem, ut Lott. *loc. cit.* n. 167. ex Zabarel. *conf.* 98. n. 3. Patroni vocatio duplici ratione requiritur, tum scilicet, quod cum per unionem contingat, Ecclesiam quodammodo capite minui, ejus defensio ipsi Patrono hoc capite competit: tum quia per eandem jam perditur patronatus. Fore tamen unionem validam, si Patronus laicus illi intra quatuor menses non contradixerit, ait Card. Paris. *conf.* 128. n. 2. vol. 4. apud Tond. *loc. cit.* n. 12. citans pro se Zabarell. *in Clem.* 1. *de suppl. negl. Prælator.* n. 11. quem tamen supponere scientiam simul & non contradictionem Patroni ait Tond. & non loqui in terminis unionis.

2. Ampliatur responsio primò: Ita, ut dum sunt plures Patroni, omnium consensus requiratur, & non sufficiat major eorum numerus, sed omnes consentire debeant. Ventrigl. *166. cit.* §. 1. n. 22. Tond. *loc. cit.* n. 10. Lott. *loc. cit.* n. 170. citans Verall. *Decis.* 146. p. 3. & citat pro hoc Garcias *loc. cit.* n. 206. *Decis. Rotæ in Spoletan. Capellan.* 17. Jun. 1551. in qua expressè dicitur, unionem factam de beneficio jurispatronatus Laicorum non accidentem consensu omnium patronorum esse nullam.

3. Ampliatur secundò, ut etiam, dum beneficium jurispatronatus unitur ad vitam, requirendus sit consensus patroni, cum & sic præjudicetur patrono circa præsentationem, dum nimirum ea impeditur pro illa vice, qua tale beneficium vacans unitur, Corrad. *pr. benef.* l. 2. c. 15. n. 86. & 88. ubi ait: tam in unione perpetua, quam temporali requiritur supradictus consensus; cum nullibi reperitur expressum, quod requiratur in unionibus tantum perpetuis, sed omnes absque aliqua distinctione dicant, hujusmodi consensum adhibendum esse in hujusmodi unionibus. &c. Quod si tamen fieret unio de tali beneficio jurispatronatus non vacante, sed pleno, non videri requiri consensum patroni, ait idem Corrad. *cit.* n. 88. cum tunc non videatur fieri patrono in aliquo præjudicium, non circa præsentationem; cum non vacet, nec per unionem inducatur vacatio: non circa alimenta & processionem; quia Rector Ecclesiæ, cui sit unio, tevetur ad hæc præstanta patrono, ut idem Corrad. *loc. cit.*

4. Ampliatur tertio: ut etiam, dum unio fit per Legatum de latere, requiratur vocatio, & consensus patronorum. Castrop. *cit.* n. 22. Barbofi *loc. cit.* n. 50. Garc. *loc. cit.* n. 211. Idque non solum, si juspatronatus est Laicorum, aut mixtum, hoc est, partim Laicorum, partim Ecclesiasticorum; utpote cui derogare non potest; sed etiam, quando est merè Ecclesiasticum. Castrop. Garc. *loc. cit.* contra Azor. p. 2. l. 6. c. 28. q. 12. Tond. *loc. cit.* n. 13. Sanch. *loc. cit.* n. 169. Barbofi *loc. cit.* citantem pro se Lamb. *de jurep.* l. 3. g. 6. a. 1. n. 4. Rebuff. *in pr. tit. de union.* n. 28. quia nullibi in jure concessa est Legato hæc potestas derogandi jurispatronatus Ecclesiastico in unione beneficiorum;

esto enim, possit illi derogare, quoad provisionem talium beneficiorum, inde tamen inferri nequit, idem illum posse quoad unionem, utpote quæ titulum extinguit, adeoque & juspatronatus, & præsentationem in perpetuum, seu pro semper auferit. Garc. & Castrop. *loc. cit.* Idem est ex identitate rationis, dum juspatronatus est quidem Laicorum, sed acquisitum, non ex fundatione, dotatione, &c. sed præscriptione, consuetudine, privilegio, ut etiam à Legato unione requirendus sit consensus horum patronorum, & is huic jurispatronatus quoad faciendam unionem derogare nequeat. Garc. Castrop. *loc. cit.* contra Azor. Barb. Sanch. *loc. cit.* Secus est, dum agitur de unione facta per Papam, qui potest derogare jurispatronatus, & ideo valida est unio facta auctoritate Sedis Apostolica, etiam non interveniente consensu patroni Ecclesiastici, si Papa derogavit, Tond. *loc. cit.* n. 11. citans Card. Paris. *conf.* 128. n. 24. vol. 4. Rebuff. *conf.* 20 *vers.* quinto *respondetur.* quod idem erit de patronatu Laico, si ei derogavit, uti non minus illi, quam Ecclesiastico derogare potest.

Quæstio 924. An in executione unionis vocandi sint, qui ei consenserunt?

Respondeo negativè: Clausula siquidem illa: *vocatis vocandis*, concernit solum illos, qui possunt habere interesse, ac ideo possent contradicere; non autem ad eos, qui ob consensum suum jam præstitum unioni non habent amplius jus contradicendi; & ubi jam præstitus est consensus super gratia, novus non requiritur in ejusdem gratia reformatione, vel executione, aut alio actu accessorio, & consecutivo primi. Card. de Luca *de benef. d.* 47. n. 5. juncto n. 7.

Quæstio 925. An in unione sit exprimendus beneficiorum uniuersorum valor, & litigiositas?

Respondeo ad primum affirmativè; quia aliter constare non poterit, unionem esse necessariam, vel utilem. Castrop. *de benef. d.* 6. p. 12. §. 2. n. 28. Laym. *ad c. non potest. de prob. n. 1. in fine.* ubi in unione beneficii unius cum altero beneficio, qua sit per extinctionem beneficii uniti, utriusque verus valor exprimi debet, ut appareat, quanta sit necessitas; quia, cum talis unio odiosa sit, ideo fieri debet præmissa causa cognitione, &c. Hæc tamen intelligenda sunt de unione, quæ postulat facienda à Papa, vel ejus Legato, quia hi valore beneficiorum ignoant; secus de facienda ab Ordinario, cui valor beneficiorum satis perspectus præsumitur. Castrop. *loc. cit.* citans Rebuff. *ad Reg.* 21. *Cancell. gl.* 5. & seq. Sanch. *in Decalog.* l. 7. c. 29. n. 178. Porro qualiter in impetratione beneficii necesse sit, facere mentionem unitorum, dictum alibi. Illud hæc notandum, quod habet Glossat. antiq. apud Chok. *ibid.* n. 12. nempe, quod, si non fecit mentionem de annexis, valorem tamen verum cum annexis expressit, gratia non sit subreptitia; intelligendo id, quando illa annexa erant accessoria ad illud beneficium impetratum; secus si fuissent principalia. Item quod habet ipsè Chok. *loc. cit.* n. 22. quod non sit opus facere mentionem dictæ unionis in impetratione beneficii uniti, si unio vel annexio viribus careat, vel ex defectu potestatis, vel ex defectu formæ.

2. Respon-

2. Respondeo ad secundum quoque affirmati-
vè. *Parit. de resign. l. 2. q. 3. n. 61.* ubi: unio non po-
test fieri de aliquo beneficio, nisi facta mentione litis. De
quo vide plura supra, ubi: de unione beneficiorum li-
tigiosorum.

*Questio 926. An unio fieri possit verbo vel
facto?*

Respondeo negativè, sed debere fieri scripto.
Cast. op. cit. p. 12. §. 4. n. 3. *Corrad. pr. benef.
l. 4. c. 8. n. 42.* ubi: unio debet fieri non solum verbo,
sed authenticis scripturis, quibus clarè probetur dicta
unio, citat pro hoc *Mascard. de probat. concl. 587. n. 1.*
& *Rotam in Theam. benef. 20. Maij, 1587.* *Garc. cit.
6. 2. n. 226.* citans *Zerol. in pr. p. 1. v. unio §. 8.* qui
etiam dicat, quòd si verbo, vel facto unirentur be-
neficia, conferrentur ea unita jure vacare; & sic
accidisse Beneventi, ubi quædam beneficia erant
unita Seminario solo verbo & facto, & sic unita
per multos annos steterant, quod cognoscens
Nuncius Apostolicus, tulit sententiam, quâ dictas
uniones irritavit, & damnavit Seminarium hoc ad
magnam pecuniæ quantitatem pro fructibus in-
terea perceptis. At etiam *Corrad. loc. cit. n. 20.*
uniones non esse oscitantur faciendas; hinc in *De-
creto*; seu Instrumento unionis, ad excludendam
fraudis suspicionem, optimum esse, adhibere testes,
qui non sint ipsius Episcopi unitentis familiares,
aut domestici; & occurrente dein eorundem be-
neficiorum unitorum vacatione in menle reserva-
to, Episcopus de hujusmodi unione a se facta, &
vacatione certam reddat Datariam, transmitten-
do ei scripturas unionem concernentes, quibus
examinatis, si ex illis appareat, unionem fuisse val-
lidam, rejicit supplicationes Papæ porrectas pro
impetratione illorum beneficiorum unitorum; si
verò aliqua ex scripturis unionis suspicio oriatur,
per quam deprehendatur ejus nullitas, beneficia
sic nulliter unita conferuntur à Papa.

*Questio 927. An, & cur recurratur ad Pa-
pam pro unione faciendâ?*

Respondeo: Recurri non tantùm ad Papam in
casibus, in quibus ipsius præcisè auctoritas re-
quiritur; Verùm etiam, ubi de illis factis ab Ordina-
rio, ad illas uniones faciendas fortè non instru-
cto sufficienter potestare, in futurum dubitari pos-
set. Sic namque nonnullas alias quoque concessio-
nes videmus à Papa confirmari, ut ita non modò
suppleatur defectus solemnitatis, qui in ipsa prima
concessione potuit intervenire, sed etiam ad cau-
telam, ac pro majore actûs substantiâ, ut *Abb.
conf. 41. n. 3.* *Gabriel conf. 82. n. 2. l. 2.* dum etiam,
Cavaler. Decis. 292. n. 3. & 4. quando contractus
ex confirmatione Superioris validantur, etiam,
quòd ab initio nulli fuissent, sustinentur in vim
novæ concessionis, & sic Papa, dum confirmat
concessiones inferiorum propter superioritatem,
& eminentem potestatem semper aliquid roboris
adjicit priori concessioni. Ita ferè *Corrad. pr. benef.
l. 2. c. 3. n. 93. & 94.* ubi etiam ait, confirmationes
à Dataria sapissimè emanatas super inferiorum
concessionibus tres potissimum effectus operari.
Primum, quòd majorem ipsi facto præsent aucto-
ritatem. Secundum, si quid invalidum, suppleat
ejus defectus. Tertium, quòd sine Papæ
licentia non possit retractari, quod ipse
confirmavit.

PARAGRAPHVS IV.

De effectuatione, & probatione
unionis.

*Questio 928. Quandonam unio dicatur for-
tita suum effectum?*

Respondeo primò juxta ea, quæ supra, ubi
actum de unione reservatorum, dicta sunt
ex *Lott. l. 1. q. 28. n. 191.* aliud nimirum esse effe-
ctuationem unionis, seu unionem esse fortitam
effectum, quoad perfectionem suam intrinsecam,
seu quoad esse, & essentiam suam; quæ effectuatior
seu perfectior ejus intrinseca datur mox, ac unio
facta est juxta formam à jure & Trident. præscri-
ptam; et si de cetero beneficium unitum ab anti-
quo possessore pergit possideri tanquam verus ti-
tulus beneficalis. Aliam verò esse executionem
unionis, seu effectuationem illius quoad executio-
nem, seu quoad inducendos actu effectus illius.

2. Respondeo secundò, loquendo nunc de effe-
ctuatione hac unionis quoad executionem illius;
de hac enim effectuatione sermo est, dum quæri-
tur, num unio fortita sit effectum ad hoc, ut non
deur locus revocationi, de qua in *Regula 12. Can-
cell. & in Trid. sess. 7. c. 6.* Unio facta, etiam au-
thoritate Papæ, seu ab ipso Papa, vivente adhuc
Rectore beneficii non dicitur effectum suum for-
tita, nisi post mortem dicti Rectoris; quia cen-
setur facta sine illius præjudicio. *Purb. ad rit. de pri-
vilieg. n. 35.* siye antequam vacet dictum benefi-
cium per cessum vel decessum dicti Rectoris. *Garc.
p. 12. c. 2. n. 97.* *Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. An
n. 2.* citans *Mandol. ad reg. 12. Cancell. q. 1. n. 2.*

3. Respondeo tertio: Unio facta tam de bene-
ficio vacante, quàm de beneficio pleno, in ordine
ad effectum dispositionis Trident. *loc. cit.* (ubi da-
tur facultas Ordinariis visitandi, & examinandi
uniones factas à 40. annis citra, quæ non sunt esse-
ctuatæ) & ad effectum *Regule 12. Cancell. revocato-
riae unionum, non sortitarum suum effectum, tum prius
& non antè censetur, & dicitur sortita suum effe-
ctum, quando vigore illius unionis capta est posse-
sio beneficii uniti vacantis, Ventrigl. To. 2. annot.
8. §. 2. n. 30.* citans *Riccium in pr. p. 1. fol. 386.
per tot. editione ult.* *Castrop. loc. cit.* *Garc. loc. cit.
n. 281. & seq.* citans pro hoc *Mandol. ubi antè. n. 4.*
Hojed. de incomp. p. 2. c. 3. n. 21. *Glossat. antiq. in
dictam Reg. revocatoriam. n. 5.* qui etiam dicit, ema-
nasse quandam Extrav. *Martini V.* quæ declaret
illam regulam, in quantum dicit, nisi sortita sit
effectum, scilicet quando non est secuta possessio.
Chok. ad eand. reg. n. 21. *Lott. p. 1. q. 29. n. 27.* qui
tamen distinguit, ita, ut id admittat in unione,
quæ sit prioris tituli extinctiva; in simplici verò
dismembratione fructuum intactâ substantiâ tituli,
dicit dicendum contrarium. Limitat etiam respon-
sionem *Glossat. antiq. loc. cit.* nisi steterit per illum
in cujus favorem facta unio, quò minus cepit
possessionem; eò quòd v. g. differat capere posse-
sionem, expectando pinguius beneficium; quæ
dolus & fraus suffragari non debent. Secus est, si
voluisset capere possessionem, & pro ea capiendam
fecisset, quod & in quantum in se fuisset. *Garc.
loc. cit. n. 293.*

4. Respondeo quarto: Non tamen requiritur

ut possessio capta sit fructuosa, sive ut fructus uniti beneficii percipiantur, sed ante eorum perceptionem sortita dicitur unio effectum. Castrop. loc. cit. Corrad. cit. n. 30. juncto n. 31. Garc. loc. cit. n. 290. citans Practicab. Rota. de union. in fine. & Decif. Rota in Perusin. benef. 1. April. 1596. in qua resolutum, quod unio facta de Ecclesia, seu beneficio de licentia beneficiarii reservantis sibi fructus, statim sortitur effectum capta possessione ante fructuum perceptionem, ita ut non revocetur per Regulam Cancell. revocatoriam supervenientem durante adhuc reservatione fructuum. Contra Mandol. loc. cit. n. 3. & Rot. in Toletan. benef. 20. Nov. 1592.

5. Respondeo quinto: Num vero sufficiat possessio litigiosa, an requiratur pacifica, non convenit inter AA. Primum affirmat Garc. loc. cit. n. 292. secundum tenet Castrop. loc. cit. ed quod, ut ait, possessio litigiosa vera possessio non fit, nec jus concedat percipiendi fructus: adeoque, dum jus & Regula Cancell. ad hoc ne uniones revocari possint, requirit, ut effectum sortita sint, loquitur de vero effectum.

Quaestio 929. An, & qualiter unio facta praesumatur valida?

1. Respondeo primo: Unionis factae validitas in dubium revocari non potest post lapsum temporis immemorialis, quo fuit observata. Tond. qq. benef. p. 3. c. 136. n. 2.

2. Respondeo secundo: Praesumptio unionis resultat a longissima observantia. Card. de Luca de Paroch. d. 35. n. 8. Unionem factam ab Episcopo esse de consensu Capituli, etiam dum in unione non enunciat hic consensus, praesumitur ex diuturnitate temporis. Mascard. de probat. concl. 587. n. 4. & concl. 1322. n. 9. cum Decio, Tirac. & aliis apud Garc. cit. c. 2. n. 178. Et sic intervenisse dictum consensum, aliaque solemnitates, adeoque valide factam esse, ex dicta temporis diuturnitate praesumi, tradit Hojeda de incomp. p. 2. c. 3. n. 9. apud eundem Garc. in fine cit. n. 178.

3. Respondeo tertio: consensum Capituli, etiam in unione non enunciatum, aliaque solemnitates ad unionem, vel actum alium requisitas intervenisse in unione, aliove actu, adeoque unionem, aliove actum esse validum, recte praesumitur ex lapsu, non solum centum aut quadraginta annorum, ut Tond. cit. c. 156. n. 9. sed & triginta annorum (non tamen minoris temporis) cum possessione & observantia unionis, alteriusve actus per totum illud tempus continuata. Garc. loc. cit. n. 178. citans praeter Nav. cons. 38. n. 7. de sent. excom. Menoch. de success. resolut. §. 5. n. 38. Cassad. Decif. 3. de procurat. Eman. Sa. v. solemnitas antiquo actu. Felin. in c. Albericus. n. 2. de restit. & in c. illud. de praescrip. n. 6. Alciat. de praesump. Reg. 3. praesumpti. 10. n. 7. Balbum, de praescrip. p. 3. p. 1. g. 10. n. 10. Aymon. de antiq. temp. p. 3. f. 1. a. n. 6. Menoch. de praesump. l. 2. praesump. 75. n. 24. Simoncell. de Decretis. l. 3. tit. 7. n. 34. & alios docentes, quod quando agitur de gravi praedictio alterius, praesumatur solemnitas non enunciata ex lapsu non minoris temporis, quam triginta annorum, & quos intelligendos ait Garc. cum dicta limitatione, nimirum possessionis, & observantiae continuatae toto illo tempore: traditque idipsum Card. de Luca de Paroch. d. 35. n. 11. dum ait: omnes isti defectus (intellige consensus, aliarumque solemnitarum) remanent sanati a longissima pacifica observantia; si

enim in terminis vera alienationis requirentis necessariis beneplacitum Apostolicum, receptum est, sufficere observantiam tricennem, multo magis intrat praesumptio in hujusmodi minoribus solemnitatibus (intellige) requisitis ad unionem. Stabilitque idipsum pluribus Rota Decif. Garc. d. n. 179. contra Alex. conf. 219. n. 13. & 22. & seq. & alios apud Garc. n. 178. volentes ad talem praesumptionem sufficere tempus longum decem annorum, si concurrat possessio & observantia unionis cum scientia & patientia adversarii. Item contra Aymon. Simoncell. Menoch. l. cit. apud Garc. cit. n. 179. in quantum volunt, etiam sine possessione sufficere illos triginta annos. Item contra Flores de Mena q. 23. n. 94. & 95. apud Garc. n. 186. in quantum docet, solemnitatem necessariam etiam enunciata in scriptura, de qua non constat in scriptura separata, vel de qua Tabellio fidem non facit in rebus Minorum, Ecclesiarum, & aliorum, quae sine solemnitate alienari non possunt, non praesumi, etiam si possessio tricennalis, vel quadragenalis sit, nisi possessio reorum sit admodum antiqua, & immemorialis, vel centenaria, aut magis & minus, & dummodo, si non est ultra centum annos, fama tituli, aut alia indicia arbitrio Judicis relinquenda concurrant, Neque constituendam esse differentiam (quam tamen communiter constituunt DD. alii) inter titulum & solemnitatem necessariam & essentialem praesumendam; sed ad illam praesumendam non minorem probationem, aut minores conjecturas, quam ad praesumptionem tituli requirit.

4. Limitat tamen etiam responsionem ipsa Garc. n. 188. ita ut praesumptioni dictae locus non sit, ubi ex instrumento apparet contrarium, nempe non intervenisse solemnitatem in unione active alio alias requisitam: pro quo citat Aymon. loc. cit. limit. 7. n. 27. Surd. de aliment. lit. 8. privileg. 22. n. 10. Mieres de Majorat. p. 4. q. 20. n. 28. Item Decisiones aliquot Rota, in quibus resolutum, quod, dum ex instrumento constat, solemnitates non esse servatas, cetera praesumptio, quae alias ex lapsu temporis omni potuisset, ut Paul. conf. 81. l. 2. Alex. conf. 1. l. 4. Gabriel. concl. 1. de praesump. n. 57. Et juxta haec intelligendum illud, quod post quodcumque temporis spatium de nullitate unionis opponi possit, nempe ut locum habeat, si ex inspectione actorum constaret consensum, aut interesse habentium in ea non intervenisse, vel alia requisita in ea deficere. Tond. loc. cit. n. 7.

Quaestio 930. An, & quanto tempore praescribatur unio?

1. Respondeo primo: Possit praescribi. Garc. p. 12. c. 2. n. 231. citans Pet. de Perus. de union. c. 4. n. 31. & 32. contra Holtien. in c. quoniam, de vita & honest. Clericor. apud Garc. n. 230. dicentem, nulla temporis diuturnitate induci unionem. Item contra Boer. Decif. 345. n. 6. & Cassanz. apud Garc. ibidem docentes, solum tempus quadraginta annorum sufficere ad praesumptive probandam unionem. Supponuntque id ceteri fere AA. dum quaerunt, quanto tempore praescribatur. Hinc

2. Respondeo secundo: In praescribenda unione requiritur vel quadragenaria (intellige effectiva) & observantia unionis, seu possessio, qua beneficium tale sine collatione tanquam unitum possessum fuit) cum titulo, intellige, ut etiam sufficiat coloratus, seu putativus, dans causam praescribendi, ut Garc. cit. n. 231. & ex eo Tond. loco

paulo

paulo post citando n. 10. & 11. citans etiam pro hoc Boerium Decis. 345. n. 5. & Rotam decis. 223. n. 5. in fine. p. 1. recent. ubi hoc ipsum tradit Caid. de Luca ad Trid. d. 8. n. 31. hisce expressis: Si ad sit unionis titulus explicitus, qui de stricta juris censura invalidus, & alius inefficax dici mereatur, quadragenaria vero, vel major pacifica observantia accedat, tunc id sufficit, nisi titulus adeo infectus sit, ut malam fidem positivam ita inducat, ut prescriptionem impediatur. Item Lott. l. 1. q. 28. n. 105. Vel sine titulo immemorialis (intellige, cum aliis requisitis ad prescriptionem à Gl. in c. 1. de prescrip. in 6. ut Garc. n. 238.) ita tenent Lott. loc. cit. ubi: ob magnam juris resistenciam circumscripto titulo vero, ac patente (hoc est, prescribendo à titulo vero) necessaria est, vel immemorialis, vel quadragenaria cum titulo putativo. Garc. cit. n. 238. sic resolutum inquires à Rota in Aquitanens. benef. 29. April. 1602. Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 4. n. 3. Fond. qq. benef. p. 1. c. 156. n. 10. citans Mascard. de probat. concl. 1418. n. 11. Chok. ad reg. 21. de unionib. ubi: sufficit allegare ejusmodi prescriptionem unionis (nempe quod Ecclesia, seu beneficium tanquam unitum possessum fuerit à tempore, cujus in contrarium non existat memoria) absque alia tituli probatione; aliis in prescriptione non immemoriali, seu quadragenaria titulus aptus ad prescribendum allegandus est, ut Farinac. de noviss. Rota Decisionib. decis. 58. n. 1. p. 1. Et de hac quadragenaria, nempe cum titulo, intelligendus est Card. de Luca de Paroch. d. 35. n. 12. ubi ait: Unio, qua in jure odibilis reputatur, prescribitur, seu firmatur per observantiam quadragenariam. Item de benef. d. 48. n. 14. ubi ait, quod unio prescribatur per quadragenariam, pacificam possessionem absque alia justificatione, citatque pro hoc Seraph. decis. 1432. n. 4. Buratt. decis. 734. n. 6. & Rotam decis. 433. n. 6. & 7. p. 9. recent. Plura de hoc puncto post, ubi de probatione unionis.

3. Limitat hanc responsonem Garc. n. 239. ut procedere tantum videatur in unione accessoria & extinctiva tituli: secus in unione aequè principaliter facta, in qua quodlibet beneficium manet in suo statu, ac retinet nomen ac jura sua, & solum agitur, ut unus Rector sit utriusque, & sic non ita resistit jus, uti in unione accessoria: unde in ea unione aequè principali prescribenda non sit necessaria immemorialis, aut quadragenaria cum titulo; sed sufficiat quadragenaria sine titulo, cum bona fide tamen; & sic ait, videri velle Rotam, in Tirafon. juris presentandi. 16. Martii, & 16. Octob. 1594. quam recitat.

Quaestio 931. An unio facta praesumatur, an vero necesse habeat probari?

Respondeo: Unio in dubio facta non praesumitur, sed factam esse, probari debet ab eo, qui eam factam asserit; cum unire sit quid facti & odiosum. Card. de Luca de benef. d. 49. n. 13. & de Paroch. d. 12. n. 5. & d. 37. n. 42. (ubi etiam, quod nisi probetur unio, Ordinarius habet fundatam intentionem conferendi illud beneficium, vel etiam indicendi concursum, dum, quod unitum praetenditur, est Parochiale) & ad Trid. d. 8. n. 28. (ubi etiam, quod aliàs, qui dicit, habet intentionem fundatam. quod beneficium, cujus unio negatur, stet de per se independentem) Barb. juris Eccl. l. 3. c. 16. n. 60. Ventrigl. To. 2. annot. 8. §. 2. n. 35. citans Zerol. in pr. Ep. p. 1. v. unio. §. 8. Mascard. de probat. concl. 1411. per tot. Castrop. loc. cit.

§. 4. n. 3. Garc. p. 12. c. 2. n. 224. citans Mandos. ad reg. 12. Cancell. q. 7. Menoch. l. 6. pro lupp. c. 6. n. 1. qui tamen huc fundamento, ut ait Garc. n. 225. id ipsum limitat, ut non procedat, quando asseritur facta unio duarum Ecclesiarum, de quarum paupertate & inopia apparet; eò quod tunc unio facta praesumatur, neque Menochio adstipuletur Felin. conf. 2. n. 23. quem pro se citat Menoch. is namque ibi solum dicit, quod in eo casu sit conjectura facta unionis; non verò dicit, quod ex ea sola praesumatur unio. Garc. n. 225.

Quaestio 932. Qualiter probanda unio facta?

Respondeo primò in genere: Debere plenè ac concludenter probari. Card. de Luca de benef. d. 49. n. 13. Illud autem potissimum pro efformanda probatione, maximè ex adminiculis, aliisque facti qualitatibus per judicem pensandis in consideratione habendum, de qua unionis specie probanda agatur; ubi enim agitur de aequè principali, seu de ea, quae sociativa, vel coequaliter dicitur; cum istae sint species magis favorabiles, vel minùs prejudiciales, leviores probationes admittunt; secus ubi agitur de unione accessoria & subjectiva, quae absolutè odiosa censetur. Card. de Luca ad Trid. d. 8. n. 30. Sic etiam, dum non agitur principaliter de canonizanda unione, seu ad effectum collationis, & pro formando statu Ecclesiae, sed incidenter ad alium effectum, v. g. negativum non tollendi unionem, vel ad effectum potius favorabilem interpretandi possessionem, in qua quis reperitur, minores probationes sufficiunt. Card. de Luca de decimis, d. 11. n. 7. juncto n. 8. Garc. p. 12. c. 2. n. 280.

2. Respondeo secundò: Probari primò unionem legitimè & concludenter per ipsum instrumentum seu literas unionis. Castrop. cit. §. 4. n. 3. Garc. loc. cit. n. 226. quin & ad probandam unionem necessariò requiri has literas, tenent Aymon. conf. 258. n. 10. & 11. Mascard. de prob. concl. 187. n. 3. Zerol. in pr. p. 1. v. unio. §. 8. apud Garc. loc. cit. Et sic requiri scripturam, utpote sine qua fieri nequit unio, decidisse Rotam ex Aymone in Theanens. benef. 20. Maij, 1587. ait Garc. n. 227. Ita etiam, ut testes non sufficiant, ut Rota decis. 557. n. 4. p. 3. ff. vers. quod tamen negat cum Caccialup. 4. 7. alibi, ut patebit ex sequent. Nam ubi haec scriptura, seu instrumentum unionis non comparet, puta, quia deperditum.

3. Respondeo tertio: Probari in casu deperditarum illarum literarum posse unionem per testes, qui dictam scripturam viderint. Castrop. loc. cit.

4. Respondeo quarto: Probari potest secundò unio per alia instrumenta antiqua, seu per enunciativas antiquorum instrumentorum & privilegiorum, in quibus facta unio, seu talia beneficia ut unita astruuntur. Castrop. loc. cit. Chok. ad reg. 21. Cancell. de unionib. n. 38. Garc. loc. cit. n. 240. citans Mascard. de prob. concl. 1418. n. 12. Caputaq. decis. 144. n. 2. & decis. 347. n. 2. p. 3. Lott. l. 1. q. 28. n. 106. ubi: negari nequit, ex enunciativis antiquissimis, id est super centum annos, unionem ipsam sufficienter probari, citat pro hoc Put. decis. 204. n. 1. l. 2. (quem ait loqui de enunciativa etiam supra 90. annos tantum) & resolutum dicit à Rota in Barcinon. Vicaria. 9. Feb. 1624. Habent enim tales enunciativae plurimum instrumentorum vim fema. Chok. loc. cit. Lott. l. 1. n. 108. citans Decis. Rota 163. n. 2. & 472. n. 2. & 541. n. 1. p. 1. recent. Garc. n. 249. citans Menoch.

conf. 191. n. 79. l. 2. Aymon. de antiq. temp. p. 1. sect. ampliat. n. 14. Bald. Salicet. Paul. in l. cum aliquis. c. de iure deliberandi. fama autem in antiquis bene & plene probat. Garc. n. 250. & ex eo Chok. loc. cit. Lott. cit. n. 108. & apud hunc, etiam in terminis unionis Verall. decis. 344. n. 2. & 3. p. 3. Rota in Barcinon. Vicar. 2. Octob. 1624. Idque etiam agatur de gravi prauidicio. Garc. cit. n. 250. citans Felin. in c. veniens. de testib. n. 16. & Decium n. 20. & 21. Aiciat. de praesump. reg. 2. praesump. 3. Lambert. de iurep. p. 2. l. 2. q. 10. a. 4. n. 13. Mascard. concl. 105. n. 1. & 753. n. 7. Farinac. in pr. crimin. p. 1. q. 47. n. 106. & sequent. & plurimos alios, quos sequitur Chok. l. 6. modo tamen sit uniformis & solida. Garc. n. 251. ex Menoch. conf. 191. n. 86. & constans & illa sine varietate & contrarietate. Garc. ibid. ex Jo. Garcia. de nobilitate. gl. 18. §. 1. n. 13. Quin & dicta enunciativa possunt iustificare immemorialem. Lott. cit. n. 108. in fine. citans Verall. decis. 347. n. 2. p. 3. Ut autem dicatur antiquum in hac materia probationis, & in praesente proposito, secundum communem, magisque receptam requiruntur centum anni. Lott. loc. cit. n. 108. ad initium. Castrop. loc. cit. Garc. n. 265. citans Alex. conf. 89. n. 5. Jalon. in l. cum aliquis. c. de iure deliberandi. Decium in el. 1. de appellat. n. 7. Guttier. conf. 1. n. 5. Farinac. p. 1. q. 47. n. 112. & 117. Et quamvis idem Garc. n. 266. dicat, sustineri posse, quod tenent Put. decis. 209. l. 3. & Mascard. concl. 1418. n. 12. nempe tempus 99. annorum sufficere pro antiquitate instrumentorum, etiam in terminis probandae unionis; cum in tanto tempore unus annus plus vel minus imponit parum. Intelligendumque hoc ipsum iuxta Rotam de antiquitate instrumentorum; de testibus enim dicitur antiquum, quod excedit annos 60. Garc. n. 264. citans pro hoc Rotam in Faventin. praesent. Dotis. 5. Jun. 1560. Addit quoque Garc. n. 267. tam in testibus, quam instrumentis, cum ambigitur, an sint de antiquo, detrahendum esse tempus litis, seu quo capit contradici. Citat pro hoc Put. decis. 449. n. 2. l. 1. & varios Rota Decisiones. De cetero

5. Extenditur responsio hac, ut procedat, etiam si huiusmodi enunciativa non essent recepta in individuo super unione, sed solum virtualiter; siue etiam si unio non expressit & clare, sed tantum virtualiter enunciaretur. Lott. loc. cit. n. 109. citans Rotam decis. 626. n. 2. p. 1. recent. Garc. cit. c. 12. n. 256. citans Rotam in Albanens. plebis. 8. April. 1598. Econtra

6. Limitanda primo, quod dicta enunciativa antiquorum instrumentorum non probent unionem, nisi habeant originem a diversis personis. Garc. loc. cit. n. 254. citans Felin. in c. cum causam. de probat. n. 2. Mascard. concl. 622. n. 18. Achill. decis. 8. de iurep. &c. & Rotam in Mediolan. jurisp. de anno 1589. Sufficiunt autem, & requiruntur ad minimum duo instrumenta. Castrop. loc. cit. Garc. n. 259. citans Mascard. ubi ante. Put. cit. decis. 209. l. 2. Aymon. Felin. &c. & Rotam in Feltrina. benef. 18. Decemb. 1587. ed quod, ut Castrop. hac antiqua instrumenta loco testium deponentium de immemoriali succedunt.

7. Limitanda secundo; ut dicta enunciativa sint a personis non suspectis; siquidem enunciativa plurium instrumentorum antiquorum non habent vim publicae vocis & fama, si videntur emanasse a personis suspectis. Garc. nu. 257. & 258. citans Achill. ubi ante. Caputaq. decis. 337. P. Leuren. Fori Benef. Tom. III.

p. 3. & Rotam in Savina & Tarvis. plebis. 16. Decemb. 1588. Sic etiam non probaturas enunciativas, si processissent ab Episcopo tantum, cui non est credendum circa factas ab eo uniones, tradit Lott. cit. nu. 108. citans Alex. conf. 70. nu. 10. l. 3. Sic Card. de Luca de Paroch. d. 12. nu. 9. & 10. ait, solas enunciativas ipsius partis interessatae, seu praetendentis unionem, non esse habendas in consideratione. Et sic scripturas desumptas ex proprio Archivo monasterii v. g. contententis beneficium sibi unitum, non probare unionem, ut in terminis unionis bene firmetur in Vicentin. Paroch. 20. Jun. 1650.

8. Limitanda tertio, ut unio ex enunciativis instrumentorum antiquorum probari non possit, nisi concurrat longissima quasi possessio ipsius unionis. Chok. ad reg. 21. Cancell. de union. n. 38. Garc. loc. cit. n. 269. qui etiam n. 270. ait, huc facere, quod tradit Aymon. conf. 276. n. 32. & alii plurimi ibidem a se citati: nempe quod, licet alias in antiquis probationes leviores, seu praesumptivae, & conjecturales admittantur, hoc tamen locum habeat contra possessionem, contra quem actor debet plenissime probare, non obstante temporis antiquitate. Rejicit tamen Garc. n. 271. quod cum Aymon. de antiq. temp. p. 1. sect. viso in hac. l. n. 45. & sect. ult. n. 33. tenent Menoch. de arbit. l. 2. cas. 115. n. 4. Mascard. concl. 103. n. 17. Felin. in c. veniens. n. 16. & alii plures ibidem ab eo citati: sufficere nempe probationes leviores per indicia, conjecturas, vel famam in antiquis, etiam contra possessorem, qui nondum praescripsit: aitque Garc. id solum procedere, dum praesens status & possessio illius, contra quem agitur, non repugnant illis iudiciis & conjecturis, seu intentioni agentis; vel quando ageretur de recuperanda re amissa, de qua amissa alias constaret.

9. Respondeo quarto: Probari unionem ex diuturnitate temporis. Garc. cit. c. 2. n. 229. citans Felin. in c. ex parte. n. 2. de testibus. & in c. causam que. de praescrip. n. 3. Tiraq. de praescrip. gl. 4. vers. 20. Menoch. praesump. 80. n. 3. & 4. &c. Requiritur autem ad probandam unionem tempus immemorabile, vel quadragenaria cum titulo putativo. Castrop. loc. cit. ubi ait, probari unionem, si testes deponant de immemoriali, vel quadragenaria cum titulo. Garc. n. 251. citans quamplurimos, uti & n. 255. citans pro hoc claram decis. Rota in una Caputaquens. unionis. de mense Novemb. 1593. inter virtutes enim & operationes immemorialis illa est praecipua, quod ejus vigore allegari possit quicumque titulus de mundo melior privilegii Apostolici, vel contractus, &c. Card. de Luca de benef. d. 49. n. 14. ubi etiam, quod ex essentialibus requisitis immemorialis illud sit praecipuum, quod non doceatur de initio, quia eo posito, exclusa maneret immemorialis, ut Burrat. in addend. decis. 551. n. 1. & late decis. 101. p. 10. recent. n. 8. In probanda autem dicta immemoriali debet probari, quod beneficium semper possessum tanquam unitum. Garc. n. 232. citans Jo. And. in reg. qui contra. in 6. Et probationem quadragenaria cum titulo debere esse de visu, ait Garc. loc. cit. ex Put. decis. 209. n. 3. nec alleganti unionem esse factam, sufficere ad eam probandam probare possessionem 40. annorum cum fama tituli, tenet Garc. n. 244. contra Felin. conf. 2. a n. 16. Rebuff. in pr. cit. de union. n. 35. Hojed. de incomp. p. 2. c. 3. n. 14. & alios ab eo citatos,

Pp

ad quos

ad quos accedit Card. de Luca *de benef.* d. 49. n. 12. ubi, quod probetur unio concludenter per pacificam quadragenariam cum fama tituli, ex deductis apud Ottoboni *decis.* 179. n. 20. & late in *Bonon. Paroch.* 24. April. 1651. quorum doctrinam Garcias dicit esse contra textum c. 1. *de prescrip.* in 6. & licet hanc eorum doctrinam secuta sit Rota in *Alexand. S. Stephani* 2. Maij & 20. Jun. 1597. revocatas tamen ab ea esse postmodum in eadem causa 15. Februar. 1599. dictas resolutiones, ait *Garc. n. 246. & 247.* Et quamvis ea vera esset, ait tamen *Garc. cit. n. 245. in fine*, eam non procedere, ubi jus commune prescribenti resisteret, uti fit in proposito unionis, utpote odiosa.

10. Respondeo quintò: Ex confessione partis adversa non probatur unio, non secus ac ex ea probari nequit titulus beneficii, aut juspatronatus, ita ut ille, aut illud adjudicari alicui possit. *Castrop. loc. cit. Garc. p. 12. c. 2. n. 274.* contra *Caputaq. decis.* 244. n. 3. & 4. p. 3. *Mascard. conclus.* 1418. n. 15. &c. apud *Garc. n. 273.* Nisi tamen ea confessio aliis conjecturis & adminiculis coadjuvaretur. *Garc. n. 276. Castrop. loc. cit.* Sed nec tunc quidem, seu concurrentibus cum confessione partis adversæ adminiculis & conjecturis adhuc probari posse unionem, si agatur ad illius Canonizationem, seu ad declarandum, beneficium esse unitum; sed tunc probandam vel per instrumentum, seu literas ipsius unionis, vel per dictas enunciativas antiquorum instrumentorum, vel immemoriam, aut quadragenariam cum titulo; secus, si non agatur ad illius Canonizationem, non secus, ac dicitur de jurepatronatus, ait *Garc. n. 280.* De cetero tamen hanc confessionem, etiam solam, actoris pretendens beneficium tanquam non unitum, sufficere ad imponendum eidem perpetuum silentium ad non impugnandam amplius unionem tradit *Castrop. loc. cit. & Garc. cit. n. 280. citans Aymon conf. 93. n. 5. Rotam decis. 44. de testib. in antiq.*

Questio 933. An, & qualiter sufficiant probationes adminiculate ad probandam unionem?

1. Respondet ad primum Card. de Luca *de Paroch. d. 12. n. 17.* sæpe à Rota firmatum; eas ad id sufficere, & ad *Trident. d. 8. n. 28.* ubi ait: ad probandam unionem adminiculate etiam præsumptiva, & adminiculate probatio, sed ea est difficilis.

2. Respondet quoque ad secundum *cit. n. 28.* quod hæc adminiculate probationes sint difficiles; eò quod adminiculis & argumenta debeant esse univoca, non autem æquivoca, & referibilia ad juspatronatus, vel subjectionem, aut censuationem. Ait etiam *cit. d. 12. de Paroch. cit. n. 12.* quod in hujusmodi probationibus adminiculis certa & determinata regula constitui non possit super singulorum adminiculorum, vel conjecturarum pondere & efficacia; eò quod, ut habet *ibid. & n. 18.* in uno casu aliqua conjectura seu præsumptiones sufficiant, eadem tamen, aut etiam majores in alio casu sint insufficientes; quia sic unius, vel respectivè alterius facti qualitas exigat: ideoque eadem individuales conjectura, & præsumptiones modò approbata, modò reprobata habeantur (intellige, in tribunalibus, etiam summis ac iisdem, ut Rota) idque cirra repugnantiam & contradictionem, seu mutabilitatem, ut vulgus credit, cum justitia ac fundamento pro casuum di-

versa qualitate. Dum autem hujusmodi adminicula concurrunt cum observantia ac ultimo statu, nimirum provisionis & administrationis talis beneficii, de ejus unione dubitatur, dum v. g. illud non ut vacans collatum fuit, vel etiam in eo ab illo, cujus beneficio unitum pretenditur, constitutus Vicarius, &c. ea, etsi alias levia magnum pondus habent. *Card. de Luca loc. cit. n. 13.* Magni quoque facienda & ponderanda esse adminicula in hac materia unionis probanda, vel excludenda, quando illa deducuntur ex actibus recentibus, & post Concilium Trid. & Constitutionem Pianam, & sic ab anno 1574, secus, si concernant tempus antecedens, utpote quo plures irrepsissent in hac materia abusus, usurpationes, & male gesta, quæ dictum Concilium sustulit, ait idem *Card. de Luca loc. cit. n. 15.* Porò adminiculorum in hac materia unionis æquivocorum, adeoque nullam probationem constituentium (intellige se solis) plura refert *Card. de Luca cit. d. 12. n. 6. v. g.* quod Ecclesia, cujus unio controversitur, sit constituta in castro aliquo, quod una cum toto territorio spectat ad monasterium aliquod unionem hanc pretendens: quod ipsum ratione temporalis jurisdictionis referri posse, ait, ad juspatronatus potius, quam ad unionem. Quòd Abbas pro tempore illius Monasterii actus plures jurisdictionales in tali Ecclesia exercuisset in Rectores, & Clericos illius; quos ipsos actus jurisdictionales ad juspatronatus quoque, vel aliam prerogativam referri posse, ait *Card. de Luca n. 11.* Quòd plures adint scripturæ antiquæ in Monasterii illius Archivo, enunciantes, quòd dicta Ecclesia recta per Presbyteros seculares ad nurum Abbatem amovibiles: ad quod dicit idem *Card. n. 10.* Archivium proprium non probare ad proprium favorem. Quòd Abbates pro tempore providerent de tali Ecclesia, dum ea Parochialis est, sine concursu constituendo Vicarium, quod tamen ultimum majoris ponderis videtur; ait enim idem *Card. ad Trid. d. 8. n. 32.* inter unionis effectus ille præcipuus est circa modum providendi Ecclesiam unitam; præsertim si illi animarum cura incumbat, uti & illud pertinentiæ universitatis honorum ac jurium Ecclesie talis, præsertim Parochialis, ut est jus percipiendi decimas; de qua pertinentia ait *Card. de Luca de Paroch. d. 10. nu. 6.* quòd ea principaliter inspicitur ad dignoscendam factam unionem; secus est de perceptione solummodò aliorum emolumentorum ex dicta Ecclesia, utpote sapiente solum patronalem quandam præminentiam, seu quandam patronalem præstationem in recognitionem protectionis, vel alicujus domini, vel ad pensionem, aut censum perpetuum, ut idem *Card. cit. n. 6.* quamvis tamen etiam stare simul possint, ut Ecclesia sit unita, & quòd decima, aliæque jura sint Vicarij & Ecclesie principali, seu Monasterio ratione curæ habitualis solvatur solum aliqua, etiam modica præstatio ex fructibus. *Card. de Luca de Decimis. d. 11. n. 7.* Vide de iustis præsumptionibus alibi dicta, ubi de unione

Parochialis, ubi dicitur quod si quis in unione

PARA-

PARAGRAPHVS V.

De suspensione, dissolutione, & revocatione unionum.

Questio 934. An, quando, & qualiter suspendantur uniones?

1. Respondeo primò: In resignationibus in favorem solet à Papa dari suspensio unionum, uti & reservationum expectatarum, & aliarum gratiarum. Paril. de resig. l. 3. q. 7. n. 182. juxta dicta aliàs de resignatione beneficiorum unionum.

2. Respondeo secundò: In quacunque, quamvis generali suspensione unionum, quæ per Papam dari solet in resignationibus in favorem de beneficiis jam antè unitis, nunquam venit suspensio beneficiorum unionum in vim Decretorum Concilii Tridentini, nisi fiat de iis expressa mentio. Corrad. pr. benef. l. 4. c. 8. n. 6. ubi etiam habet formam, qualiter, dum datur hæc suspensio per Cancellariam, solet extendi, & in specie, seu in terminis suspensionis unionis Seminario facta hanc dicit esse praxin, ut aliquo modo de hac unione fiat mentio in supplicatione, quam aut diversimodè concipi, ut nimirum vel Resignatarius in dispositiva supplicationis dicat: *Supplicat igitur humiliter S. V. Petrus orator, quatenus specialem gratiam faciendò unionem de dicto beneficio Seminario N. ordinariâ, seu Apostolicâ auctoritate factam, illiusque vim & effectum hac vice suspendendo, ex hujusmodi vacatione effectum hujusmodi sortiri, aut locum sibi vindicari non posse, neque debere decernendo, resignationemque hujusmodi admittendo, &c.* Vel ut dicta suspensio petatur in clausula non obstantium, in calce primæ partis supplicationis, nempe: *non obstantibus præmissa unione de dicto beneficio Seminario Ecclesiastico N. ordinariâ, seu Apostolicâ auctoritate facta, quam, illiusque effectum ad effectum præmissi resignationis suspendere placeat, &c.* Addit etiam Corrad. quod, si de unione Seminario facta non fuisset facta specifica mentio, illa non comprehendatur in generali suspensione: quin & ait, pluries se vidisse, hujusmodi suspensionis petitionem, etiam pro prima vice, fuisse denegatam, ne contingat tales uniones nunquam ferè sortiri suum effectum, dum, si beneficium sic unitum de uno in alium resignetur, daretur processus in infinitum, & sic unio redderetur frustratoria contra mentem Papæ, qui tatenus concedit dictas suspensiones, quatenus credit, per hujusmodi resignationem citius unionem sortiri effectum; cum contingere possit, ut Resignatarius præmoriatur. Subjungit & aliam suspensionis talis concedendæ formulam, ac denique approbare videtur illud, nempe ut ad rescandæ tot resignationes, Seminatum agat cum beneficiario, ut beneficium sic unitum ad favorem Seminario resigner cum reservatione pensionis super fructibus dicti beneficii, sive pro ipso resignante, sive pro alio ipsi bene viso, ut nempe sequatur effectus prædicta unionis, ablata occasione tot resignationum.

P. Leuren. Fori. Benef. Tom. III.

Questio 935. An, & à quo fieri possit dissolutio unionis?

1. Respondeo primò in genere: Qui unire potest, potest etiam dissolvere factam unionem; sicut qui potest condemnare, etiam potest absolvere. l. is qui potest. ff. de acquir. hered. juxta illud: *Quod iussit, verumque Prætor, contrario imperio tollere potest. l. quod iussit. ff. de re judic. Corrad. pr. benef. l. 2. c. 15. à n. 48. citans e. cum ex insuncto. de heret. & Rebuff. in pr. tit. de union. revocat. n. 15. male tamen allegans illud, qui institueret potest, potest etiam destituere; quod falsum esse, sæpe dictum est alibi. Garc. p. 12. v. 2. n. 362. Castrop. de benef. d. 6. p. 12. s. 4. n. 4. res enim, per quas causas nascitur, per eas & dissolvi potest, ut Castrop.*

2. Limitanda tamen est responsio, ut ij, qui non jure ordinario, sed solum consuetudine, præscriptione, privilegio unire possunt, non possint uniones à se factas dissolvere; eò quòd dissolvere est quid diversum ab unire, & consuetudo, privilegia, & præscriptio se non extendant ad contraria. Castrop. loc. cit. Azor p. 2. l. 8. c. 29 q. 5. citans Rebuff. ubi antè, n. 20.

3. Respondeo secundò in specie: Primò suspendere non tantum potest Papa uniones v. g. pro effectu resignationis beneficii uniti. Card. de Luca. de benef. d. 7. n. 2. sed & de potestate Papæ dissolvendi uniones quascunque non est dubitandum. Card. de Luca de benef. d. 46. n. 15. Azor loc. cit. Secundò Legatus de latere. Castrop. Azor. l. cit. Tertiò Episcopus, aliisque Ordinarius potens unire beneficia. Ventrigl. To. 2. annot. 8. s. 2. n. 32. Tond. qq. benef. p. 3. v. 156. n. 7. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 16. n. ult. Castrop. Azor. l. cit. Quarto Capitulum Sede vacante, si eo tempore unire potest. Castrop. Azor. l. cit.

Questio 936. Quas uniones dissolvere possint Legatus de latere, Episcopus, alique pollemtes in hoc potestate ordinariâ?

1. Respondeo primò in genere, posse eas omnes dissolvere, quas facere possunt. Castrop. loc. cit. Hinc

2. Respondeo secundò in specie: Legatus potest dissolvere uniones factas ab Episcopo; quia has ipse facere potuit; & contra Episcopus dissolvere factas à Legato potestatem ejus ordinariâ. Garc. loc. cit. n. 303. Azor, loc. cit. Item factas à Prædecessore suo. Ventrigl. loc. cit. n. 33. quia & has ipse facere potuit. Legatus, & Episcopus dissolvere potest uniones factas à Papa, siquidem Papa uniendo non tollit potestatem Ordinarii. Corrad. pr. benef. l. 2. c. 15. n. 51. Garc. cit. n. 303. Castrop. Azor. Ventrigl. l. cit. citans Rebuff. in pr. tit. de union. revocat. n. 16. Non tamen potest Episcopus dissolvere uniones, quas Papa fecit ex plenitudine potestatis, & non potestate ordinariâ. Card. de Luca de Paroch. d. 35. n. 8. Ventrigl. cit. n. 33. Garc. n. 304. cum Pet. de Perus. tr. de revocat. union. c. 4. uti nec id potest Legatus de latere Garc. ibid. ex eodem. Sic etiam Episcopus facere non poterit dissolutionem unionis facta à Legato de latere ex speciali commissione, quam is aliàs potestate suâ ordinariâ facere non poterat. Atque ita, uti unire non potest, ita nec potest dissolvere uniones beneficiorum exemptorum Episcopus; sed id spectat ad solum Papam, qui solus est Superior exemptorum. Azor. l. cit. q. 4.

cit. q. 7. Tond. q. benef. s. 3. c. 128. n. 4. citans Rebuff. in pr. de union. revocat. n. 22. Quamvis & Legatum de latere facere posse dissolutionem exemptorum satis indicet Tond. loc. cit. dum ait: Horum beneficiorum solus superior est Papa, vel Legatus de latere.

Questio 937. An ad dissolutionem unionis requirantur cause, & quae?

1. Respondeo primò: Requiritur causa justa & legitima; seu inferior Papà, sicut sine concurrente justa causa unire, sic nec sine illa dissolvere unionem potest. Ventrigl. loc. cit. n. 34. Corrad. l. 2. c. 15. n. 55. Garc. cit. n. 303. Castrop. loc. cit. n. 4. Card. de Luc. ad Trid. d. 8. n. 34.

2. Secundò: Haec causa sunt eadem in dissolvenda, quae faciendae unioni, nempe utilitas, & necessitas. Corrad. loc. cit. n. 46. Castrop. loc. cit. Garc. loc. cit. n. 305. Azor p. 2. l. 6. c. 29. q. 4. ubi: ob necessitatem evidentem, vel magnam Ecclesiae utilitatem jure unio dissolvitur. Sic ubi unio incipit esse noxia Ecclesiae, v. g. si inde fraudentur elemosinae, si pereat hospitalitas, si religio laxetur, dissolvi jure potest. Azor loc. cit. & ex eo Garc. Sic etiam cessante causa, propter quam facta fuit unio, ea dissolvi potest, & Ecclesia ad primum statum reduci. Card. de Luca de Paroch. d. 35. n. 8. Corrad. loc. cit. n. 44. Azor loc. cit. Garc. cit. n. 305, citans Caccialup. de union. d. 9. Rebuff. in pr. tit. de union. revocat. n. 1. & 2. Redundat hoc enim in manifestam Ecclesiae utilitatem, & augmentum cultus divini esse plures titulos beneficiales, quorum singuli suos distinctos Rectores habeant, qui inde congruenter vivere possint. Sic si cesset paupertas Ecclesiae, ob quam facta est unio, excrecentibus fructibus, dissolvi potest unio. Corrad. loc. cit. n. 45. Azor cit. q. 4. Dico dissolvi potest; nam etsi, dum Ecclesia ex tenui redit ad pinguiore reditus, justa sit causa dissolvendi unionem, non tamen propterea de se dissolvitur unio, aut ea dissolvenda est necessario. Garc. n. 306. citans Pet. de Perus. d. 3. q. 3. Cenzellin. in Clem. fin. v. defensor. de reb. Eccl. non alien. Sic si ob pestem, bellum, aliaque pericula, vel ob aëris intemperiem, soli sterilitatem, deficiente populo, unita fuit Ecclesia, redeunte dein populo dissolvi potest unio. Azor. loc. cit.

3. Respondeo tertio: Causa dissolutionis unionis, nempe dicta Ecclesiae necessitas, vel utilitas non minus ad dissolutionem unionis, quam ad faciendam unionem est probanda. Castrop. l. cit. Azor. cit. q. 4. in fine. citans Oldr. cons. 261. Etsi non ita clarè, ac ea probanda est ad unionem faciendam; cum unio sit odiosa, & juri communi adversa, quod vult, ut beneficia singula singulis conferantur, & sic per rescissionem unionis Ecclesia redeat ad primum statum juri communi magis conformem. Castrop. loc. cit.

Questio 938. Qualiter dissolvenda uniones, seu an & quae in earum dissolutione requirantur solemnitates?

1. Respondeo primò in genere: requiritur quoque in dissolutione unionis aliqua solemnitas. Ventrigl. loc. cit. n. 34. Card. de Luca de Paroch. d. 35. n. 9. & ad Trident. d. 2. n. 34. ubi: in Ecclesiis inferioribus praesertim Parochialibus, dum agitur de unione accessoria & subjectiva, vel etiam de altera, qua aequè

principalis dicitur, adeò, ut de factio unus utriusque sit Rector, dissolutio, cum dicatur species alienationis, exigitur vigorosas solemnitates & causam, ideoque ubi Apostolica auctoritas non accedat, non de facili verificabilis est, ut dicitur illius dissolutionis; quia cum sola Ordinarii auctoritate fit.

2. Respondeo secundò in specie: haec solemnitates requiruntur primò cognitio causa dissolutionis faciendae; non secus enim ac in faciendae unioni est cognitio requiritur. Corrad. l. cit. n. 52. Tond. q. benef. p. 3. c. 156. n. 4. Barb. juris Eccles. l. 3. c. 16. n. ult. Ventrigl. l. cit. n. 34. Garc. l. cit. n. 307. citans Pet. de Perus. de revocat. union. c. 3. 4. 5. Rebuff. in pr. tit. de revocat. union. an. 24. Secundò consensus Capituli. Corrad. l. cit. n. 52. & 55. Barb. l. cit. Azor. l. cit. q. 5. in fine. Castrop. l. cit. Garc. cit. n. 307. citans Pet. de Perus. & Rebuff. ubi ante. Tertiò vocatio eorum omnium, quorum interest, unionem non dissolvi. Tond. l. c. Azor. l. cit. q. 6. Corrad. cit. n. 55. Ventrigl. c. n. 34. Castrop. cit. n. 4. Garc. n. 208. citans Pet. de Perus. ubi ante. c. 6. Rebuff. n. 26. Hinc igitur primò vocandus necessario est Rector beneficii uniti, seu qui illud unitum suo beneficio possidet, & nisi ille vocetur, dissolutio est nulla. Azor. l. cit. q. 6. Castrop. l. cit. Tond. l. cit. n. 5. cum agatur de dissolutione juris etiam quaesiti. Tond. ibid. Dum autem dissolutio unionis non habet effectum suum nisi post mortem Rectoris, seu possessoris illius beneficii uniti, hic vocandus non est; cum nullum ei creetur praerudicium. Ventrigl. l. cit. n. 34. Secundò vocandus est etiam Vicarius, qui in unita Ecclesia moratur, eamque administrat; quia & ejus causa agitur. Castrop. l. cit. Azor. cit. q. 6. Tertiò, dum ea dissolutio fit vacante beneficio principali, cui unitum erat illud aliud accessorie (idem est, si fiat vacante beneficio, cui aequè principaliter unitum, hoc enim non minus vacat, quam illud, dum hac unio non tollit titulum, adeò que non impedit dictam vacationem) vocandus est defensor beneficii. Tond. cit. n. 5. Castrop. l. cit. Garc. n. 308. citans gl. in Clem. fin. de reb. Eccl. non alien. v. vacabat. Pet. de Perus. l. 3. Rebuff. ubi ante n. 13. quia dum unio facta est ex causa necessitatis, vel utilitatis Ecclesiae, ac promode jam quaesitum jus & utilitas Ecclesiae, dum agitur de se jungendo iterum beneficio ab illa, adeoque hic interveniat alienatio; cum possessorem non habeat, habere debet defensorem, qui unionem defendat, & dissolutionem impediat. Tond. Castrop. l. cit. Quartò Patronus, seu is, qui per unionem jus patronatus amiserat, cum ejus interest, utpote ad quem dissoluta unio hoc jus redit. Castrop. l. cit. Azor. cit. q. 6. Quintò Praelatus utriusque dioecesis, si beneficia unita ad diversas dioeceses spectant. Castrop. l. cit. Azor. cit. q. 6. Corrad. cit. n. 15. n. 56.

Questio 939. An, & quae uniones ipso jure, ac sine opera Episcopi, aut alterius resolvantur?

1. Respondeo: Uniones, annexiones, incorporaciones Monasteriorum, Prioratuum, Praepositarum, dignitatum, personatum, administracionum, officiorum, & cujusvis qualitatis aut generis beneficiorum, quibuslibet aliis similibus, aut etiam fabricis, pive locis factae dissolvuntur ipso jure, habenturque pro non factis, beneficiaque reducuntur ad statum pristinum, possuntque tanquam vere vacantia à Sede Apostolica impetrari. si non

si non solvantur de iis quinquennaria, & de iis solvendis obligatio fiat. Sic enim expresse statuit Paul. II. per constitutionem suam datam Anno 1469. *id est in Bullario 6. hujus Pontificis §. 6. & 5.* ut Monasteria, Prioratus, Prepositura, dignitates &c. & quaecunque alia beneficia unita, pro quibus aliis Camera Apostolica annata seu alia jura solvi consueverant, vel qua debebant annata, aut medietas anni unitus, impolterum (hoc est, facta jam eorum unione) solvant, seu de iis solvantur singulis quindecim annis perpetuo secuturis, & ii, quorum interest, infra anni spatium se in eadem Camera efficaciter, & cum effectu ad hanc solutionem obligare debeant; & nisi hac praesent, dictorum beneficiorum uniones penitus resolvantur, & ea beneficia ad pristinum statum redeant. *Lott. l. 1. q. 29. n. 1.* Quam dein constitutionem post plures alios Pontifices Paulus IV. in Constit. 1580. *ca. lenc. feb. in Bullario 17.* confirmavit, extenditque ad omnes Congregationes tam saeculares, quam regulares, ut videre est apud *Lott. ibid. n. 2.* Eandem Constit. Pius V. sub iisdem & fortioribus decretis innovavit Constit. sua 28. expresse quo extendit ad uniones factas quibusvis Cathedralibus ac Metropolitanis, seu Collegiatis Ecclesiis, aut Capitularibus mensis, etiam pro quotidianis distributionibus, ac aliis utilibus, nec non Collegiis, Universitatibus, Congregationibus quorumvis Ordinum monasterii, domibus, Hospitalibus, fabricis, ac utriusque sexus personarum piis locis, quamvis privilegiatis ac exemptis, sub quibuscunque tenoribus & formis, apostolica auctoritate, seu aliis quomodolibet. *Lott. loc. cit. n. 3.* Eandem adhuc magis roboravit, ac extendit Sixtus V. in Constit. data 14. Maii 1586. in Bullario 33. ut videre est apud *Lott. loc. cit. n. 4.* Porro Papam ejusmodi uniones ipso jure resolvit, seu resolutas declarasse sic probat *Lott. loc. cit. n. 8.* nimirum quod licet dictio illa *penitus*, qua utitur Papa, non semper sit lata sententia, & quandoque hanc vim perdat ex subiecta materia, tamen in praesente casu, ubi Constitutio pergit explicare sui decreti effectum, dum vult eadem beneficia tanquam vere vacantia posse impetrari, dictio haec *penitus* hujusmodi vim suam retineat, & inducat canonem latae sententiae. Pro quo citat *solutum. §. fin. in sortem, ad finem, de pignori. au. Tirag. ad l. si inquam, v. revertantur. n. 108. c. de revocat. donat.* Addit nihilominus *Lott. n. 9.* se arbitrari, impetrantem ex hoc capite pro fruenda hujusmodi vacatione non habere satis, si simpliciter ostendat, cessatum esse in solutione quinquenniorum, vel in obligatione de iis solvendis, cum dicta Constitutio dicens: *si a solutione aut obligatione praemissis cessare praesumpserit: exigat contemptrum, qualem verbum praesumpserit inducit, vergens ad dolum & temeritatem juxta Card. in Clem. 1. n. 22. de privileg. & Nav. in man. c. 27. n. 155. & seq.*

Questio 940. An, & qualiter uniones, an invalidae factae per Praedecessores, vel etiam per ipsum Papam, ab Episcopo Successore examinentur, & retractentur?

Respondeo primo: Jure communi permissum est Episcopo, uniones per suos Praedecessores quandoque factas revidere, & si minus Canonicae sint, dissolvere & irritare. *Lott. l. 1. q. 29. n. 10.* Sic etiam *Castrop. de benef. d. 6. p. 12. §. 3. n. 2.* ait, quod licet per Tridentinum *sess. 7. c. 6.* non con-

P. Leuren, Fori Benef. Tom. III.

cedatur Ordinariis potestas examinandi uniones 40. annis ante publicationem Tridentini factas, cum tamen id per dictum Concilium iis non denegetur, posse Ordinarios eas examinare juxta formam juris communis, pro ut *Barbol. ad cit. locum Trid. dicit*, resolvit S. Congregationem. Sic quoque possunt Episcopi vi juris communis examinare, & inventas factas perperam declarare irritas uniones factas, & effectum fortis post Tridentini publicationem; siquidem Trident. Decretum de his unionibus nihil disponit, sed solum de unionibus factis ante sui publicationem a 40. annis, & de factis post sui publicationem non fortis effectum. *Castrop. loc. cit.*

2. Respondeo secundo: Posse Episcopos seu Ordinarios vi dicti decreti Trid. uniones perpetuas a 40. annis ante factas examinare, & qua per obreptionem vel subreptionem obtentae inventae fuerint, irritas declarare. *Castrop. loc. cit. Azor. p. 2. l. 6. c. 28. q. 22.* Et quidem respectu unionum obtentorum per sedem Apostolicam (utpote quas retractare permissum non est a jure Episcopis, ut ait *Lott. loc. cit. n. 11.* citans *c. 1. & 2. de confirm. util. vel inutil. & Rorem de iis 737. n. 2. p. 2. recent.* intellige, si factae potestate supra, & non ordinaria, ne dictis supra contradicatur) obreptione & subreptione opus fuisse dicta Trid. dispositione, qua ad hoc tanquam Sedis Apostolica delegati constituerentur, tradit *ibid. n. 12.* *Lott. ubi etiam ait*, ideo a Concilio restrictum hoc tempus ante sui publicationem ad 40. annos, ne nimia & summa alias induceretur rerum perturbatio, si altius ascenderent Episcopi ad convellendas uniones factas antiquiore tempore; conformius tamen a se dictis, nimirum, quod non prohibeantur vi dicti Decreti Episcopi examinare etiam uniones antiquiorum temporum. *Castrop. hanc dat rationem*, nimirum illud tempus ad 40. annos determinatum, ut praepediret, quod minus possessor uniti beneficii contra hoc examen se tueri posset praescriptione sepe quadragenaria. Quadraginta vero anni illi computandi sunt ex die, quo Concilium auctoritate Papae promulgatum est. *Lott. loc. cit. n. 14. Azor. loc. cit. q. 22.* Porro constituendo quod ad hoc examen Ordinarium sedis Apostolicae Delegatum, impedit, ne possessor talis beneficii uniti appellare posset ad Metropolitanum (cum ab eo, qui ut Delegatus procedit, non nisi ad delegantem detur appellatio *c. super quasi. §. porro. de off. deleg.*) & ne Delegatus a latere posset se in illa causa intromittere, *Castrop. cit. n. 2. in fine.* citans *Sanch. in Decalog. c. 29. n. 179.*

3. Respondeo tertio: Uniones vero a dicto tempore ante Concilii promulgationem factas, & effectum nondum in toto vel parte fortis, & deinceps ad cuiusvis instantiam faciendas, si eas legitimis, aut aliis rationabilibus causis coram loci Ordinario, vocatis, quorum interest, verificandis factas fuisse constiterit, idem Concilium *loc. cit.* constituit, tanquam per subreptionem obtentas praesumendum ab Episcopo, & nisi aliter a Sede Apostolica declaratum fuerit, habendas pro carentibus omnino viribus. *Castrop. Azor. l. cit.* Proinde jam Ordinario exposcenti literas unionis, haec exhibenda sunt. *Azor. cit. q. 22.*

4. Respondeo quarto: Illud praeterea a Trid. *sess. 7. c. 7.* disponitur: *ut beneficia omnia Curata, quae Cathedralibus, Collegiatis, seu aliis Ecclesiis, vel monasteriis, beneficiis seu Collegiis, aut piis locis quibuscunque unita & annexa reperiuntur, ab Ordinariis locorum singulis*

P p 3 annis

annis visitentur, qui sollicitè providere procurent, ut per idoneos Vicarios, etiam perpetuos nisi ipsis Ordinariis pro bono Ecclesiarum regimine aliter expedire videbitur, ab his cum tertia partis fructuum, aut maiore vel minore arbitrio ipsorum Ordinariorum portionem, etiam supercerta re assignanda, ibidem deputandos, animarum cura laudabiliter exercatur, appellationibus, privilegiis, exemptionibus, etiam cum iudicum deputatione, & illorum exhibitionibus quibuscumque etiam praemissis minime suffragentur, &c. de quorum Vicariorum Constitutione in dictis beneficiis unitis vide Castrop. cit. §. 3. à n. 3. per plures num. seq. Azor. l. cit. c. 29. q. 1. 2. 3. & dicta à nobis aliàs de Vicariis.

Questio 941. An, & qua uniones revocentur per Reg. Cancell. 21 seu Revocatoriam unionum?

Respondeo primò: Uniones sortita suum effectum quò ad executionem, hoc est, securà tandem vacatione per cessum vel decessum beneficii uniti (dum unio facta beneficio pleno) & apprehensà ejus possessione, vel apprehensà solum ejus possessione, dum facta unio beneficio vacante, non subjacent, seu non comprehenduntur regulà revocatoria unionum, annexionum, incorporationum. Carol. Ant. de Luca observat. ad §. 2. Ventrigl. de unio. n. 8. Card. de Luca de benef. d. 43. n. 4.

2. Ampliatur hoc ipsum, ut non intret hæc regula, si unio etiam in parte tantum sit sortita effectum suum: negativa enim, quòd unio non sit sortita effectum, negat totum, & in dubio potius est pronuntiandum pro non revocatione. Garc. p. 12. c. 2. n. 294. & sic, si unio facta de pluribus beneficiis simul, sufficere ad hanc exclusionem à dicta regula, quòd habuerit effectum de aliquibus. Carol. Ant. de Luca. l. cit. ubi sic inquit: quoniam unio est unica plurium beneficiorum sub unica expressione valoris, ac unica structura verborum, tanquam actus individuus, qui juxta receptam regulam non potest pro parte valere, & pro parte non: unde propterea quoties actus in parte effectivatus est, dicitur effectivatus in totum ad effectum; ut non subjaceat huic regulæ revocatoria, ne una eademque res diverso jure censetur. citat pro hoc Cavaler. decis. 403. n. 6. decis. 449. n. 7. Burfatt. decis. 870. n. 4. & Rotam. Dum ad instar sententiæ continentis plura capitula separata, sive ad instar ejusdem scripturæ continentis plures gratias distinctas, unio plurium beneficiorum dici posset distributiva in singulis cum eorum distincto valore, distinctaque dispositione, adeò, ut dici possit tot uniones quot sunt beneficia. Card. de Luca. loc. cit. similia ferè ex eodem Cavalerio cit. decis. 449. habet Corrad. l. 2. c. 5. à n. 31. ubi, quòd, cum fuissent unita plura beneficia pro erectione aliquot canonicatum, dum eorum beneficiorum valor fuisset sub unica expressione coacervatus, dos etiam censetur unica; & sic, cum unio effectivata in uno ex illis beneficiis unitis sub eadem expressione valoris, censetur effectivata quò ad reliqua beneficia. Unde etiam parum refert, ut idem Corrad. n. 3. si facta non fuerit unica unio omnium beneficiorum, sed plures ac distinctæ, & proinde per effectuationem unius inferri non possit ad effectuationem alterius; quia unio talium beneficiorum unica tantum dicitur, non autem plures; cum appareat unicam dispositionem unicam orationem ac structuram pendentem ab iisdem verbis: unimus, annectimus & incorporamus, in fine ipsius orationis appositis. Præsertim verò id ipsum

confirmatur ex eo, quòd, ut dictum ipsorum beneficiorum valor non fuit distinctus ac separatus, expressus, sed in simul, & ita in consilio in unum summam coacervatus, quòd clare probat unio in tantum unionem, non plures & distinctas esse factas, si verò facta revera fuisset non unica unio, sed plures & distinctæ, ab effectuatione unius non liceret inferre ad effectuationem alterius; & sic eadem gratia pro una parte esset valida, pro altera non. & hec, licet cesset quò ad partem, invalidam, subsistit quò ad validam.

3. Respondeo secundò: Complectitur igitur dicta regula totas uniones factas, non tanquam adhuc effectivatas, uti & faciendas in vim mandati Apostolice, seu quæ Papa mandaverat fieri in partibus, si de narratis consisteret, ita ut, si interea moriatur Papa mandans, omnes illa concessionibus & mandata super unionibus, annexionibus, incorporationibus per promulgatam à subsequente Papa hanc regulam sint irrita, & nullius firmitatis. Chok. ad hanc reg. n. 14. secus autem foret, seu non censentur revocata hæc uniones factæ & faciendæ, si post mortem quidem Papæ concedentis, aut promulgationem tamen hujus regulæ per subsequentem Pontificem factam, gratia de unio, vel unio facta haberet effectum. Chok. loc. cit. n. 18.

4. Respondeo tertio: Ut tolleretur omnis controversia, & dubitatio, Julius III. in hac regula à se edita designavit, & expressit omnes harum unionum non sortitarum effectum, aut faciendarum species, dum ait: omnes uniones, annexiones, incorporationes, suppressiones, extinctiones, applicationes & dismembrationes; etiam perpetuas uniones factas quibuscumque Ecclesiis, monasteriis, dignitatibus, universitatibus, & aliis piis locis, ac qua, cunque concessionibus & mandata super unionibus, annexionibus, incorporationibus faciendis. Chok. loc. cit. n. 15. quin &, ut hodie adhuc hæc regula edita est, complectitur omnes enumeratas jam unionum harum species & modos. Gonz. gl. 5. §. 7. n. 43. iisdem omnino verbis Julii III. utens, Corrad. in pr. benef. l. 2. c. 15. n. 21. ubi adhuc amplioribus verbis hoc ipsum explicat, dum ait: existat regula Cancell. 13. quæ summus Pontifex omnes uniones, annexiones, incorporationes, suppressiones, extinctiones, applicationes, dismembrationes, etiam perpetuas de quibuscumque Cathedralibus, nec non aliis Ecclesiis, Monasteriis, dignitatibus, personatibus, officiis, & beneficiis Ecclesiasticis, earumque donibus, praediis & locis per cessum vel decessum, aut quamvis aliam dimissionem vel amissionem, quavis unquam fuerint, invicem, vel aliis Ecclesiis, monasteriis & mensis, etiam Capitularibus, dignitatibus personatibus, officiis, beneficiis, ac piis & aliis locis, universitatibus, etiam studiorum generatim, & Collegiis, etiam in favorem S. R. E. Cardinalium, seu Ecclesiis ac monasteriis per eos obtentis, quomodolibet Apostolica vel alia quavis (non tamen Tridentina) auctoritate, nec non pro fundatione seu dotatione, augmento vel conservatione Collegiorum, &c. qua non sunt sortita suum effectum ac qua, cunque concessionibus, mandata super unionibus, annexionibus, incorporationibus, & aliis praemissis faciendis revocavit & cassavit. Sic Lot. l. 1. q. 22. n. 181. ait: utique pretendatur unio facta, sive suppressio, sive dismembratio; suppressio etiam ab ipso Papa facta, si non est sortita effectum ante Papæ obitum, subjacet regulæ Cancell. revocatoria unionum, & l. 1. q. 29. n. 15. quisque Papa per dictam regulam revocavit omnes uniones, suppressiones & dismembrationes, sive Apostolica sive quacunque alia auctoritate factas, quæ suum effectum non sunt sortita. Et ead. q. 29. n. 25. ubi, quòd extra hos

duos casus, nimirum unionis sortita effectum, & facta in virtute Tridentini Papa per hanc regulam declarat, se omnino irritare quasunque uniones cum quibuscunque clausulis & decretis factas, a deo, ut non obstat clausula præservativa à futuris regulis, tam suis quam Successorum; eò quòd cum regula procedat per viam legis cum clausula; ut obstantia habeantur pro expressis; satis dicitur huic præservativæ derogatum; neque enim prædecessor imponere potest legem successori, juxta e. *innotuit*, 20. §. *quamvis* de elect.

5. Respondeo quartò in specie ad hoc, de quo fortè adhuc dubitari poterat; cum per verba illa: *quomodolibet Apostolica*, vel alia auctoritate quacunque facta: revocentur uniones non sortita effectum per Pontificem prædecessorem, & per ipsam Sedem Apostolicam, etiam Consistorialiter, & ex certa scientia, & motu proprio concessa: a fortiore quoque revocata videntur uniones facta per Legatos aut Ordinarios, utpote quæ debiliores censeri debent, cum concessa sint ab habentibus minorem potestatem. Corrad. l. cit. n. 22. citans Mandol. ad hanc reg. q. 6. n. 10. Contrarium tamen sentire videtur Chok. ad hanc reg. n. 15. ubi ait: *procedit in unionibus factis non solum quacunque auctoritate Apostolica, sed etiam quacunque alia, non tamen ordinaria, vel auctoritate Concilii Tridentini.*

6. Excipiuntur nihilominus & præservantur, seu non comprehenduntur sub ea regula uniones non effectuatæ, facta in virtute seu in executionem decretorum Trid. Chok. ad hanc reg. n. 16. Paris. de resign. l. 2. c. 9. n. 58. Corrad. cit. n. 21. & 23. Gonz. l. cit. n. 46. Lott. cit. q. 29. n. 15. & cit. q. 28. n. 181. nempe quatenus dictum Concilium decrevit uniones fieri ex aliqua harum trium causarum: nimirum pro erectione Seminarii sess. 23. c. 18. dum in Ecclesia Cathedrali, vel Collegiata insigni sunt præbendæ adeò tenues, ut cum distributionibus quotidianis non sufficiant decenti Canonicorum gradui pro loci & personarum qualitate sustinendo, sess. 24. c. 15. dum Ecclesia curata adeò est pauper, ut aliter ita ut illius pro dignitate nequeat conservari. sess. 21. c. 5. pro ut hoc ipsum etiam expressum in regula hac edita à paulo V. apud Chok. loc. cit.

7. Secundò excipiuntur uniones facta pro fundatione, dotatione, augmento vel conservatione collegiorum, & aliorum piorum & religiosorum locorum, ad fidei Catholica defensionem & propagationem, bonarumque artium cultum, ut in ipsa regula dicitur. Chok. loc. cit. n. 17. Gonz. loc. cit. n. 47. cum communi.

8. Tertio excipiuntur quoque uniones ex causa dotis, & necessaria loci alicujus, aut rei piz. Chok. cit. n. 17. citans Crescent. dec. 1. de Paroch. in fine. Mandol. ad hanc reg. q. 3. Caputaq. decis. 42. p. 3. Gonz. n. 48. Garc. p. 11. c. 2. n. 282. Corrad. loc. cit. n. 26. mordicus tentum dicens suo tempore. Lott. l. 1. q. 29. n. 15. citans plures pro hoc Rotæ decis. Unde ait idem Lott. quòd in *Toletan.* 28. Jan. 1610. obiter dictum, nempe modernas regulas complecti etiam uniones factas pro dote, & in augmentum cultus divini, minimè admitti, si ad dotem necessariam, augmentumque cultus divini necessarium referatur. & sententiam hanc, nempe non comprehendit dictas uniones factas causâ talis dotis, firmatum esse etiam secundum modernas regulas à Rota in *Aleriensis* benefic. 15. Jan. 1618. dispositio siquidem quantumcumque generalis non videtur tollere privilegium specialiter à jure concessum. Corrad. loc.

cit. n. 24. ex *Ruin. conf. 45. n. 12. l. 5.* & lex seu statutum generaliter loquens non extenditur ad causam dotis in ejus præjudicium. Corrad. *ibid.* ex *Cozad.* in *conf. 43. col. 2.* Paris. *conf. 81. n. 9. vol. 3.*

9. Ampliatur quoque hæc sententia, ut procedat, siue facta unio pro dote beneficii jam erecti, siue in ipsa ejus erectione; quia sicut regula non revocat erectiones, ita nec uniones illis consecutivas. Lott. loc. cit. n. 16. citans Seraph. decis. 982. n. 1. quem secuta sit Rota in *citata Aleriensis*. Card. de Luca de *benef. d. 43. n. 5.* ubi, quòd unio, quæ principaliter fit pro nova erectione dignitatum, vel beneficiorum, dicitur accessoria tanquam dos beneficii alterius de novo erecti, & consequenter attenditur effectuatio gratiæ principalis, quæ secum trahit effectuationem unionis tanquam accessoriæ, pro quo præter Seraph. jam citatum citat insuper Cavaler. decis. 449. n. 6. & addit: quia hoc non est suppressio, vel minuire numerum beneficiorum, sed potius ita commutare de una specie in aliam, & beneficia, quæ erant simplicia, convertere in dignitates & Canonicatus, casus non cadit sub regula, intellige, si revocatoria unionum. Corrad. in *pr. benef. l. 2. c. 15. n. 27.* ubi, quòd quotiescunque unio fit pro erectione alicujus beneficii, dicitur facta pro augmento cultus divini, quo casu regulariter nec unio, nec dismembratio subjacet regulæ, & filius n. 65. ubi, quòd à Rota in *Auximensi* union. 3. Jul. 1617. resolutum, non obitare, seu non intrare regulas revocatorias unionum, dum unio facta pro dote necessaria in creatione Parochialis in Collegiatam; cum sit facta in augmentum cultus divini, quòd necessariò resultat ex erectione Parochialis in Collegiatam cum numero Canonicorum & Præbendatarum; nihilque referre, Ecclesiam illam ante habuisse dotem; quia licet ea sufficiens fuisset pro Curatis tunc interservientibus, non tamen erat sufficiens ad numerum Canonicorum, qui postea in erectione novæ Collegiatae auctus fuit, pro quorum manutentione erat necessaria talis unio. Et clarè usque. à n. 34. ubi: *premissa sibi locum vendicant hædum; ubi agitur de unione facta beneficio jam erecto; verum etiam in ipsa erectione, dum ea petitur à Papa, dum enim hujusmodi suppressio & extinctio fit pro dote Ecclesie, quæ erigitur, cum erectio valeat, nec per ullam aliam regulam revocetur, congruum est, quòd etiam accessorium ejus naturam sequatur; & sic, cum gratia erectionis non exprimerit per dictam regulam, consequens est, ut neque unio, quæ fit pro ejus dote necessaria, non exprimerit per illam.* Licet, ut ait Corrad. n. 38. aliud dicendum, dum ubi in literis unionis daretur certa forma, puta, quia dictum, quòd erectio fiat postquam fuerit facta dismembratio fructuum; quia ubi non fuit prius facta erectio, non subsistit ista dismembratio, & cum sit nulla, subjacet regulæ revocatoria. Vide eundem de his pluribus *num seq.*

10. Limitatur è contra hæc sententia, ut solum locum habeat in unionibus, quæ sunt ex causa dotationis necessaria, vel augmentatione dotis necessaria, ita ut si fiat ex causa solum commodioris sustentationis, subjiciantur adhuc regulæ. Garc. cit. n. 282. & recitata ab eo decisio Rotæ, ubi in fine dicitur, habere id locum solum in dote necessaria, non autem augmentativa, per quòd intelligitur augmentum, quòd est supra præcisam necessitatem, & congruam sustentationem. & n. 182. citans pro hoc Rotam in *Mediolan. dismemb.* 16. Nov. 1594. ubi dicitur: unio non sortita effectum revocatur, quando non fuit facta causâ necessitatis; sed voluptatis

aut utilitatis. *Lott. l. 1. q. 29. n. 21.* ubi dicitur anio esset in facta pro commodiore sustentatione, jam hinc dicitur excludi causa necessitatis, & subijci regula revocatoria, uti hoc ipsum resolutum dicitur in *Toletan. 13. Jan. 16. 8. & 28. Jan. 1610. Card. de Luca. cit. d. 43. n. 5.* ubi quod si cessante practica necessitate, unio principaliter non tam respiciat Ecclesiam, eiusque cultum ac servitium, sed potius majorem dotationem seu commoditatem possidentium ipsas prabendas seu canonicatus, subjacet regule. *Corrad. loc. cit. n. 28.* ubi ait: dummodo tamen augmentum sit necessarium, non autem voluntarium, & filius *ibid. n. 59. juncto. n. 61. & seq.* ubi, quod Pius V. univ. verat, vel potius univ. demandat Præceptoriam aliquam mensæ Capitulari Neapolitanæ, quæ dein, dum necdum effectuatâ fuisset, à Successore Pij V. fuit collata clericis; eò quod dicta Præceptoriam fructus fuissent pro illorum canonicatum dotis augmento applicati, absque aliqua expressione, quod prædicta Ecclesia ob tenuitatem fructuum aliquod sentiret in divinis detrimentum, aut cultus divinus in ea augeretur; sic videbatur facta non pro dote necessaria, sed augmentativa, quæ regula revocatoria minime resistere poterat, similiter in una *Metensi unione*, ut habet *Corrad. n. 64.* cum Clemens VIII. mandasset supprimi quandam Parochialem, & uniri mensæ Conventuali alicujus Monasterii, eaque unio non fuisset effectuatâ, supervenientibus regulis revocatoriis Leonis XI. & Pauli V. remansit revocata; eò quod non probabatur facta pro necessaria, sed tantum pro commodiore sustentatione dicti Conventus, ut apparebat ex verbis dictæ unionis, nempe: *ex hoc sustentationi & necessitatibus Prioris & Conventus non modicum consuleretur, ex indeque ipsi divinis laudibus commodius & efficacius insisterent, &c.* Atque ita in fine prædictæ decisionis conclusum fuerit, hodie per modernas regulas expressè revocari uniones factas etiam pro augmento dotis (intellige, non præcisè necessario) vel pro conservatione (intellige iterum, non præcisè necessaria) piorum & religiosorum locorum. Vel etiam ad erectionem novi beneficii, ita ut, si erectio hæc non fuit necessaria, sed voluntaria, & pro majore commoditate populi, semper iuret regula revocatoria, pro quo citat *Achill. de Grass. decis. 1. super dicta reg. & decis. Rota in Toletan. Capellan. Porro dicitur dos vel augmentatio dotis necessaria, ita ut concludatur ad cultum divinum, ubicunque vel nulla dos est, vel ita tenuis, ut profus insufficientis sit ad sustentationem ministrorum, dum, ut *Natta. cons. 37. n. 3.* paria sunt nullam habere dorem & habere dorem insufficientem. *Lott. loc. cit. n. 17. & 18. Corrad. loc. cit. n. 62.* Et in hoc plurimum attenduntur verba unionis, an videlicet dicatur, eam fieri quia alias non possunt ibi ministri commodè haberi, quo casu concluditur ad necessitatem nisi forte adest, qui cogi posset ad dotationem vel dorem augendam; secus ac si diceretur, ut commodius habeantur vel sustententur ministri; ut pote quod commodius supponit positivum, nempe satis commodè. *Lott. loc. cit. n. 19.* pro ut idiplum patet ex decis. illa *Rotæ in dicta Metensi.**

11. Quarto (si tamen casus hic diversus est à præcedente) excipiuntur uniones factæ ad augmentum cultus divini. *Gonz. loc. cit. n. 49.* citans *Caputaq. decis. 42. p. 3.* *Mohed. decis. 7. de privileg.* *Corrad. loc. cit. n. 24.* citans *Rotam decis. 1143. p. 3. divers.* dicentem, non esse verisimile, quod Papa voluerit

per regulam revocatoriam unionem etiam perpetuam revocare unionem factam ad augmentum cultus divini. Quamvis idem *Corrad. n. 24.* dicitur quod, cum regula revocatoria loquatur minus generaliter, adeoque omnes casus in ea expressos comprehendere videatur, ut ex ejus locutura patet, omnes supradicti casus videantur expressè comprehendi, & non excepti (dicitur namque in regula: *la nec non profundatione seu dotatione & augmento revocavit*) se nihil habuisse contra regulam circum præmissa, sed tenuisse eam semper, pro ut faceret, & ad verbum accipendam esse; vel saltem se accepit rem diu fuisse, donec vidisset plures decisiones super intellectam prædictorum regule præsertim *decis. 1143. p. 3. Divers.* in qua tentum, hujusmodi uniones non comprehendit; eò quod in dispositione generali revocatoria non sit credendum, quod dispensans voluerit comprehendere ea, quæ concernunt augmentum cultus divini. Et illam *Thavis. 43.* quam recitat *Garc. n. 283.* in qua dicitur, quod regula revocatoria unionum non fortitarum effectum, licet habeat ambigua verba (de qua ambiguitate vide etiam *Lott. l. 1. q. 29. n. 15. & sequenti*) etiam de unionibus factis in favorem Ecclesiarum & piorum locorum, tamen non intelligatur revocata unio facta pro constitutione dotis, vel etiam augmento cultus divini; quia si de iis Papa cogitasset, vel interrogatus esset, ita verisimiliter respondisset. Videtur tamen idiplum iterum restringendum cum *Lott. loc. cit. n. 15.* ad augmentum necessarium cultus divini juxta dicta ad eandem præcedentem. Atque ita hæc exceptio, uti & præcedens, nempe causa necessitatis deducitur ex definitione mentis legislatoris, quod is censetur dictas uniones ex dicta necessitate factas voluisse comprehendere. *Lott. loc. cit. n. 22.*

12. Quinto excipiuntur regula uniones factæ in vim contractus, vel ex causa onerosa. *Chok. loc. cit. n. 17.* *Garc. p. 12. c. 2. n. 297.* citans *Puteum. decis. 337. l. 1.* (ubi etiam declarat, quando unio fiat per vim contractus) *Mohed. decis. 8. de privileg. n. 1.* & *2. Gonz. loc. cit. n. 50.* *Corrad. loc. cit. n. 29.* *Lott. loc. cit. n. 23.* qui tamen hoc ipsum distinguit ex *Puteo. loc. cit.* ut procedat, si unio facta esset ex causa vim contractus & realiter iniri, non autem facti ex clausula roborativa actus, quæ adijci solet. Et sic *Garc. loc. cit. n. 299.* quod in unione facta cum clausula: *in vim contractus;* habeat adhuc locum regula, juxta quod resolverit *Rota in Abulensi de anno 1540.* & per *Mohed. loc. cit. Pur. decis. 51. l. 1. & decis. 1136. l. 3. p. 3. divers.* addit etiam *Garc. n. 297. juncto n. 298.* ex *Mandol. ad hanc reg. q. 8. m. 1. & seq.* regulam hanc non videri habere locum in unionibus factis in compensationem vel ex causa remunerationis ob servitia vel merita extraordinaria, quod ipsum tenet *Chok. ad hanc reg. n. 17.*

13. Sexto non habet locum regula, quæ unius Ordo supprimeretur in totum, & ejus beneficia alteri applicarentur. *Gonz. loc. cit. n. 51.* hoc resolutum dicens à *Rota in Tirason. Prioratus 16. Feb. 1570. in finem. Chok. loc. cit.*

Quæstio 942. Quænam ad versus dictam regulam Revocatoriam adhiberi possit, ac soleat cautela, ne hujusmodi uniones factæ in augmentum cultus divini, successu temporis revocari, aut de earum revocatione facta dubitari contingat?

Respondet Corrad. *cit. c. 15. n. 57.* ad tollendum omne dubium solere peti à Papa revalidationem hujusmodi unionis, quæ per dictam regulam revocata præteriri posset, & pro ea revalidatione porrigi Papæ preces seu supplicationem, cujus formam *ibidem* subjicit Corrad. additque n. 58. quod ea cautela semper habita fuerit necessaria ab antiquissimis & practicis Curialibus, dum in unione non ita siquid apparet, eam fuisse factam in augmentum cultûs divini, vel ex causis in dicta regula non expressis, sed aliis: vel etiam, si appareat facta in augmentum dotis, non tamen ex tali augmento deducitur præcisè necessitas, & sic dubitetur de illius unionis validitate. Porro petitam à novo Pontifice similem revalidationem visam sæpè ab eodem denegari, ait *ibidem* Corrad.

Questio 943. Dum unus dicit de regula revocatoria, & alter asserit unionem fuisse sortitam effectum, penes quem sit probatio?

Respondet Garc. *cit. c. 2. n. 300.* remissivè ad Mandol. ad hanc regulam. q. 7.

Questio 944. An, dum dicta regula revocatoria unionum locum non habet, regula mensium capiat beneficia unita, quæ effectum sortita non sunt?

Respondeo negativè: Neque etiam dicta regula mensium impediet, quòd minus gratia seu mandatum de facienda unione alicujus beneficii, cum primùm per cessum vel decessum possessoris vacaverit, detur executioni. Gonz. *gl. 5. §. 7. n. 53.* Secus verò est, ubi regula revocatoria locum haberet. Gonz. *ibidem.* Quod si etiam in Ecclesia accessorie unita poneretur aliquis Vicarius perpetuus & titularis, vicaria illa caderet sub regula mensium. Gonz. *loc. cit. n. 54.* Ac denique dum beneficium alteri unitum est aequè principaliter, ita ut juratrisque beneficii salva permaneant, licet ad invicem communicentur; cum tunc beneficium non perdat nomen, nec titulum, nec effectum beneficii, nulla est ratio, quare hoc beneficium, quod remanet ex duobus unitis compositum, non comprehendatur regulâ mensium. Gonz. *loc. cit. n. 55. & n. 56.*

Questio 945. An, & qualiter, dissolutâ unione, remaneat beneficium, quod prius erat, & si prius erat jus patronatus, hoc jus patronatus quoque redeat?

Respondeo ad primùm sub distinctione: Si agatur de suppressione, seu de unione non extinctiva tituli, dissolutio hujus unionis solum remouet impedimentum, quod prius fuerat indutum; neque ideo beneficium intelligitur deduci de non esse ad esse, sive de novo creari. Lott. *l. 2. q. 8. n. 8.* citans *gl. in Clem. ult. de rescrip. v. creatum.* Anchar. *ibidem n. 2.* Barbat. *n. 22.* eò quòd, ut Lott. *n. 86.* in eo titulo non extincto conservetur materia & forma essentia beneficii, licet impediatur collatio. Unde, quando dissolvitur unio, sive revocatur suppressio, beneficium non deciditur ab alio principio, sed ipsum est principium sùpsus, usque adeò, ut n. 87. Lott. ut pro reductione beneficii ita

suppressi ad statum pristinum non sit necessaria auctoritas Papæ, etiam si illa intervenisset in illa suppressione, ut Butrio *in c. cum accessissent. de consuet.* Si autem agatur de suppressione extinctiva tituli, quia jam non possunt remanere reliqua beneficii, nihil est, in quo conservetur substantia ipsius beneficii, per dissolutionem unionis beneficium deducitur de non esse ad esse, habeturque pro novo beneficio Lott. *loc. cit. n. 88.* citans Joan. de Lignan. *in cit. Clem. ult.* quem sequuntur *ibidem* omnes, & Felin. *in cit. c. cum accessissent. n. 33.* ac probans illud ex *L. intercedit. de condit. & demonstr.* Pro hac autem dissolutione, à qua resultat hujusmodi nova creatio, requiri auctoritatem Papæ, ait Lott. *cit. n. 88.* & citat pro hoc Bald. *in cap. cum accessissent. num. 16.* Verùm non video, cur ad talem dissolutionem requiratur auctoritas Papæ; cum & Ordinarius unionem factam accessorie, quæ est extinctiva tituli, dissolvere possit, etiam, ut dictum supra, si unio facta fuisset auctoritate Papæ ordinaria, & etiam beneficia erigere; adeoque cur dici nequeat, quòd Episcopus auctoritate suâ dissolvendo unionem, hoc ipso simul, vel etiam per actum distinctum creet de novo beneficium.

2. Respondeo ad secundum: An quoque resurgat in hoc casu posteriori jus patronatus, quod unâ cum extinctione tituli in totum perierat, dubitari posset, videturque ex æquitate dicendum, quòd sic; etiam si de novo creetur illud beneficium, nempe, quòd vel hoc ipso resultet quoque jus illud patronatus, vel unâ cum creatione nova beneficii constituatur ab Episcopo. Et sic, quòd jus patronatus redeat, sentiunt Azor & Castrop. supra citati, ubi, qui vocandi ad dissolutionem unionis. Videtur etiam huc facere, quòd tradit Lott. *l. 2. q. 31. n. 32.* quòd dissolutâ unione res redeat ad naturam suam, & sic beneficium, quod vi unionis non erat amplius conferibile per concursum (dum erat Parochiale) dissolutâ unione debeat iterum conferri per concursum. Videtur tamen etiam obstare in contrarium, quòd beneficium semel liberatum à servitute hac jus patronatus, non possit eidem de novo subijci, sine nova causa, ex qua solet concedi jus patronatus, ut firmari videtur à simili, dum, si dissoluto per mortem matrimonio, resurgeret à mortuis maritus, non hoc ipso uxori adhuc viventi obligaretur; uti nec servus ad vitam resuscitatus foret amplius servus. Ad illud Lotterii de concursu etiam dici potest, convenire hoc omni beneficio Parochiali de per se existenti, adeoque non mirum, quòd dissolutâ unione tale beneficium cadat iterum sub hac regula communi omnibus Parochialibus. Porro, quòd ait Lott. *l. 2. q. 8. n. 32.* decisum à Rota *in Spoletan. Abbacia 19. Decemb. 1625.* Eum, qui mediante certâ pecuniarum quantitate obtinuerat dissolvi unionem, & ex hac causa decerni sibi esse acquisitum jus patronatus (quod ipsum jus non aliter, quam ex privilegio obtentum ait Lott) hoc inquam intelligendum videtur, ubi beneficium illud, quòd unitum fuerat, ob tenues suos redditus redotatur à tali, vel ejus dos augetur, ut per se jam subsistere possit; & sic pariter de tali redotatore in hac unionis dissolutione loquendum in ordine ad jus patronatus antiquum, ac de redotatore vel augmentatore dotis beneficii non uniti.